

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 563

ΠΡΟΣΕΧΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟ
ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥ
ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ.
Δ.Κ.ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

3 ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

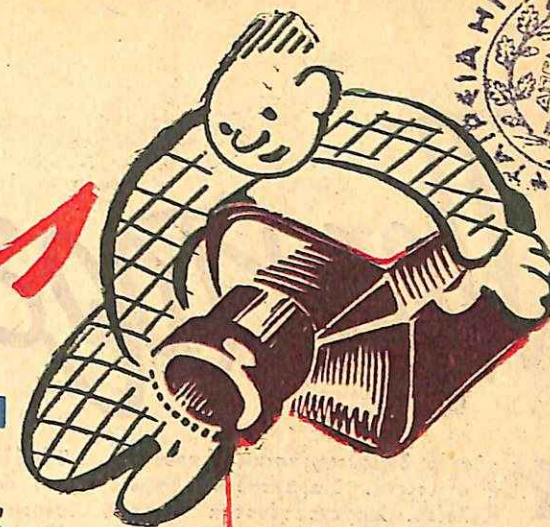
ΕΒΔΟΜΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1938
ΑΡΙΘ. 553

ΟΤΥΑ'Σ
ΟΛΥΦ'ΟΤ
ΑΙΣΤΙΦΟΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΙΑΣ
ΜΟ ΟΚΙΑΗΘΑ
ΑΙΣΙΟΡΗΜΑ ΤΟΥΚ
Δ.Κ.ΕΥΑΛΤΕΛΙΑΗ

ΕΒΔΟΜΑΙΑ

Καλοκαιρινές νύχτες

Τῇ νύχτᾳ τοῦ καλοκαιριοῦ
ποῦνε πνιγμένη πάντοτε στῶν λουλουδιῶν τ' ἀρώματα
μέ τῇ χλωμῇ τῇ συντροφιά τοῦ ἀσημένιου φεγγαριοῦ
ὅλοι μας τῇ χαϊρόμαστε μέχρι τὰ ξημερώματα.

Στὰ κέντρα καί στ' ἀπόκεντρα χιλιάδες Ἀθηναῖοι,
γέροι, παιδιά, σεβάσμιοι, νέες, καθώς καί νέοι,
μέ τὰ λευκά τὰ ροῦχα τους, ἀξιοπρεπεῖς, μέ πόζα
ἢ τρῶνε τῇ βανίλλια τους, ἢ πίνουν τῇ γκαζόζα,
Κι' ἐνῶ ἀπ' τὸ μεγάφωνο ἀκούγεται ἡ Βέμπο,
καταναλίσκουν ἀφειδῶς ὀκτάδες πασατέμπο.

Ὅσοι διαθέτουν μερικά δεκάρικα ἢ τάλληρα,
συχνάζουνε στὰ Φάληρα
(πρέπει νὰ στέκεσαι καλά, ὡς λέγουν, οἰκονομικῶς
γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σὲ δεχθῇ τὸ βράδυ ὁ Σαρωνικός).
Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι, ὅπως καθ' ἕνας ξέρει,
τώρα τὸ καλοκαίρι,
συχνάζουν καθημερινῶς τὰ βράδουα στὸ Μουσεῖον
ἢ κάπου ἐκεῖ πλησίον
καί συζητοῦν ὡς τὸ πρωῒ μέ ἀντοχή σπανίως
γιὰ τὸ πῶς πῆγε ὁ πόλεμος ἐχτές στὴν Ἰσπανία,
καί γιὰ τὸ πῶς συνέβησαν ἐτοῦτα ἢ ἐκεῖνα.
Μιλᾶνε γιὰ τὸν πόλεμο ποὺ γίνεται στὴ Κίνα,
καί δὲν πηγαίνουν σπίτι τους, κι' ἄς χάνεται ὅλη ὁφήλιος,
πρὶν νὰ ροδίση ὁ Ὑμηττός καί πρὶν νὰ βγῇ ὁ ἥλιος.

Τῇ νύχτᾳ τοὺς ρωμαντικοὺς εἰς τὸ Μουσεῖον τοὺς
τραβᾶν
τὰ πράσινα φυλλάματα ποὺ μοιάζουνε μέ παραβάν
καί πίσω τους — ἂν μάλιστα δὲν ἔχη καὶ φεγγάρι—
μπορεῖ καλὰ νὰ κρύβεται κάθε κρυφὸ ζευγάρι.
Ἐκεῖ
συχνάζουν οἱ ρωμαντικοί,
ποὺ τρώγουνται γιὰτὶ τοὺς τρῶν τοῦ ἔρωτα οἱ πόνοι,
ἐνῶ ἐκεῖνοι τρῶν «ἰμάμ» κι' ἀργίτικο πεπόνι!

Ὅσοι λοιπὸν δὲν ἔχουνε κοῦρσες, Λασάλ καὶ κόττερα
ἔτσι περνᾶν τὶς νύχτες τους καί λένε «μὴ χειρότερα»!

ΤΕΤΑΡΤΗ

20

Ἰουλίου 1938

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35287

HAQUE

Πρακτορεία Ευτυχίας

ΕΝΑΣ ΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Καθαρή δημοσιογραφική αποστολή ή σημερινή. Σαρανταδύο βαθμοί Κελσίου. Σαραντατέσσερα σκαλοπάτια.

Ο άνθρωπος μας έχει φαλάκρα και ματογυάλια κλεισμένα σε σκελετό ταρπαρούχας. Σκύβει για λίγο πάνω σ' ένα γραφείο με γυαλιστερό κόντρα πλακέ. "Υστερ' αποφασίζει:

—Ο κύριος παρακαλώ;
Το ξέρω. Η αγγελία των εφημερί-

δων...
—Πώς;
—Είναι για τα συνειδήσια που δημοσιεύετε... Φαίνεται ότι παντρεύετε τον κόσμο. Έρχομαι ακριβώς γι' αυτό.
Βλέμμα που φανερώνει αμοιβολία, απορία, εκπληξη καχυποψία. "Ολα αυτά λάμπουνε ένα δευτερόλεπτο κάτω από τα γυαλιά του. "Υστερα βαθειά αναπνοή και απόφασις.

—Τα στοιχεία σας παρακαλώ.
'Αραδειάζω διπλώματα, γλώσσες, εισοδήματα. Ο άνθρωπος πάχασε. Σε κάθε ψέμμα κάνει και μία κίνηση θαυμασμού. "Όταν τελειώνω είμαι σε θέση να διαβάσω τη σκέψη του. Είμαι χωρίς άλλο πολύ εκμεταλλεύσιμο πρόσωπο. "Εξω απ' αυτά φορώ μεταξωτό πουκάμισο. Προσόντα όλ' αυτά ικανά για να μου φέρουν ένα φυτζάνι καφέ. Περιμένω εξομολογήσεις και δέχομαι τον καφέ. Στη δεύτερη ρουφηξιά κάνει έκκληση στην εχεμύθειά μου. Δηλώνω σθεναρά:

—Σέβομαι πάντα τα επαγγελματικά μυστικά, κύριε...
—Και οι αξιώσεις σας; με ρωτά.
—Χμ! Ξέρετε...
—Καταλαβαίνω.

—Αποφ καταλαβαίνει, δεν υπάρχει λόγος να του εξηγήσω. Μου εξηγεί όμως αυτός. Μία δλόκληρη θεωρία περί γάμου. Κατά Μοδεστίνον «Conjunctio maris et feminae et consortium omnis vitae

—Από κοινωνικής απόψεως—θεωρία.
—Από οικονομικής πλευράς—θεωρία.
—Από υγιεινής μορφής—θεωρία.—"Όταν τελειώνει με έχει πείσει σχεδόν. Αρχίζω να αισθάνομαι κλίση προς το επάγγελμα του παντρεμένου. Το καταλαβαίνει. Είναι η ψυχολογική στιγμή να μου παρουσιάσει τις νύφες. Είναι κλεισμένες όλες μέσα στο άριστερο συρτάρι του γραφείου του. "Ας τις γνωρίσω.

Η πρώτη έρχεται από την 'Αμαλία. Προϊκα σταφιδεμπορική. Μάτια ρομβόδη. Μαλλιά των όποιων η κοπή απαγορεύεται αυστηρώς. Κιλά όγδόντα. —

Τά εξήντα έχουν μαζευτεί από τον μπουστο ως τους μηρούς. — 'Ηλικία ταλαντευόμενη μεταξύ των τριάντα και των εξήντα. Μου εξηγεί:

—'Εχει οικογενειακές παραδόσεις, έχει και όχτω κυλίμια. Πολύ καλή κοπέλλα.

—Μάλιστα — παραδέχομαι — αλλά θά ήθελα δώδεκα κυλίμια.

—Νά τ' ετοιμάσουμε.

—'Αδύνατο. Βιάζομαι.

—Τότε να βρούμε κάτι άλλο.

Το ακάτι άλλος είναι ξανθό σαν άφελγμα Γερμανικού χαμομηλιού. Γελάει σαν ρεκλάμα του «Κολονός». 'Εχει κι' ένα φουστάνκι όργκαντίνα. "Αν της βγάλη κανείς το φουστάνι θά νομίσω πως έχει μπροστά του Φιλλανδό άθλητή δρόμων άντοχής. Ψηλή κι' αδύνατη.

—Στοιχηματίζω πως είναι υστερική, λέω.

Ο άνθρωπος άπορεί.

—"Όχι. Είναι 'Αγρινιώτισσα. "Όπως σ'ς συνιστώ να την προσέξετε ιδιαίτέρως. Είναι πολύ λεπτή κοπέλλα. Πολύ λεπτή.

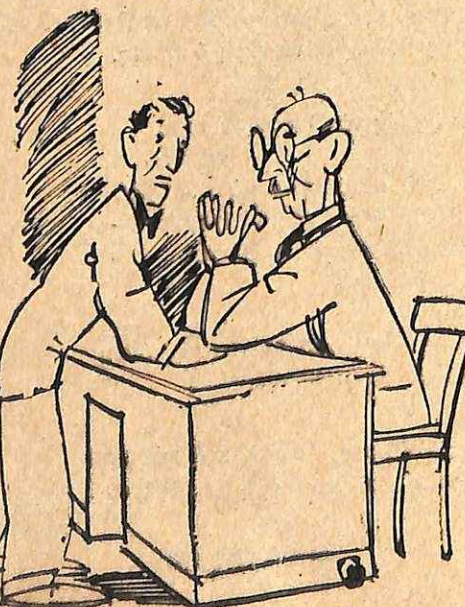
—Τό βλέπω.

—Ξέρετε και Γαλλικά. Βλέπετε δεν έχει μητέρα και της πήρανε Γαλλίδα δασκάλα από μικρή. Νομίζω κι' άλλες... σταθήτε... βέβαια παίζει και πιάνο.

—Γιατί;

—Τί γιατί;

—Γιατί παίζει πιάνο;

— Είναι για τα συνειδήσια...

—Αυτό δεν μπορεί να μου το εξηγήσει. Δεν επιμένω. Τότε αποφασίζει να μ' πάει πάρα κάτω.

—'Εδώ έχουμε ένα εκατομμύριο μετρητά—λέει.—Μόνο που είναι λίγο περασμένη.

Και μου δείχνει τη φωτογραφία της.

—Αυτή—λέω—είναι η Σάρρα.

—"Όχι. 'Η Ροδόπη.

—'Αδύνατο. 'Εχω ξαναδεί τη φωτογραφία της στο σχολείο, όταν μαθαίναμε την ιστορία των 'Εβραίων Πατριάρχων. Χτυπιέται.

—Κοροϊδεύετε, κύριε;

—Κάθε άλλο. 'Αλλά δεν σ'ς χρωστάω τίποτα για να μ'ε παντρεύετε με τα σταφιδασμένα προϊόντα του επαρχιώτικου γεροντοκορισμού. 'Εγώ ζήτησα γυναίκα, όχι ράφι.

Καταπίνει την αγανάκτησή του. "Υστερα γλυκά, πολύ γλυκά μου εξηγεί: Το έμπόρεμά μου είναι φινό. Ναικοκυροπούλες, ζυωμένες με άγνα ύλικά. 'Ηθική έκαστο τοίς έκαστο. 'Εχει κι' άλλες παντρεψή κόσμο. 'Ονόματα. Τό παραδέχεται βέβαια. "Αν είχαν όλα τ'α προσόντα, δεν ύπ'ρχε λόγος να καταφύγουμε σε μεσίτη. Παντρεύοντουσαν και μόνες τους. 'Αλλά ποιός είναι τέλειος παρακαλώ την σήμερα; "Όχι, πέντε μου, ποιός είναι τέλειος;

—'Αναστενάζω. Λυπάμαι τον άνθρωπο με τα γυαλιά, τις κοπέλλες που περιμένουν τον ανυμφίο εκεί μέσα στους γυναικωνίτες κάποιας κωμοπόλεως, τον έ αυτό μου που παίζει ρόλο δολώματος. Πρέπει να τελειώση αυτή η ιστορία. 'Αποφασίζω το τελευταίο ψέμμα. Τό αήρωικό ψέμμα που θά δώση τη λύση.

—'Ομολογώ ότι είστε ένας πολύ ευσυνείδητος επαγγελματίας — λέω.— Διάβασα την αγγελία στις εφημερίδες κι' ήρθα ακριβώς για να σ'ς γνωρίσω. "Όμως ύπάρχει ένα μεγάλο εμπόδιο που θά σ'ς κάνει να μ'ην μπορέσετε να μ'ε παντρεύετε ποτέ.

—Ποιό;

—Νά... ξέρετε... είμαι παντρεμένος.

.....

Τά σκαλιά ήσανε σαράντα τέσσερα. Τά μέτρησα καλά.

Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΓΡΑΦΟΥΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η ΤΖΕΝΗ

ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

[Η σημερινή συνέχεια της νουβέλλας μας είναι γραμμένη από τον κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟ]

(Η Εύγενία ένα όμορφο αλλά φτωχό κορίτσι, μένει πεντάμορφο, χάνοντας σχεδόν στα ξαφνικά και το τελευταίο στήθιμά της τον πατέρα της. Μ'ην ξέροντας πού να στραφή θυμάται κάτι πλουσίους θείους της, τους Φαρμάκιδες που την αγαπούσαν και πού είχαν ζητήσει και άλλοτε να την πάρουν κοντά τους. Η Εύγενία πηγαίνει και τους βρίσκει. Οι θείοι την υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες και την κρατούν για πάντα σπίτι τους. Η Εύγενία, είναι τώρα η Τζένη Φαρμάκη. Τά έχει πιά όλα, αλλά ένα μόνο της λείπει: η αγάπη. 'Εν τούτοις είχε και αυτή κάποτε, φτωχούλα την αίσθηματική της περιπέτεια, κάποιο καλό παλληκάρι, τον Στάθη Μαρκίδη που είχε ξεχασηθεί κι' αυτός μαζί με τ'άλλο παρελθόν. Κάποιο γράμμα του όμως πού φθάνει μία μέρα αναπάντεχα της τον θυμίζει και η Τζένη τρέχει και τον βρίσκει).

20Ν

Χαιρετιστήκαν με προσποιημένη απλότητα και σταθήκαν μερικές στινιές σιωπηλοί. περιεργοί! Αυτοί νομίζαν πως είχαν να πουν τόσα πολλά ό ένας στον άλλον, πού ίσως να μη τους έφτανε δλόκληρο το απόγευμα.

Και τώρα ανακαλύπτανε πως δεν είχαν να πουν τίποτα άλλο, εκτός από μερικές φράσεις τυπικές κρι κοινότητες.

— Λοιπόν; Τί άλλα νέα;
— Καλά. Τά δικά σου...
— 'Ας τά λέμε καλά.

Πόσο αλλοιώς είχαν φανταστεί αυτή τους τη συνάντηση κι' οι δυό! Πόσο αλλοιώς...

Τί να ήταν άραγε αυτό που τους κράτησε και δεν ριχτήκαν στην άγκαλιά ό ένας τ' άλλου;

Προχωρήσαν για τό καφεενεδάκι, τό μικρό καφεενεδάκι με τ'α καλάμια, πού τόσες φορές άλλοτε είχε φιλοξενήσει την αγάπη τους.

Ο ήλιος ξεψυχούσε στη δύση και γύρω είχαν άρχισει κιόλας ν' ά-

πλώνονται οι πρώτες άμφίβολες σκιές του δειλινού.

—'Απ' τό γειτονικό μεγάφωνο άκουγόntonσαν τ' άναστενάγματα ενός «άκορντεόν».

Περπατούσαν άμίλητοι με τ'α μάτια κάτω.

—'Εκείνη διασκεδάσε την άμνησσία της σπρώχνοντας, πού και πού, τις πετραδίτσες το ύδρόμου με τό κομπογοβάκι της κι' εκείνος τσαλάκωνε με τ'α νευρικά του δάχτυλα την άκρη της φτηνής του γραββάτας.

Δέν είχε τολμήσει, ό Στάθης, να περάση τρυφερά τό χέρι του από τη μέση της όπως τότε.

—'Εκείνος μίλησε πρώτος.
— Πότε τόλαρες τό γράμμα μου;
— 'Εγές.

— Και άποφάσιες νάρθης...
— Θάργόμουν όπως ήθελες.

—'Ακολούθησαν σιωπηλές στιγμές, καί χαμόγελα άμνησσίας.

Πίσω από τη φαινομενική τους

—'Είχε περάσει τρυφερά τό χέρι του από τη μέση της όπως και τότε

ψυχρότητα, όμως, κρυβόταν τότε ανεκδήλωτη συγκίνηση, τόση τρυφερότητα, τόση αγάπη.

Λες και καθόταν στο τραπέζακι τους ένας τρίτος, ένας άγνωστος, που δεν μπορούσαν μπροστά του να πουν και να κάνουν αυτά που θέλανε.

Κι' αυτός ο τρίτος υπήρχε πράγματι. Τό ταγιέρ.

Αυτό το καλοραμμένο ταγιέρ ήταν τόσο ξένο για τον Στάθη.

Αυτό τον έμπόδιζε ν' ανοίξη την αγκαλιά του και να δεχτεί μέσα την Τζένη μόλις συναντήθηκαν.

Αυτό τούδεσε τη γλώσσα.

Όταν την είδε να τον πλησιάζει ντυμένη έτσι, έχασε τα λόγια του. Παρ' όλο που να της μιλούσε στο πληθυντικό!

Τό άβυσστο γκαρσόνι με τη βρώμικη πετσέτα στο χέρι πλησίασε στο τραπέζακι τους απρόσκλητο.

— Διατάξτε...

Ο Στάθης εκύτταξε τη Τζένη.

— Τι θα πάρες Εγγενίτσα;

— Μιά βανίλλια.

— Βανίλλια;

Τού φάνηκε παράξενο.

— Άλλοτε, ναι, όταν φορούσε την τοιμημένη αλμπαναδένια της ποδίτσα ή βανίλλια της ταίριαζε. Τώρα, όμως, ήταν φοβερή παραφωνία αυτό το φτηνό γλυκό, με το ακριβό της φουστάνι.

— Βανίλλια είπες;

— Ναι. Γιατί;

— Μήπως θα προτιμούσες τίποτα άλλο;

— Όχι. Προτιμώ τη βανίλλια.

— Άλλως τε αυτό έού το ξέρεις κι' από τότε...

— Από τότε μπορεί ν' αλλάξεις...

Στη φωνή του ήταν μπερδεμένο κάποιο παράπονο.

Τόν κύτταξε προσεκτικά. Φορούσε ακόμα το ίδιο γκρι κουστούμι, που τώρα, όμως, ήταν λιγότερο γκρι από άλλοτε.

Ήταν ντυμένος ακριβώς όπως και τότε. Τά ίδια παπούτσια, το ίδιο καπέλλο και το ίδιο πουκάμισο. με τη διαφορά πως τώρα δεν είχε μόνο ένα μαντάρισμα κάτω από το κολλάρο, αλλά δύο.

Κι' η γραββάτα του ακόμα ήταν η ίδια, μία σκούρα γραββάτα με κάτι ξέθωρες ρίγες, που ο κόμπος της ήταν δεμένος άγαρμπα όπως και τότε.

Αυτή η παρατήρησης τη συγκίνησε πολύ.

Θυμήθηκε πως άλλοτε, όταν συναντιόντουσαν, η πρώτη της δουλειά ήταν να του διορθώσει τη γραββάτα.

Ασυναίσθητα πλησίασε την καρέκλα της κοντά του και τα χέρια της με λίγες άπαλές κινήσεις φέραν στη θέση της την άσημοδεμένη γραββάτα του.

Και τι δεν πέρασε από το νοῦ της εκείνη τη στιγμή που την έφαινε, η μαννούλα της — η καυμένη ή μαννούλα της — ο πατερούλης της, το συνοικιακό μπακαλίκι, το φτωχικό σπιτάκι της, η λάμπα του πετρελαίου με το κοκκινωπό φως και το καπνισμένο της γυαλί, η γλάστρα με το βασιλικό, και τόσα άλλα άσημαντα μικροπράγματα.

Τά μάτια της βουρκώσανε.

Η γραββάτα είχε έρθει πιά στη θέση της, τα χέρια της, όμως, δεν φεύγαν από εκεί. Έξακολουθούσαν να χαϊδεύουν άπαλά το ξέθωρο αυτό κουρελάκι, πουχε ως τόσο τη

‘Η Τζένη κάνει μεγάλη ζωή

δύναμι να την φέρη δυο χρόνια πίσω και να της γεμίση τη ψυχή νοσταλγία.

Εκεί, άπάνω στη γραββάτα, συναντήθηκαν τα χέρια της με τα χέρια του.

Τό παρατεταμένο φιλή που τους σφράγισε το στόμα έμπόδιζε ν' άκουστούν ένα σωρό τρυφερά έρωτόλογα πουχαν φτάσει στις άκρες των χειλιών.

Τώρα μόλις συναντιόντουσαν ύστερα από δυο δολόκληρα χρόνια!

— — — — —

Ήταν περασμένες δέκα όταν σηκώθηκαν για να φύγουν.

Τρείς δολόκληρες ώρες είχαν καθήσει στο «καφενεδάκι τους». Είπαν, και πόσα δεν είπαν, μέσα σ' αυτές τις τρεις ώρες. Μιλήσαν για τα περασμένα, για τα δυο χρόνια που τους χωρίσανε, κάνουν τα σχέδιά τους για το μέλλον και δώσαν ραντεβού για την άλλη μέρα.

Στό γυρισμό ό Στάθης είχε περάσει τρυφερά το χέρι του απ' τη μέση της όπως και τότε. Ποιος ξέρει σ' αυτό ίσως να βοήθησε και το σκοτάδι που σκέπασε διακριτικά το καλοραμμένο ταγιέρ με το ακριβό ύφασμα.

Στη γωνία του μικρού δρόμου ή Τζένη σταμάτησε.

— Λοιπόν, καληνύχτα.

Ο Στάθης διαμαρτυρήθηκε.

— Μα όχι, θα σ' συνοδεύσω ως το σπίτι σου...

— Γιατί να κάνης αυτό τον κόπο; Πάω και μόνη μου. Έχω το αυτοκίνητό μου εδώ.

Έπεσε από τα σύννεφα ό Στάθης.

— Αυτοκίνητο; Έχεις δικό σου αυτοκίνητο Εγγενίτσα;

— Καλέ ναι, νάτο... Κι' ή Τζένη με μία χαριτωμένη κίνηση έδειξε την κομψή μακρουλή κουράτσα της που περίμενε υπομονετικά στην παρακάτω γωνιά του δρόμου.

Ο Στάθης έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. Σκεπτότανε πως αυτό το αυτοκίνητο ήταν μεγάλος έχθρος της αγάπης τους. Τόν λόγο δεν τόν ήξερε αλ ήταν βέβαιος πως είναι έτσι. Γύρισε και τό κύτταξε με μίσος.

— Τι σκέπτεσαι Στάθη;

— Α... Τίποτα...

— Λοιπόν αβριο;

— Ναι, αβριο.

— Καληνύχτα σου.

— Καληνύχτα.

Τό φεγγάρι κρύφτηκε διακριτικά πίσω από ένα συννεφάκι για να μη δει το άποχαριτιστήριο φιλή τους.

Η Τζένη πήδησε με χάρη στο βολάν κι' έβαλε μπρός τη μηχανή. Σε λίγο ή γυαλιστερή κουράτσα κυλούσε αθόρυβα στον έρημο δρόμο.

Σε μία στιγμή, πριν τ' αυτοκίνητο στρίψει τη γωνία και γαθεί στο σκοτάδι του μεγάλου δρόμου, ή

Τζένη γύρισε το κεφάλι της πίσω, για να δει για μία τελευταία φορά τον Στάθη.

Περπατούσε άργα με τα χέρια στις τσέπες και το κεφάλι κάτω. Είχε τόσο δρόμο να κάνει πεζή. Αυτό τώζερε καλά ή Τζένη. Οι οικονομικές του δυνατόιες δεν τού επέτρεπαν να μεταχειρίζεται συχνά αυτό το είδος πολυτελείας που λέγεται τράμ. Όσο για ταξί ούτε κουβέντα να γίνεται φυσικά.

Σκέφθηκε να γυρίση πίσω να τόν πάρη και να τόν πάη μέχρι το σπίτι του με το αυτοκίνητό της. Μετανοίωσε, όμως, άμέσως. Φοβήθηκε μήπως αυτό του πλήγωνε τόν εγωισμό του.

Πάτησε το «γκάζι» και άνέπτυξε όλη την ταχύτητα.

Ο Στάθης είδε από τη γωνία το δρόμου το μικρό κόκκινο φως που γα πίσω τ' αυτοκίνητο να μικραίνει, να μικραίνει, μέχρι που γίνηκε ένα με το σκοτάδι.

— — — — —

Μιά άσημνια άχτίδα του φεγγαριού, τρύπωνε τις γρούλλιες της κρεββατοκάμαρας κι' ήθελε να ξεβείαν στο κρεβάτι της Τζένης λές κι' ήθελε να της κρατήσει συντροφιά.

Κι' είχε τόσο άνάγκη από συντροφιά εκείνη τη νύχτα ή Τζένη.

Όρες στριφογύριζε στο κρεβάτι της για να την πάρη ό ύπνος. Άδικα. Ένα σωρό πράγματα στριφογύρισαν στο κεφάλάκι της. Ένα σωρό πράγματα εύχάριστα, δυσάρεστα, χαρούμενα, λυπητερά.

Η συνάντησή της με τόν Στάθη, την είχε κυριολεκτικώς άναστατώσει.

Οί χοροί, τά γλέντια, ή κοσμική ζωή την είχαν κάνει να ξεχάσει — σχεδόν δολότελα — την έποχή που έπρεπε να ξυπνήση στις έφτά, να πλυθή στο ντενεκεδένιο νιπτήρα με σαπούνι πράσινο, κι' ύστερα, βιαστική-βιαστική, να τρέξη στο συνοικιακό μπακαλίκι που την περίμενε ένας άγουροξυπνημένος άφεντικός και ένα ήλιθιο μπακαλοπάιδο.

Είχε ξεχάσει σχεδόν δολότελα τις δυστυχίες, τις άρρώστειες, τις κακομοιρίες της έποχής εκείνης.

Κόντευε να ξεχάση και τόν πατέρα της ακόμα και τήν μάνα της, όπως είχε ξεχάσει έντελώς τούς γκαζοντενεκέδες της αϋλής που έκτελοΰσαν χρέη γλάστρας.

Όλα αυτά της τά θυμήσε ό Στάθης.

Τότε, άν της λέγανε πως μία μέρα που θα γινόταν πλούσια, περιζήτητη στα κοσμικά σαλόνια, με τουαλέττες ακριβές, αυτοκίνητα και μπιζού... Άν της λέγαν τότε πως ήταν δυνατόν να νοσταλγήση τις νύχτες που έπρεπε, σχεδόν νηστικούλα, στο σκληρό κρεβάτι της με την γυλιωτρυπημένη στρατιωτική κουβέρτα, άσφαλώς θα γελοΰσε.

Κι' όμως τώρα, κάτι σφιγγόταν μέσα της που τις γέμιζε τά μάτια με δάκρυα, καθώς θυμόταν μία-μία όλες τις θλιβερές λεπτομέρειες της ζωής της που ήταν τόσο άσημαντη τότε...

Όλες αυτές οι σκέψεις την κουράσανε. Τά βλέφαρά της βάρυναν και κλείσανε.

Η άχτίδα του φεγγαριού μετατοπιζότανε στο κρεβάτι της με άφάνταστη βραδύτητα.

Από τά πόδια που ήταν στην άρ-

χή τώρα είχε έρθει στο στήθος της. ... Κι' ή Τζένη κοιμήθηκε άγκαλιά με τήν άσημνια της συντροφιά.

... ..
Ο Στάθης, όμως, εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι.

Τό πολυτελές «αεροδυναμικό» του βιομηγάνου κ. Μπελέρη έτρεγε μ' ένενήντα χιλιόμετρα τήν ώρα πρὸς τήν γαλάζια θροσιά του Σαραωνικού.

Ο κ. Μπελέρης, ένας σαρανταπεντάρης έυρισμένος κύριος με προνοῦλι και κοιλιά, καθόταν στη θέση του σωφὲρ κι' ο σωφὲρ — με τήν άποψη λευκή του μπλουζα — καθόταν δίπλα.

Μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο ή Τζένη και δυο άλλες δεσποινίδες, που τά όνόματά τους φιγουράριζαν τακτικά στις κοσμικές στίλνες τών έφημερίδων, γαχνάναν με τά ήλιθια γαλλικά καλαμπούρια που έλεγε ένας καχεκτικός νεαρός.

Τό αυτοκίνητο χοροπηδούσε άπαίσια που και που, γιατί ό κ. Μπελέρης έννοούσε να γυρίζη κάθε τόσο και να άπολαμβάνη με τά μάτια τις λαχταριστές καμπύλες, που ξεχώριζαν καθαρότατα κάτω απ' το φινό μεταξωτό φουστάνι της Τζένης.

Γέλια και φωνές τρόμου — τόσο δυνατές όσο επιτρέπουν οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς — ύποδεχόντουσαν κάθε τέτοιο τράνταγμα του αυτοκινήτου.

— Όου... Όου...

Οί ματιές του Μπελέρη, που χάιδευαν πρόστυχα τό κορμί της, κάδαν τη Τζένη έξω φρενών, Δεν έλεγε, όμως, τίποτα. Κατάρθωνε μάλιστα να διατηρή και τό χαμόγελο στα χείλη της

Άν ήταν ακόμα ταμίας στο συνοικιακό μπακαλίκι ίσως να μην άντεχε. Σε κάποιον, μία φορά, που χε τολμήσει να τήν κυττάξη με τέτοιο τρόπο, τούχε δώσει ένα σκαμπίλι, που τούκανε τό μάγουλο σαν ντομάτα. Άλλ' αυτός ό «κάποιος»

δεν ήταν ό βιομήχανος, αξιότιμος κ. Μπελέρης, κι' αυτή τότε ήταν ή Εγγενίτσα, δεν ήταν ή Τζένη, ή κοσμική, ή πολιτισμένη δεσποινίς, που ξέρει γαλλικά και πιάνο. Θα ήταν τό λιγότερο κομικό, άν ένα κορίτσι του κόσμου, όπως ήταν τώρα ή Τζένη, προσεβάλετο από τις ματιές που της έριχνε ένας σοβαρός βιομήχανος και άξιοπρεπής κύριος.

Είναι αλήθεια, όμως, πως ό Μπελέρης δεν περιοριζότανε μονάχα σε ματιές. Της είχε πέσει από κοντά και τήν ένοχλούσε συχνά με τις σαχλες ντεκλαρασιόν του.

Αυτό τό φλέρτ μάλιστα φαίνεται πως τό υπέθαλπαν άρκετα ό θεός κι' ή θεά της Τζένης, που στο πρόσωπο του βιομήχανου κ. Μπελέρη βλέπαν έναν καλό γαμπρό για τήν άνεψιά τους.

Αυτό τό φλέρτ μάλιστα φαίνεται πως τό υπέθαλπαν άρκετα ό θεός κι' ή θεά της Τζένης, που στο πρόσωπο του βιομήχανου κ. Μπελέρη βλέπαν έναν καλό γαμπρό για τήν άνεψιά τους.

— Πολύ καλός κύριος αυτός ό κ.

‘Εκείνη... τό βιολί της!

Περίεργο έπεισόδιο συνέβη κατ' αυτάς στον διάσημο Οδύγγο βιολίστα Γένο Λένερ, άρχηγό του γνωστότατου κουαρτέτου και έξισου περίφημο για τό «Στραντιβάριους» του, που ήταν ένα από τά σπανιότερα του κόσμου.

Ο Λένερ, τελείωνε μία συναυλία του στην Φλωρεντία, όταν ξαφνικά και ενώ ακόμη ό κόσμος χειροκροτούσε άνεβαίνουν στη σκηνή δυο άστυνομικοί και τού έπιδεικνύουν ένταλμα κατασχέσεως του περίφημου του βιολιού. Ο Λένερ διεμαρτυρήθη, αλλά στο τέλος άναγκάστηκε να συμμορφωθεί.

Τό έπεισόδιο αυτό ήταν ό έπίλογος μιάς αίσθηματικής ιστορίας, λίγο παράξενης, που είχε κάνει πάταγο, έδω και λίγα χρόνια στην Φλωρεντία.

Μεταξύ τών θαυμαστών του Λένερ υπήρχε και ή γυναίκα ένός πλουσιώτατου Γερμανού, που τόν έλεγαν Λόζερ. Η γυναίκα αυτή τόσο είχε ένθουσιασθή με τήν τέχνη του Λένερ, που άγόρασε στην Ζυρίχη αντί 70.000 λιρεττών τό βιολί «Γκρεμουχλε» ένα από τά 12 Στραντιβάριους, από τά πολυτιμώτερα, που υπάρχουν ακόμη, και τό προσέφερε στο έίδωλό της. Καί όχι μονάχα αυτό, αλλά άκόλουθησε και τό περίφημο κουαρτέτο στις περιόδεΐες του.

Μία μέρα, ό σύζυγος της... άδυσωπύτου αυτής θαυμαστρίας πεθαίνει, αφήνοντάς την συνεπεία άτυχών επιχειρήσεων, σχεδόν χωρίς λεπτά. Η Κα Λόζερ, ζήτησε τότε από τόν Λένερ, να της έπιστρέψη τό βιολί, ισχυριζόμενη ότι δεν τού τό έχάρισεν, αλλά τού τώδωκε άπλως για ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα. Ο Λένερ όμως άρνήθηκε να τό έπιστρέψη, ισχυριζόμενος κι' αυτός ότι τού τό είχε χάρισει. Έτσι ή υπόθεση ήλθεν στα δικαστήρια, και πρόκειται να έκδικασθί προσεγώς. Έν τω μεταξύ όμως, ή βαρυστολή και αίσθηματική — όπως φαίνεται — χήρα, έπέτυχε συντηρητικήν κατάσχεσιν επί του όργάνου.

Οί κακές γλώσσες λέγε, ότι ό Λένερ, δεν φάνηκε και τόσο συνεπής πρὸς τις αίσθηματικές υποχρεώσεις του απέναντι της θαυμαστρίας του, έξ ου και ή ιστορία αυτή του βιολιού.

Κάποιος είχε αντίρρηση

Για τόν διάσημο Γάλλο σατυρικό ποιητή Πιρόν διηγούνται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Κάποτε ό Πιρόν μιλούσε σε μία φιλολογική συναστροφή, ύποστηρίζοντας μία πρωτότυπη άποψή του για ένα φιλολογικό ζήτημα. Είχε παρασυρθεί μάλιστα από τό φανατισμό του και ρητόρευε με ζωρότητα. Στο τέλος ρώτησε προκλητικά τούς άκροατάς του:

— Έγχει κανείς από σας ν' άντιτάξη τίποτε σ' όσα είπα;

Τήν ίδια στιγμή όμως, κατά διαβολική σύμπτωση, απ' τ' ανοιχτά παράθυρο της αίθουσής της συναστροφής άκούστηκε τό γκάρισμα ένός γαϊδουριού.

Όπως ήταν φυσικό, οι άκροατές του Πιρόν, έσκασαν στα γέλια. Κι' ό καυστικός σατυρικός κατέβηκε απ' τό βήμα άσπασμένος.

Μπελέρης, της έλεγε ό θεός της. — Χρυσός άνθρωπος, έκανε «σεγόντο» ή θεά της.

Κι' ή Τζένη — τί νάκανε; — συμφωνούσε.

— Ναι, πράγματι.

Τόν τελευταίο καιρό ό Μπελέρης είχε σφίξει τήν πολιορκία του. Δεν άφινε τη Τζένη στιγμή. Τό πρωί μπάνιο, τό μεσημέρι τσαπέζι, τό άπόγευμα τένις και τό βράδυ «ντάσιγκ». (Είπε μυστήριο, αλήθεια, πότε κατορθώνουνε και εργάζονται οι βιομήχανοι!).

Και ή Τζένη έπήγαινε. Γιατί ήξερε πως αυτό ήταν έπιθυμία του θεού και της θεάς της. Με χίλια βάσανα κατάρθωνε μέρα παρά μέρα να τό σκάη λίγες ώρες και να συναντάη τόν Στάθη στο φτωχικό καφενεδάκι της Κολοκυνθοΰς.

— — — — —

Τό αυτοκίνητο του Μπελέρη σταμάτησε στη «πλάζ» της Γλυφάδας. Ο καχεκτικός νεαρός είπε ακόμα ένα σαχλό άστείο πρωτού κατέβη.

Η παρέα έτρεφε με γέλια και φωνές στις καμπίνες για να φορέση τό «μαγιώ» της.

Μέχρι που να κλείση τήν πόρτα της καμπίνης της ή Τζένη, έννοιωθε να τήν παρακολουθί τό βλέμμα του Μπελέρη...

(‘Ακολουθεί)

FRANCESCA DA RIMINI

ΤΟΥ ΔΑΝΤΕ

Μία μέρα οι δυο μας ήσυχα (διαβάζαμε του Λανσελότου τη γλυκόλαλη ιστορία, είμαστε μόνοι, και περνούσαμε (τήν ώρα μας δίχως καμιά στο νού μας ύποψία.

Πολλές φορές, αλήθεια, άλλας (ή ύψη μας, και κυτταζόμαστε άφωνοι κι' οι δυο, μά πάλι χαμηλώναμε τά βλέφα (ρα μέσ' στο παθητικώτατο βιβλίο.

Όμως σά φτάσαμε εκεί, που (ένα χαμόγελο γλυκοφιλούν δυο χείλη έρωτευ (μένα, αυτός, που από τότε δε χωρί (στηκε μήτε στη γη, μήτε κι' έδω, στιγ (μη από μένα.

σκύβει λαχταρισμένος, και στα (χείλη μου ένα φιλί τρεμάμενο μου δίνει, κι' έγινε τό βιβλίο Γαλέτος (μας, κι' άλλο δεν έδιαβάσαμε τη μέ (ρα κείνη.

Μετάφρ. ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Ἡ τεχνητὴ καρδιά τοῦ δόκτορος Κάρελ

Υπάρχουν πολλά πράγματα στὸν κόσμο πού μᾶς φαίνονται ἀπίστευτα καὶ ἅμα μᾶς διηγηθῆ κανένας μὲ σοβαρότητα νομίζουμε ἢ ὅτι δὲν εἶναι στὰ καλά του ἢ ὅτι θέλει νὰ κάνῃ πνευμαεῖς βάρους μας.

Φαντασθῆτε — γιὰ νὰ ποῦμε ἕνα παράδειγμα — νὰ συναντήσετε ἕνα γνωστό σας στὸν δρόμο, νὰ τὸν ρωτήσετε γιὰ πού τῶβαλε καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ σοβαρότητα Ἀρεοπαγίτου ὅτι πηγαίνει νὰ παραλάβῃ... τὸ «σηκότη» πού εἶχε δώσει γιὰ καθάρσιμα. Ἡ θὰ γελάσετε ἢ θὰ κουνήσετε περίλυπα τὸ κεφάλι σας γιὰ τὴν διανοητικὴ κατάστασι τοῦ φίλου σας.

Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ γελάσετε. Ἡ ἡμέρα δὲν φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ μακριὰ πού ὅταν ἀρρωσταίνουμε δὲν θὰ πηγαίνουμε ἐμεῖς στὸ νοσοκομεῖο ἀλλὰ θὰ στέλνουμε ἐκεῖ τὰ ἀσθενικά μέρη τοῦ ἐαυτοῦ μας.

Ὁ γιατρός θὰ ἐρχεται θὰ μᾶς ἐξετάσῃ, θὰ βρῇ μιὰ ἀνωμαλία στὸ σηκότη, στὴν σπλήνα, στοὺς πνεύμονες καὶ θὰ μᾶς λέῃ: «Στείλτε τὴν σπλήνα σας στὸ «Νοσοκομεῖο Ἐντοσθίων» καὶ θὰ περάσω ἐγὼ νὰ εἰπῶ τί χρειάζεται. Προσέστε γράφετε καθαρά τὸ ὄνομά σας μήπως γίνῃ κανένα λάθος καὶ σᾶς στείλουν πίσω ἄλλη σπλήνα».

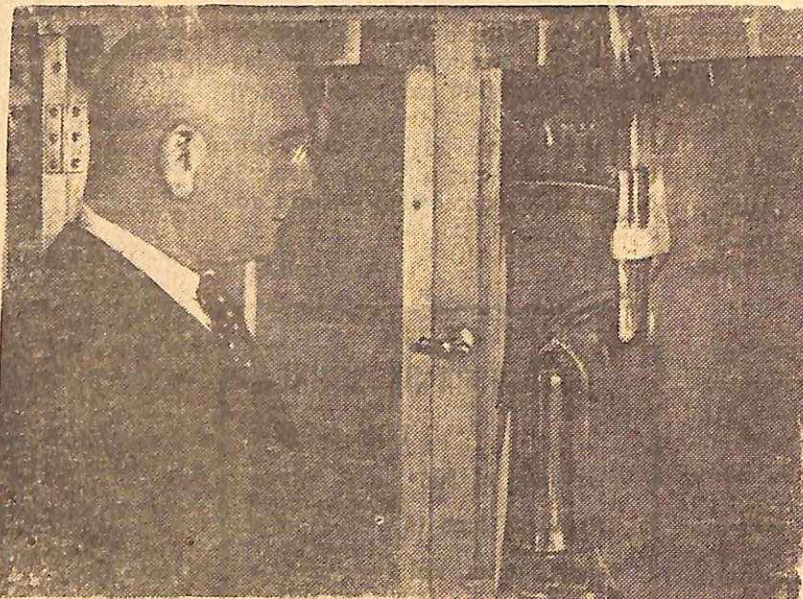
Ἀς ἀφίσουμε ὅμως τ' ἀστεῖα καὶ ἄς κυττάξουμε κάπως πῶς προσεκτικὰ μιὰ νέα σπουδαία ἐφεύρεσι πού ἐρχεται νὰ ἀναστατώσῃ ὅλοκληρη τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ὀφείλεται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος στὸν διάσημο πιά Γάλλο ἐπιστήμονα Ἀλέξιον Καρρέλ πού εἶναι σήμερα ἡλικίας 66 χρονῶν καὶ ἔχει καταναλώσει τὰ καλύτερά του χρόνια στὴν ἐρευνα πού τὸν ὠδήγησε στὴ σπουδαία του ἐφεύρεσι.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸν, ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ ἱατρός Χάρρισον, ἔκανε ἕνα παράξενο πείραμα γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κάθε κομμάτι τοῦ σώματος τῶν ζώων εἶναι σὲ θέσι νὰ ζῇ καὶ ν' ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἄλλο σῶμα, ἀρκεῖ νὰ βρεθῇ μέσα στὸ κατάλληλο περιβάλλον.

Ὁ Δρ. Χάρρισον ἔκοψε τὸ πόδι ἑνὸς μικροῦ πουλιοῦ καὶ τὸ ἔκλει

σε μέσα σὲ ἕνα σωλῆνα γεμᾶτο αἷμα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ πουλί. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὸ πόδι ἐξακολούθησε ὄχι μόνον νὰ ζῇ ἀλλὰ καὶ νὰ μεγαλῶνῃ μέσα στὸν τεχνητὸ αὐτὸ ὀργανισμό πού τοῦ ἔδινε τὴν τροφή πού ἦταν ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀνάπτυσί του.

Ἐπάνω στὸ πείραμα αὐτὸ στηρίχθηκε ὁ Καρρέλ καὶ ὅταν τὸ Ἰνστιτούτο Ροκφέλλερ τοῦ ἔδωσε ἄφθονα τὰ μέσα γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς

Ὁ Δορ Κάρελ μπροστὰ στὴν ἀντίλη πού κατασκευάσε ὁ Λίντμεργκ γιὰ τὴ καλλιέργεια τῶν ιστῶν.

ἐρευνές του κατάφερε νὰ κάνῃ ἀληθινὰ θαύματα.

Ὁ Καρρέλ ἔχει σήμερα ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ πάψῃ ἡ ἐπιστήμη νὰ θεραπεύῃ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἐξωτερικὰ μέσα, ἐνέσεις, γάπια, ὑγρά φάρμακα κλπ. πού δὲν ἐρχονται σὲ ἀμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀσθενικὸ μέρος. Ἡ νέα του ἐφεύρεσις πού τὴν βάπτισε κι' ὅλας «τεχνητὴ καρδιά» θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ γίνετα ἡ ἐπέμβασι ἀπ' εὐθείας στὸ ἀσθενικὸ σημείον. Ὅπως εἶπαμε καὶ πάρα πάνω ἕνα ἀσθενικὸ ἐντόσθιο θὰ ἀφαιρεῖται μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἀπὸ τὸν ὀργανισμό καὶ θὰ ἀφίνεται μέσα στὴν τεχνητὴ καρδιά πού γὰρ σὲ διάφορες ἄλλες ἐφευρέσεις, τοῦ ἴδιου τοῦ Καρρέλ θὰ μπορῇ τίς πῶς πολλὰς φορὲς νὰ θεραπεύσῃ μόνη της τίς διάφορες ἀσθενείες. Μὰ καὶ ὅταν τοῦτο δὲν εἶναι εὐκόλο, ὅταν τὸ κακὸ ἔχει προχωρήσει καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ μιὰ ἐγχείρησις ἐπάνω σ' ἕνα ἀσθενικὸ πνεύμονα π.χ. ἡ ἐγχείρησις αὕτη θὰ γίνετα μέσα στὸ περιβάλλον τῆς «τεχνητῆς καρδιᾶς» πού θὰ δίνει

πολὺ μεγαλύτερη πιθανότητα γιὰ τὴν ἐπιτυχία της.

Ὁ Ἀλέξιος Καρρέλ ἔχει γιὰ πῶς τὸ φίλο καὶ βοηθὸ ἕνα ἀνθρώπο πού ἦταν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ὁ πῶς δοξασμένος Ἀμερικανός. Τὸν ἀεροπόρο Λίντμεργκ.

Ὁ Λίντμεργκ δὲν εἶναι, φυσικὰ, γιατρός, ἀλλὰ ἕνας μοναδικὸς τεχνίτης γιὰ τὴν κατασκευὴ λεπτῶν μηχανημάτων. Ἐτοῖς ἀνάλαβε νὰ κατασκευάσῃ γιὰ λογαριασμό τοῦ Καρρέλ τὸ πρῶτο μοντέλλο τῆς «τεχνητῆς καρδιᾶς» πού θὰ χρησιμοποιώτα ὅστερα γιὰ τὴν τελειωποίησι τῆς ἐφευρέσεως. Σιγά-σιγά, γὰρ κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ, ὁ Λίντμεργκ ἀφοσιώθηκε ὁλόκληρος στὶς μελέτες τοῦ Καρρέλ καὶ ἔτσι μπορεῖ κανένας νὰ εἰπῇ σήμερα ὅτι ὁ ἕνας εἶναι τὸ ἀπαράμιττον συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου στὶς κοινὲς προσπάθειες.

Πολὺς κόσμος ἀπορεῖ τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἀεροπορία μὲ τὴν ἱατρικὴ. Μὰ ἡ ἐξήγησις δίνεται μονάχη της ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἀλέξιος Καρρέλ δὲν εἶναι μονάχα γιατρός ἀλλὰ εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα καὶ πᾶνω ἀπ' ὅλα ἕνας μεγάλος φιλόσοφος πού ἔχει βάλει σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ ξαναφέρῃ τὴν ἀνθρωπότητα στὸν δρόμο τῆς ἠθικῆς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει παραστρατήσῃ.

Ὅταν ὁ Λίντμεργκ ἀπάνω στὸ μεσουράνημα τῆς δόξης του ἔγινε πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ πού τὸ πανηγύρισε ὁ κόσμος ὁλόκληρος ὅσο κανένα ἄλλο νεογέννητο παιδί, εἶχε φανταστῇ ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἦταν γεμᾶτοι καλωσύνη καὶ ἀγάπῃ. Μὰ γρήγορα ἦρθε ἡ μεγάλη τραγωδία πού τὸν βούτηξε στὸ πένθος καὶ τὴν ἀπογοήτευσῃ. Τὸ παιδάκι του ἔπεσε θύμα τῶν «γκρίκοτερ» πού τὸ ἔκλεψαν καὶ τὸ ἐτυρράνησαν μὲ τὸν πῶς ἀπάνθρωπο τρόπο γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴ μικρή του ζωὴ. Τότε ὁ Λίντμεργκ βεβαίως ἦκε πῶς ὁ κόσμος δὲν ἦταν γεμᾶτος καλωσύνη καὶ ἀγάπῃ, πῶς ὁ ἀνθρώπος εἶναι τὸ πῶς «ἀπάνθρωπος» τέρας πού ὑπάρχει καὶ τότε ἀφοσιώθηκε ὁλόκληρος στὸν Ἀλέξιον Καρρέλ πού ἀνιχνεύτα μὲ μιὰ καινούργια ἀνθρώπινη γενεά, πῶς ἠθικὴ, πῶς εὐαγρὴ καὶ πῶς πάντων πῶς ἀνθρώπινη.

Τὰ εἴδη τοῦ δικαστηρίου Περὶ εὐγενείας

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Η γνωριμία των ἔγινε στὸ λεωφορεῖο τῆς Βουλιαγμένης. Εἶχε τὸ σὴν ἀδρότητα ὁ πρόλογός της, ὅστε κανεὶς δὲν θὰ ἐπίστευε ὅτι ἦταν πῶς δυνατόν ἀνθρώποι τόσο εὐγενεῖς νὰ φτάσουν ὡς τὸ ἐδῶλιον.

Κρίνατε μόνοι σας:

Ἐκαθόταν ὁ ἕνας — κύριος στρογγυλός, σοβαρός, μὲ γυαλιὰ, μὲ προγοῦλι καὶ μὲ ἐφημερίδα. Ἐμπῆκε ὁ ἄλλος. Ἀνθρώπος λιγνός, μὲ μουστακάκι, μὲ μαντηλάκι, καὶ μὲ ἕνα ἀδύριστο μειδίαμα ἀγαθότητος καὶ εὐγενείας πού κατηύθυνε πρὸς ὁποιοδήποτε ἐπύχαινε νὰ τὸν κυτᾶξῃ στὰ μάτια.

— Παρντόν, κύριε.

— Παρακαλῶ!

— Ἐπιτρέψετε;

— Σᾶς παρακαλῶ!..

Ὁ σοβαρὸς κύριος ἐτραβήχτηκε λιγάκι νὰ τοῦ κἀνῃ θέσιν κι' ὅστερα ἐδουλοῖσθῃ πάλιν στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος. Ὁ ἄλλος ὑπεκλίθη εὐγενικὰ καὶ ἐδουλοῦσθῃ στὴν θέσιν του, ἀφοῦ ἐμεδί-ασε ὑποχρεωτικῶς:

— Παρντόν.

— Παρακαλῶ.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

— Καθόλου.

— Μερά!

Ὁ σοβαρὸς κύριος τὸν ἐτραβοκύτταξε μὲ ἐλαφρὴν δυσφορίαν, ἐτραβήχτηκε ἀκόμα περισσότερο καὶ ἀφοσιώθη πάλιν στὴν ἐφημερίδα του. Ὁ εὐγενὴς κύριος ἐκύτταξε ὀλόγυρα, ἐμεδίασε ἀδύριστος πρὸς ὅλας τίς κατευθύνσεις καὶ ὅταν σὲ λιγάκι ἐξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο, ἔβγαλε τὸ πακέττο του:

— Παρντόν.

— Τί θέλετε;

— Μήπως σᾶς ἐνοχλεῖ ὁ καπνός;

— Καθόλου.

— Μπορῶ νὰ καπνίσω λοιπόν...

— Παρακαλῶ.

— Μερά!

Ἐβγαλε ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ εὐθὺς ἀμέσως σὴν νὰ εἶχε κάνει φοβερὴ παράλειψιν ξανάβαλε γρήγορα τὸ τσιγάρο στὴ θέση του καὶ προσέφερε τὸ πακέττο στὸν πλαινὸ του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε...

— Εὐχαριστῶ πολὺ...

— Δὲν καπνίζετε;

— Πῶς. Ἀλλά...

— Παρακαλῶ, εἶναι ἐλαφρά...

Ὁ στρογγυλὸς κύριος ἐστραβοκύτταξε τὸ πακέττο, κατέπτε τὴ φούρκα του, ἠρνήθη μὲ μεγάλην δυσφορίαν δὺ καὶ τρεῖς φορὲς, ἀλλὰ κατὸ ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς φοβερῆς εὐγενείας τοῦ γείτονός του ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ ἕνα τσιγάρο. Ἐτσακίστηκε ὁ ἄλλος νὰ βγάλῃ σπύρτα.

Ἐτσακίστηκε νὰ τοῦ ἀνέλθῃ τὸ τσιγάρο. Μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴ φούρκα ὁ γείτων του ἐψύχισε:

— Μερά!

— Παρακαλῶ, κύριε. Μήπως εἶναι βαρειά;

— Ὁχι.

— Ἀν σᾶς πειράζουν...

— Καθόλου.

— Μήπως τὸ λαρυγγί σας εἶναι συνηθισμένο σὲ ἐλαφρότερα τσιγάρα. Ἀν καὶ τὰ δικὰ μου εἶναι πολὺ ἐλαφρά... Δὲν σᾶς ἐνοχλοῦν;

— Ὁχι. Εὐχαριστῶ.

Ἐπῆγινε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν φούρκα του ὁ στρογγυλὸς κύριος. Ὁπωσδήποτε

— Παρακαλῶ, εἶναι ἐλαφρά...

ἐκάπνισε δὺ τρεῖς ρουφηξιὲς καὶ ἐδουλοῖσθῃ πάλιν στὴν ἐφημερίδα του. Ὁ εὐγενὴς κύριος ἐμεῖνε καρφωμένος στὴ θέσι του λίγα λεπτά κι' ὅστερα ἐξαφνικὰ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του:

— Παρντόν...

— Τί συμβαίνει;

— Περάστε ἀπὸ δῶ, κύριε!

— Γιατί;

— Γιατὶ σᾶς κυτᾶ ὁ ἥλιος ἀπὸ καί!

— Δὲν πειράζει.

— Παρακαλῶ!

— Μὰ ὅτι κυτᾶ ἐσᾶς ἀπὸ καί.

— Δὲν πειράζει. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάθωμ ἀπὸ καί; κύριε, γιατί ἦρθε ὅστερα ἀπὸ σᾶς. Ὁρίστε! Κάντε μου τὴν χάρι, σᾶς θεομπαχαλῶ.

— Μὰ, κύριε...

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε...

— Ἀλλά...

— Ὁχι-ὄχι! Περάστε, παρακαλῶ.

Μπροστὰ σὲ τὴν ἐπιμονὴν ἦσαν ἀδύνατο νὰ κἀνῃ ἄλλοιως ὁ ἀνθρώπος. Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἐκαίγε χίλιες φορὲς ὁ γείτων του ἐψύχισε:

ἥλιος, παρὰ νὰ ἔχῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του αὕτη τὴν φορικαστικὴν εὐγένεια. Μετετοπίσθη, λοιπόν, μένεα πνέων πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὁ γείτων του, ὑποκλινόμενος μὲ γλυκύτατα μειδίαμα, ἐπέρασε ἀλτρουιστικῶς πρὸς τὰ δεξιὰ γιὰ νὰ ψηθῇ ὁ ἴδιος στὸν ἥλιο. Ὁ διάβολος ὅμως τὸ ἔφερε, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ του, νὰ τὸν ἐγγίξῃ μόλις στὴν ἄκρη τοῦ παπουτσιού. Ὑψος ἐσχάτης συντριβῆς ἐπῆρε τὸ πρόσωπό του, σὴν νὰ τὸν εἶχε σκοτώσῃ:

— Ὁ, παρντόν!...

— Δὲν εἶναι τίποτε.

— Σᾶς ἐτάξισα τὸ πόδι!...

— Σᾶς βεβαίως, ὄχι.

— Τί λέτε, κύριε! Σᾶς ἔλυσσα τὸ πόδι. Εἶμαι ζῶν! Σᾶς ζῆτῶ χίλια συγγνώμην, κύριε! Δὲν τὸ ἦθελα...

— Μὰ δὲν τὸ κατάλαβα κάμ.

— Τί λέτε, κύριε!...

— Σᾶς βεβαίως.

— Πονάτε;

— Ὁχι, σᾶς λέω, βρὲ ἀδερφέ! Μπαζά!

— Καὶ ὅμως...

— Οὐφ!

— Πονάτε πολὺ;

— Πούφι!...

— Μὰ συγχωρετὲ! Εἶμαι συντετριμμένος, κύριε. Ἀλλὰ σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι ἀπὸ ἀπερίσκεψιν σᾶς ἐπάτησα. Γιὰ νὰ δῶ, πού ἔγινε τὸ κακὸ;

— Οὐφ!

— Στενάζετε, κύριε. Ὑποφέρετε...

Ἦταν ἀδύνατο νὰ πεισθῇ ὁ εὐγενὴς κύριος στὶς διαβεβαιώσεις τοῦ πλαινῶς του πού ματαίως ἐπανέλαμβαν πῶς δὲν εἶχε κάμ ἀντίληψιν τὸ πάτημα. Ἐδάγκωνε τὰ χεῖλη του, ἐκύτταζε καὶ ξανακύτταζε τὸ πόδι τοῦ πλαινῶς του κι' ἐμονολογοῦσε μὲ ἐσχάτην συντριβὴν — τί στραβομάρα πού ἔχω, τί γάδαρος πού εἶμαι! Ἦ ὑπόθεσις ἀρτίσε πλέον καὶ ἐγὼ νόταν κάτι περισσότερον ἀπὸ ἐνοχλητικὴ. Ἀνυπόφορη. Σὲ ἀνυμμένα κάρδουνα καλὸταν ὁ στρογγυλὸς κύριος, τὸ βάσανο τοῦ ὁποίου ἀντελήφθη ὁ εἰσπράκτωρ καὶ παρακολούθησε τὴν σκηνὴν μὲ εὐφροσύνην.

— Ἀπὸ τὴν ἀρχή;

— Ναί.

— Τὸς εἶχες δῆ;

— Μάλιστα... συνήγορος.

— Καὶ ἔφταιγε ὁ κατηγορούμενος; Ἦ σὺ, κ. εἰσπράκτωρ, εἶσαι ἕνας λαμπρὸς νέος μὲ ἀντίληψιν καὶ πείραν κοινωνικῆς. Πῶς κακὸ πρᾶγμα νὰ εἶναι εὐγενὴς ἕνας ἀνθρώπος;

— Ἐπαράται.

— Ἀπὸ τί, κ. εἰσπράκτωρ;

— Ἀπὸ τί εὐγένεια θάχῃ κ. συνήγορε. Δὲν σοῦ λέω. Νὰ μοῦ πατήσης τὸν κάλο,

να μου πῆς μπαρόν, κομμάτια νὰ γίνῃ.
"Ὁχι" ὅμως καὶ νὰ μου γίνεσαι στενός
κορσές.

Ξυπῆζε τὰ μοῦτρα οὐ... συνήγορος:
—Τὶ καταλαβαίνεις ἀπὸ εὐγένεια ἐσὺ
καὶδὲ μου! Σὰς ξέρομε δὲ ἐσὺς τοὺς εἰ-
σπρακτοράς τῶν λεωφορείων τί ἀντίλη-
ψιν ἔχετε περὶ τοῦ φέρεσθαι...

Ἐπεμβαίνει ὁ πρόεδρος:
—Μὴ θίγεται τὸν μάρτυρα!
—Δὲν θέλω νὰ τὸν θίξω, κ. πρόεδρε.
Ἀλλὰ καταλαβαίνετε, δηλαδή, μὰς ἐφε-
ραν ἐδῶ ὡς κριτὴν τῆς εὐγενείας ἀν-
θρωπων, εἰς ἐκείνων, δηλαδή, οἱ ὅποιοι
ἔμπορὸν νὰ σὰς τσαλαπατήσουν, χωρὶς
νὰ καταδεχθῶν οὔτε ἓνα βλέμμα νὰ
σὰς ρίξουν!

—Ἐχετε ἄλλην ἐρώτησιν;
—Μάλιστα, κ. πρόεδρε.
—Ὅριστε.
—Δὲν μοῦ λέτε, μάρτυς...
—Δὲν σοῦ λέω τίποτα!
—Πῶς εἶπατε;
—Ἀρα μοῦ λές πῶς δὲν καταλαβαί-
νω ἀπὸ εὐγένεια! Τί εἶμαστε μεις, δη-
λαδή, ἐπειδὴ καὶ δὲν φορᾶμαι κολλάρο
σὰν κι' ἐλλόγου σου;

Ἐξω φρενῶν ὁ συνήγορος:
—Κύριε πρόεδρε, ἀνακαλέσατε τὸν
μάρτυρα εἰς τὴν τάξιν!
Ἀπειλεῖται καυχᾶς. Ὁργίζεται ὁ πρό-
εδρος, σηκώνει τὸ κουδούνι, ἀποκαθίστα-
ται ἡ τάξις. Τέλος ἐπανακτᾷ τὴν ψυ-
χραιμία του ὁ συνήγορος καὶ γυρνᾷ μὲ
νέες γλυκύτητες στὸν μάρτυρα:
—Παρτὸν, κ. μάρτυς.
—Ἔτσι ντε.

—Πῶς ἀντελήφθητε τὸ ἐπεισόδιον;
—Τὸ ἀντελήφθην ὅταν ἐφτάσαμε στὸ
τέμα. Πλησιάζω νὰ πάρω εἰσιτήριο.
Κάνει νὰ βγάλῃ ὁ χοντρός, εἶχε πεντα-
κοσάρικο. Δὲν εἶχα ψιλά. Πετᾶται ἀ-
πάνω ὁ λιγνός. Νὰ σὰς τὸ πλερώσω ἐγώ.
Φουρκίζεται ὁ ἄλλος, λέει ὅχι, πλερώνει
ὁ λιγνός. Φτάνουν στὸ τέμα. Χαλάει τὸ
πεντακοσάρικο ὁ χοντρός, πᾶρ' τὸ εἰκο-
σάρι, κύριος. Μπαρόν, μπαρόν, δὲν τὸ
θέλω. Ρέ, πῶς δὲν τὸ θέλεις; Μπαρόν,
μπαρόν, δὲν τὸ θέλω! Πικάρεται ὁ χον-
τρός. Ἀνάβει. Τί παναπὴ δὲν τὸ θέλει;
Τὸ εἰσιτήριο θὰ μοῦ πλερώσης τοῦ λόγου
σου; Γιατί ὅχι; Τοῦ βάζει στὴν τσέπη
που τὸ εἰκοσάρι. Τὸ ξαναδράζει ἐκεῖ-
νος, τὸ βάζει στὴν δική του. Μαζευ-
τήκαμε κοντὰ καὶ γελᾶγαμε! Ὁπου,
κυττᾷ ὁ χοντρός πού γελᾶμε, ἀνάβει πε-
ρισσότερο. Τοῦ σκάει καρπαζιά.

Ἔτσι γίναν τὰ πράγματα. Ὁ εὐγενὴς
κύριος καλεῖται νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.
—Εἶναι πολὺ νευρικός, κύριε.

—Μὲ τὸ δικτὸ του.
—Δὲν ἤθελα νὰ τὸν θίξω, κ. πρόεδρε.
Τοῦ ἐπάτησα τὸ πόδι χωρὶς νὰ θέλω. Γι-
ατὶ νὰ μὴ πάρῃ τὸ εἰκοσάδραχμον, κ.
πρόεδρε; Ἀπὸ εὐγένεια τοῦ τὸ ἐπλήρω-
σα τὸ εἰσιτήριο.

—Ὡς ψυχικὴ ὁδύνῃ;
—Πάρτε το κι' ἔτσι.
Τὸ δικαστήριο, ἰδὼν, σκεφθὲν, ἀποφα-
σίαν, ἐπιβάλλει στὸν εὐγενὴ πενήντα
δραχμὲς πρόστιμο.

—Νὰ τὸ πληρώσω εὐχαρίστως, κ.
πρόεδρε, ἀλλὰ ἐπιμένω νὰ πάρῃ τὸ εἰκο-
σάδραχμον.

Ἀλλὰ ὁ χοντρός κύριος, ἀποσύρεται,
δίδων τόπο τῆς ὁργῆς, γιὰ νὰ μὴ κάνῃ
φόνος.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΧΩΝ

ΦΥΛΛΩΝ

ΜΑΣ:

Στὸ φύλλο 565

(26 Ἰουλίου) :

"Ενα μουσικο τεμάχιο

Τὸ ἀριστουργηματικὸ
ΒΑΣΣ τοῦ κ.
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

"ΠΑΡΕ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ!"

Στὸ φύλλο 566

(2 Αὐγούστου) :

Η ΜΑΝΔΡΑ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Στὸ φύλλο 567

(9 Αὐγούστου) :

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ... ΕΠΙΣΤΗΜΗ

"Αρθρο τοῦ ἐδικοῦ ἱατροῦ
κ. Γ. ΛΑΔΑ

Τὸ φύλλο 568

(16 Αὐγούστου)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ νέο
μας Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΞΥΠΝΑ — 50 ο)ο —

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Ὅποτε τὰ χάλασες μὲ τὸν Ἀλέκο;
— Ναί!

— Καὶ ὅμως ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένοις
μαζί σου...

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα
πὰ νὰ τὸν ὑποφέρω.

— Θεέ μου, πῶς ἀλλάζουν αὐτοὶ
ἄνδρες!...

— Ὅποτε μαμὰ ὁ Ἀδάμ ὅταν ἦλθε
στὸν κόσμον ἦταν ὀλομόναχος;

— Ναί, χρυσό μου.
— Καὶ δὲν φοβότανε τοὺς κλέφτες τὴν
νύχτα;

— Ὁ νεαρὸς ἔξαλλος στὰ πόδια τῆς
ὡραίας πρωταγωνιστρίας;

— Ἐλάτε, κάντε ἐπὶ τέλους τὸ ἔλεός
σας καὶ σὲ μένα τὸν πτωχό...

— Ἀλήθεια γιαντρέ μου, γιατί ρωτᾶτε
μὲ τόσο ἐπιμονὴ τοὺς πελάτας σας τί
τσιγάρα καπνίζουν;

— Γιὰ νὰ κανονίζω ἀναλόγως τὴν ἀ-
μοιβή μου.

Ἡ θεία στὸν μικρὸ Τοτό:

— Μὴν τρῶς Τοτό πολλά γλυκὰ γιατί
θὰ γίνῃς ἀσχημὸς πολὺ ἀσχημὸς!

— Καὶ ὁ Τοτός ἀμείλικτος:
— Ἀλήθεια θεία τρώγατε καὶ σεις
γλυκὰ;

Ἡ κυρία ἀργεῖ νὰ ντυθῇ καὶ ὁ Κορ
ἀνυπομονεῖ:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, Πηνελόπη, ἀκόμη
νὰ περάσῃς αὐτὸ τὸ φόρεμά σου;

— Εἶσαι περίεργος καὶ μὲν Ἀριστο-
τέλης. Δέκα φορὲς σοῦ ἔχω πῆ ὡς τώρα
ὅτι σὲ δυὸ λεπτὰ εἰμαι ἑτοιμὴ καὶ πάλι
μὲ ρωτᾶς!...

— Ἔσωσες, λοιπόν, αὐτὸν τὸν ἀν-
θρωπο ἀπὸ βέβαιον πνιγμό. Σὲ συγγαίρω
φίλε μου.

— Γιὰ νῆμασε εἰλικρινεῖς κύριε ἀστὺ
νόμε μοῦ χρωστούσε τρεῖς ἑκατομύρια.

— Μαρία, ἔκαψες τὸ ψητό! Κι' ὅμως
σοῦ εἶπε νὰ προσέξεις τὴν ὥρα πού τὸ
εἶχες βάλει στὴ φωτιά!...

— Τὴ πρόσεξα κυρία. Ἦταν δέκα
παρὰ τέταρτο, ἀκριβῶς.

— Κε Ἀρτέμει, ἡ γυναῖκα σας γεν-
νησε τριδύμα!

— Τὸ σφάλμα εἶναι δικό μου, φίλε
μου... Πῆγα νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη
ἐμπόρου χονδρεῖς πωλήσεως...

Ἡ τελευταία περιπέτεια

Διήγημα τοῦ Τούλιο Λαντέρι

Ἡ Εὐα Πάρντι εἶπε στὸ γιαντρέ
Φρόσσι:

—Σὰς παρακαλῶ, κάνετε συν-
τροφία στὴν ξαδέλφη μου. Εἶναι ἓνα πα-
ράξενο πλάσμα, πού δὲν καπνίζει, δὲν
φλυαρεῖ καὶ δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο
ἀπὸ τὸν ἄντρα της, πού λείπει. Σεῖς,
πού ἀγαπᾶτε τοὺς ἐξαιρετικούς ἀνθρώ-
πους — καὶ χαμογέλασε πινηρὰ — ἐν-
διαφερόμετε, παρακαλῶ, γι' αὐτὴν καὶ δι-
ασκεδάστε τὴν λίγο...

Καὶ ἡ μικροῦλα Κα Πάρντι χαμογέ-
λασε τοῦ γιαντροῦ καὶ τράβηξε πρὸς τοὺς
ἄλλους καλεσμένους. Ὁ Φρόσσι ὑπήκου-
σε καὶ πῆγε κοντὰ στὴν Μπρουνέττα
Βαρέζι, πού καθότανε μόνη
σὲ μιὰ γωνιά, βυθισμένη μέ-
σα σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Σὰς γνωρίζω, εἰς ὄνο-
ματος, γιαντρέ, καὶ σὰς θαυ-
μάζω ἀπὸ πολλὴν καιρὸ. Ἡ
ξαδέλφη μου Εὐα μοῦ λέ-
γει πάντα πῶς εἰσθε αἰ-
μῆτος στὸ νὰ διηγῆσθε δι-
άφορα ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν
ζωή σας. Θὰ ἤμην τόσο εὐ-
τυχὴς νὰ σὰς ἀκούσω;...

—Ὁὰ σὰς πῶ μιὰ ἱστορία
πού θὰ σὰς κινήσῃ τὸ ἐνδι-
αφέρον:

—Ταξίδεψα ἀπὸ τὴν Γέ-
νοβα στὴ Ρώμη σ' ἓνα δια-
μέρισμα, ὅπου ὑπῆρχε μιὰ
κυρία μόνη. Δὲν εἶχα διαλέ-
ξει τὴ θέση ἐπίτηδες, ἐπι-
διώκοντας καμμιά εὐχάρι-
στη περιπέτεια, ἀλλὰ γιατί
ἡ θεὰ μιᾶς ὡραίας γυναίκας
ἀποτελεῖ γιὰ μένα τὸ καλ-
λίτερο φάρμακο κατὰ τῆς
ἀνίας τῶν ταξιδιῶν. Καὶ ἡ
ἄγνωστη εἶχεν ὅλα τὰ προ-
σόντα, γιὰ νὰ ικανοποιή-
σῃ καὶ τὸ πιὸ δύσκολο
γούστο: Λεπτὴ, μὲ κλασσικὰ χα-
ρακτηριστικά, μὲ χέρια ὡραϊότατα.
Οἱ κουρασμένες κινήσεις της, οἱ ἔκφρα-
σεις της ἐπρόδιδαν πῶς ἡ κυρία αὕτῃ δὲν
βρισκότανε πιά στὴν πρώτη της νεότη-
τα. Συγγνώμης ὅμως πῶς δὲν ἔδινε καὶ
καμμιά προσοχὴ γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ
προσώπου της, ὥστε νὰ φαίνεται νέα.

»Στὸ Κιάβαρι μπῆκε στὸ κομπαρ-
τιὴν μας ἓνας νέος. Μὲ τὴν πρώτη μα-
τιά πού τοῦ ἔριξε, κατάλαβα ὅτι ἦταν
ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους πού πελαῖνουν
γιὰ περιπέτεια μὲς στὸ τραῖνο. Τὰ μαῦ-
ρα, ζωηρὰ μάτια του καρφώθηκαν ἀπά-
νω στὴν κυρία ἀλύπητα, μὰ αὕτῃ δὲν
τοῦδωσε καμμιά προσοχὴ.

»Στὴ Σπέτσια μπῆκε μιὰ κοπέλλα
στὸ τραῖνο καὶ κάθισε ἀντίκρου στὸ
νέο. Ἡ κοπέλλα αὕτῃ νόμιζες πῶς
ἔφερε λίγο φῶς ἀπὸ ἑξῶ. Ἦτα-

νε πολὺ νέα καὶ φαίνότανε κατασυγκι-
νημένη μὲ τὸ ταξίδι πού θὰ ἔκανε. Κύτ-
ταξε τὴν κυρία σὰν νὰ τῆς ζητοῦσε
προσπασία κι' αὕτῃ τῆς ἔριξε μιὰ ματιά
γεμάτη καλωσύνη, πού τὴν καθυσόχασε.
»Ἐν τῷ μεταξύ ὁ νέος, πού εἶχε ἀνέ-
θει ἀπὸ τὸ Κιάβαρι, ἄρχισε νὰ κουνᾷ
τὴν οὐρίτσα του καὶ χωρὶς μάλιστα ν'
ἀλλάξῃ τακτικὴ, τᾶβαλε τώρα μὲ τὴν
νέα. Αὕτῃ ἔκανε σκέρτσα καὶ ἀπαντοῦ-
σε μὲ δειλὰ κι' ἐλαφρὰ γέλια, πού ἀπο-
τελοῦν ἀσφαλὴ ἐνδειξὴ τῆς προσεχούς
παραδόσεως.

»Πρῆγορα βγήκαν οἱ δυὸ τους στὸ δι-
άδρομο τοῦ βαγονιοῦ. Καὶ στὸ ἔχημα

—Ὁὰ σὰς πῶ μιὰ ἱστορία, εἶπε...

ἐστιατορίου τοὺς συνάντησε ἔπειτα νὰ
κάθονται μαζί στὸ ἴδιο τραπέζι. Ἐκεῖ-
νος τῆς μάθαινε νὰ καπνίζῃ καὶ τὴν βί-
αζε νὰ πίνῃ. Ἐπειτα γάθηναν καὶ δὲν
τοὺς ξαναεῖδα, παρὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὴν
ὥρα στὸ διάδρομο.

»Ἡ κυρία μὲ τὰ γκριζὰ ξανακάθισε
ἀντίκρου μου, διαδίδοντας κι' ἐγὼ στὸ
τέλος ἀποκοιμήθηκα. Σὲ λίγο, ὅμως, ἐξυ-
πνήσα ἀπότομα. Κάποιος μὲ εἶχε γτυ-
πήσει στὰ γόνατα. Ἀνοίξα τὰ μάτια.
Μπροστά μου στεκότανε ὄρθια ἡ κυρία
μὲ τὰ γκριζὰ καὶ χαμογελώντας μοῦ ζή-
τησε συγγνώμη, πού μ' ἔσπρωξε. Ἐτοι-
μα τὰ μάτια μου, μὴ πιστεύοντας σ' ὅτι
ἔβλεπα. Ἡ κυρία εἶχε μεταμορφωθῇ τε-
λείως.

»Εἶχε μακρινὰς τὰ χεῖλη καὶ τὰ μά-
γουλα καὶ μιὰ ξαφνικὴ θάλησι νὰ φανῇ
νέα ἔκανε νὰ λάμπῃ ὅλο της τὸ πρόσω-
πο. Εἶχε ξεκουμπωμένο τὸ πανωφόρι της

καὶ εἶδα πῶς ἀπὸ μέσα φορούσε ἓνα φό-
ρεμα χυπητό.

—Λοιπόν, θὰ κατεβόμμε στὴ Τσιδιτα-
δεκα;... Ναί;... ἀκούστηκε ὁ νέος.

Ἦξερα πῶς κοπέλλα, πού εἶχε ἀνέ-
θει στὴν Σπέτσια εἶχεν εἰσιτήριο γιὰ
τὴν Ρώμη, ἀκούσα ὅμως νὰ ψιθυρίζῃ
ἑαυτῇ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κυρία πέρασε
ἀπὸ μπροστά μου καὶ βγήκε στὸ διάδρο-
μο. Καὶ τότε εἶδα κάτι, πού μοῦ φάνηκε
ἀπίστευτο: Ἡ κυρία μιλοῦσε στὸ νέο,
τοῦ ὁποίου εἶχε ἀποφύγει ὥς τώρα τίς
ἐρωτοτροπίες καὶ τοῦ χαμογέλασε, σὰν
νὰ ζητοῦσε νὰ τὸν γοητεύσῃ. Ἐκείνος
ἄφηνεν ἀπότομα τὴν νέα καὶ ἄρχισε νὰ
μιλᾷ μὲ τὴν κυρία. Ἡ κα-
τημένη ἡ κοπέλλα τὰ ἔχασε
καὶ γύρισε καὶ κάθισε στὸ
βαγόνι.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ τραῖνο
σταμάτησε στὴν Τσιδιταδεί-
κα. Ὁ νέος κατέβηκε, κα-
θὼς καὶ ἡ κυρία μὲ τὰ
γκριζὰ. Ἐξῆνα τὸ κεφάλι
μου νὰ ἐξηγήσω τὴν στά-
ση τῆς τελευταίας, ὅταν τὸ
τραῖνο ἄρχισε νὰ κινῆται.
Τὴν ἴδια ὅμως ὥρα εἶδα τὴν
κυρία νὰ μπαίνη ξανά στὸ
βαγόνι.

—Ὁὰ διερωτᾶσθε, μοῦ
εἶπε σιγὰ-σιγὰ ἡ παραξενὴ
κυρία, γιατί ἔκανα ὅλο αὐ-
τὸ τὸ σκέρτσο. Αἶ, λοιπόν,
εἶδατε αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἦ-
ταν ἑτοιμὸ νὰ μπερδέψῃ τὴν
καρδιά του σὲ μιὰ ἐπικίνδυ-
νη περιπέτεια, χωρὶς νὰ
καταλαβαίνῃ τί τοῦ συνέ-
βαινε... Εἶχα κι' ἐγὼ κάπο-
τε, ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, τὴν
παιδικὴ μου ἀγνότητα... κι'
εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ συνάντησιν
στὸ τραῖνο... Ἄν ἐπενέβαι-
νε καὶ τότε ἐγκλίτως κά-
ποιος, ἡ ζωὴ μου θὰ ἦταν
διάφορη. Καὶ γιὰ νὰ τὴν
σώσω αὕτῃ τῇ νύκτι, ἔκανα
τὴν τελευταία μου αὕτῃ πε-
ριπέτεια, πού σὰς ὁμολογῶ μοῦ στοίχισε
πολύ, γιατί πηγαίνω νὰ παντρευτῶ ἓ-
ναν τίμιον ἄνθρωπο...

Ἐσκυψα καὶ τῆς φίλησα σιωπηλὰ τὸ
χέρι.

—Ὁὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ φιλήσω
κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ χέρι...

Ὁ Μάρκος Φρόσσι πετάχτηκε ἐπάνω
καὶ αὕτταξε τὴν Μπρουνέττα Βαρέζι.
Σὰν ἀστοραπὴ τοῦ πέρασε μιὰ εἰκόνα ἀ-
πὸ τὰ μάτια.

—Σεῖς, λοιπόν, εἶσθε τὸ κορίτσι ἀπὸ
τὴν Σπέτσια; ψιθύρισε.

—Ὅσο θὰ ἤθελα νὰ φιλοῦσα αὐτὸ τὸ
χέρι—ἐπανάβε ἡ Μπρουνέττα.

ΤΟΥΛΙΟ ΛΑΝΤΕΡΙ

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ Βίλμα Ζαμάνου, μαθήτρια στὴν τελευταία τάξη τοῦ Κολλεγίου, ἀγαπᾶ τρελλὰ τὸν καθηγητὴ της Νίκο Μαρά, ἕναν κοσμικώτατο κύριο καὶ συγγραφέα μὲ πολλὴ ἐπιτυχία. Ταυτοχρόνως ὁμως, σχεδόν, ἐρρετεύεται τὴν Βίλμα ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τοῦ καθηγητοῦ Κώστας Μαράς, διάσημος γιατρός τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ εἶναι παντρεμένος. Ὁ Κώστας Μαράς εἶναι ἐτοιμος νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Βίλμα, ὅποτε διαπιστώνει ὅτι αὐτὴ ἔχει σχέσεις μὲ τὸν ἀδελφό του. Ἡ Βίλμα ὁμως, δὲν ἀργεῖ νὰ μάθῃ τὸ φοιχτὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της. Εἶναι κόρη τοῦ Κώστα Μαρά κατὰ παρανόμιον ἔρωτος μὲ τὴν μητέρα της ποὺ ἐγκαταλείφθηκε κατόπι. Ἡ ἀποκαλύψις αὐτῆς τὴν ζαλίζει, ἀλλὰ δὲν στέκεται ἱκανὴ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν Νίκο Μαρά, τὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα της. Τὸν ἀγαπᾶ πάντα τρελλὰ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κώστας Μαράς μαθαίνει καὶ αὐτὸς ποῖα ἦταν ἡ Βίλμα καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ μὲ τὴν ἄλλοτε ἐρωμένην του, τὴν μητέρα τῆς Βίλμας, Πόπη Ζαμάνου, τῆς προτείνει νὰ ξαναρχίσουν τὴν ζωὴ ποὺ εἶχαν ἄλλοτε διακόψει, ἀφροῦ αὐτὸς πάρει τὸ διαζυγίον τοῦ ἀπὸ τῆς γυναῖκάς του. Ἡ Πόπη δέχεται ἡ Βίλμα ἐντούτοις, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποκορύψῃ κάθε ἄντρα ποὺ τῆς προσφέρει τὴν ἀγάπην του, ὅπως ὁ τραπεζίτης Γουιάλδης, καὶ ν' ἀγαπᾷ τρελλὰ τὸν καθηγητὴ Νίκο Μαρά. Σὲ μιὰ συνάντησίν της μαζὶ του, τὸν πείθει νὰ κλεφτοῦνε. Ὁ Νίκος ὁμως δὲν ἐρχεται στὸ ραντεβού. Εἶχε μάθει ἐν τῷ μεταξὺ, ἀπὸ τὴν Νόρα Γερράνη τὴν συγγενεὶάν του μὲ τὴν Βίλμα. Αὐτὴ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Μαράς τὴν γέλασε καὶ ὅπως δὲν μπορούσε πιά νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι, ὅπου εἶχε ἀφήσει γράμμα, ἀποφασίζει νὰ αὐτοκτονήσῃ. Καθὼς πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ἡλεκτρικὸ γιὰ νὰ κατέβῃ στὸ Νέο Φάληρο πέφτει ἀθελά της ἐπάνω σ' ἕνα κομπὸ νέον κύριο, ποὺ ἐπίσης θὰ ἔπαινε τὸν ἡλεκτρικόν. Ὁ νέος αὐτὸς κατεβγαίνει καὶ αὐτὸς στὸ Φάληρο. Ἐκεῖ ἡ Βίλμα μπαίνει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ζητᾷ ἕνα δωμάτιο καὶ γράφει τῆς μητέρας της. Κατόπι βγαίνει ἔξω χωρὶς καπέλλο, μὲ ὕφος ἀδιάφορο.

250N

Μόλις προχώρησε λίγο, ἄκουσε πίσω της βήματα. Ἀσυναίσθητα γύρισε νὰ δῇ. Καὶ καρφώθηκε στὴ θέσῃ της.

Ἦταν ὁ ἐπιβάτης τοῦ τραινοῦ! Χωρὶς καπέλλο αὐτὴ τὴ φορά καὶ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

χωρὶς σακάκι, περπατοῦσε μὲ τὸ ἴδιο γρήγορο ῥεθμὰ τῆς Βίλμας.

Μόλις τὴν εἶδε νὰ στέκεται, στάθηκε καὶ ἐκεῖνος ἀπότομα καὶ ἔκανε πῶς κυττάζει τὴ θάλασσα...

Ἡ Βίλμα σκέφτηκε πῶς ἄδικα τὸν φοβόταν. Σύμπτωση θάταν.

Θὰ καθόταν κάπου ἐκεῖ κοντὰ ὁ ἀνθρώπος καὶ θῆκε νὰ κἀνῃ ἕνα περίπατο στὴν ἀμμουδιά. Γιατὶ ἂν τὴν παρακολουθοῦσε ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε δεῖ καὶ πρὶν, ποὺ θῆκε ν' ἀγοράσῃ τὸ χαρτί.

Προχώρησε πρὸς τὴν ἐξέδρα. Ἄν τυχὸν ἐρχότανε καὶ αὐτὸς θὰ φευγε ἀμέσως. Ὁδῆαιρε ἕνα ταξὶ καὶ θὰ πῆγαινε μακριὰ, στὴ Βουλιαγμένη. Ἐκεῖ πιά θάταν ἐθέλεια, πῶς δὲν τὴν παρακολουθοῦσε κανεὶς.

Ἦταν ἡσυχία. Καὶ μόλις ἀνέθηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξέδρας ἄρχισε πάλι νὰ τὴν πιάνῃ ὁ φόβος! Ὁ ἴδιος ἐκεῖνος φόβος ποὺ τὴν τυράννησε καὶ στὴν πλατφόρμα.

Ἀκουγε τὰ βήματά της στὰ σενίδια καὶ τὴν τρομαξάν!

Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ κόπο.

Τῆς φαίνονταν πῶς δὲν εἶχε πιά καμμιά χωρητικότητα γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἐνοίωθε ἀσφυξία. Καὶ ὥς τόσο ἦταν ἀφθονος γύρω της ὁ ἀέρας, δροσερός, οὐλοκάθαρος, μυρωμένος ἀπὸ δουνά καὶ ἀπὸ θάλασσα...

Ἐβαλε ὅλη της τὴ δύναμιν γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ θαλασσινὴ ἀνάσα. Καὶ αἰσθάνθηκε τόση ἀνακούφιση!

Πόσο εἶχε ὑποφέρει ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσποια. Φαντάσου τί μαρτύριο θάτανε ἡ ἀγωνία τῆς ἀσφυξίας μὲς τὴ θάλασσα!

Δεῖλιασε. Καὶ αὐτὴ τὴ φορά δειλίασε πολὺ. Τῶνισε. Καὶ δὲ θύμωσε πιά μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Εἶχε δίκην ποὺ φοβόταν. Ὁ θάνατος ἔπρεπε νάρθῃ γλυκός, ἡρεμὸς, ἀπαλός... Ὁχι νὰ τὴν βασανίσῃ.

Θάταν ἴσως προτιμότερη μιὰ σφαῖρα...

Μὰ πάλι δὲ βαρύνεσαι. Τί ρόλο ἔπαιζε τώρα, ἂν θὰ βασανίζονταν καὶ λίγα λεπτά;... Μπα οὔτε λεπτά. Δεῦτερόλεπτα. Μετὰ πιά, θάχε χάσει τὶς αἰσθήσεις...

Ζύγωνε στὴν ἀριστερὴ ἄκρῃ τῆς ἐξέδρας καὶ στηρίχτηκε στὰ σιδερένια μπράτσα της.

Κάτω ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχία, ἀκίνητη, σὰ νάχε πῆξῃ. Τὸ ρυθμικὸ παραμιλητὸ τοῦ φλοίσβου εἶχε σβύ-

σει. Τὸ φεγγάρι στεκόταν στὴ θέσῃ του, γεμάτο, στρογγυλό, διακοσμητικὸ τὰ τοῖα!

«Ὁ, τι χρειάζεται γιὰ ἕνα πρῶτο φιλὶ ἢ γιὰ μιὰ αὐτοκτονία», σκέφτηκε ἡ Βίλμα μὲ πικρὸ κέφι καθὼς κυττάζε τριγύρω της. Θάλασσα, φεγγάρι, οὐρανός! Τὸ στερεότυπο ταμπλώ μὲ τὴν ἐκνευριστικὴ μοτονια ποὺ ἔκανε χιλιάδες «μεγαλοφυῖες» τῶν αἰώνων ν' ἀ-

γωνίζονταν νὰ θροῦν λέξεις καὶ φράσεις γιὰ νὰ τὸ περιγράψουν πρὸς τὸν ἑαυτὸν! Ἀξίζει ἄρα γε τὸν κόπο;...

Κύτταξε πάλι χάμω τὴ θάλασσα. Καὶ ἀπόρησε μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Πῶς εἶχε ξεχαστεῖ μ' ἀδιάφορες σκέψεις;... Περίεργο μηχανήμα τ' ἀνθρώπινο μυαλό!...

Ἐνοίωσε ξαφνικὰ τὴ μυρωδιὰ τοῦ γάρου.

Κύτταξε γύρω της καὶ εἶδε πάλι τὸν ἐπιβάτη τοῦ τραινοῦ!

Μὲ τὴν ταραχὴ της τὸν εἶχε ξεχάσει.

Στεκόταν ἐκεῖ στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τῆς ἐξέδρας καὶ κάπνιζε κάνοντας πῶς ρεμβάζει.

Ἦταν πιά γεγονὸς πῶς τὴν παρακολουθοῦσε. Μὰ τί εἶδους κόρτε ἦταν αὐτὸ; Οὔτε καὶ τὴν κύτταζε.

Ἡ Βίλμα ἐνοίωσε μιὰ δυνατὴ στενοχώρια. Γιατὶ νὰ μὴν ἔπεφτε ἀμέσως, μόλις ἔφτασε; Τί τῆς ἤθελε τὶς ἀναβολές; Γιὰ νὰ παρατείνῃ περισσότερο τὸ μαρτύριό της;

Ὅπωςδήποτε τώρα ἦταν ἀδύνατο φυσικὰ νὰ κἀνῃ τέτοια ἀπόπειρα.

Ὁ ἀγνωστος θὰ τὴν πρόφτανε ἀμέσως ἢ θὰ φώναζε «δοῦθαι». Σκέφτηκε νὰ πάρῃ αὐτοκίνητο καὶ νὰ πᾶ στὴ Βουλιαγμένη, ὅπως εἶχε σχεδιάσει. Μ' ἂν τὴν παρακολουθοῦσε καὶ ἐκεῖ;

Εἶχε γίνῃ φοβερὰ νευρική. Δὲν εὗρισκε κανένα τρόπο νὰ γλυτώσῃ. Νὰ τοῦ μιλοῦσε ἦταν γελοῖο, ἢ νὰ τοῦλεγε κάτι. Αὐτὸς θὰ φανταζόταν πῶς ἤθελε νὰ πιάσῃ κουβέντα.

Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινίς...

Τινάχτηκε. Γύρισε καὶ τὸν εἶδε δίπλα της! Πότε εἶχε καὶ ὅλας πλησιάζει;

Θάκανε φαίνεται ἕνα κίνημα φόβου γιὰτὶ ἐκεῖνος θιάστηκε νὰ τὴν καθισχάσῃ.

Μὴ φοβόσαστε, τῆς εἶπε. Καὶ αὐτὸ σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε.

Δὲ φοβοῦμαι, τραῦλισε.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ μιλήσῃ:

Μ' ἐνοχλεῖτε ὁμως. Πρόσθεσε, ξερά καὶ ἄρκετὰ ψυχραῖμα, ὅπως νόμιζε.

Σὰς ἐξήγησα παρ' ὅτι, εἶπ' ἐκεῖνος. Ἀλλὰ δὲ θρῆκα κανέναν... εὐσχημο τρόπο, ὅπως λέγε, γιὰ νὰ σὰς πλησιάσω. Ἐτοί ἀναγκάστηκα νὰ προτιμήσω αὐτόν, ποὺ ἦταν ὁ καλύτερος ἀφ' ὅσων δὲν ὑπῆρχε ἄλλος!

Ἡ Βίλμα δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Τὸν κύτταζε περίεργα. Τῆς ἄρεσε τὸ ὕφος του, ἢ καλύτερα τῆς εἶ-

χε κἀνῃ ἐντύπωση. Καὶ δὲν ἦταν καθόλου ἀντιπαθητικός. Εἶχε πολὺ γλυκὰ μάτια καὶ ἕνα παιδικὸ χαμόγελο περίεργο. Ἐπειτα ἡ κουβέντα του εἶχε ὅλη τὴν ἀνσῆν ποὺ δίνει ἡ ἀπόλυτὴ εὐλικρίνεια, ὅταν μάλιστα ξέρεται νὰ σερεῖ τὶς τολμηρότητες μὲ κάποια χάρη.

Πήγαινα στὸν Πειραιᾶ, συνέχισε μ' ἀφέλεια ἐκεῖνος σὰ νάταν παλιὸς γνώριμος. Σὰς εἶδα στὸ σταθμὸ καί... μὲ πολὺ κόπο κατάφερα νὰ ξεκαρφώσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πᾶν σὰς. Τὸ προσπάθησα πολὺ νὰ μὴ σὰς προσέχω. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτό... Ἀλλὰ... δὲν τὸ κατάρθωσα!

Ἡ Βίλμα ἦταν ἔξω φρενῶν ποὺ τὸν ἀφῆνε νὰ τῆς μιλήσῃ. Μὰ δὲν ἤξερε καὶ ποῦ νὰ τὸν σταματήσῃ!

Τώρα θὰ σὰς πῶ κάτι ποὺ δὲν πρέπει, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Μὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ θυμώσετε... Κατάλαβα πῶς εἰσαίτε ταρκαγμένη! Σὰς εἶδα σὲ μιὰ στιγμή ποὺ δακρύσατε! Καὶ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ μιὰ κουτὴ ἰδέα. Πολὺ κουτὴ. Δὲ διστάζω ὁμως νὰ σὰς τὴν πῶ...

Φαντάστηκα πῶς καὶ σὰς συμβαίνει... καὶ πῶς θάχατε ἴσως τὴν ἀνάγκη... νὰ σὰς βοηθήσῃ κάποιος... Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶμαι ἀνόητος καὶ ἀδιάκριτος.

«Ὁχι. Ἐνοχλητικός μπορεῖ! κατάφερ' ἐπὶ τέλους νὰ ἀρθρώσῃ ἡ Βίλμα.

Τὸ πιστεύω. Εἶπ' ἐκεῖνος ἀπλᾶ, σὰν παιδί. Καὶ σὰς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ἀνέχεσθε.

«Ἐ, τί θέλετε νὰ κάνα; Τ' ἀπάντησε, γυρίζοντας τὸ κεφάλι της ἀλλοῦ.

Καταλάβαινε ὡς τόσο πῶς δὲν τοῦχε φερθεῖ καθόλου ἀπότομα. Ἦταν θυμωμένη γι' αὐτὸ καὶ δὲ μετανόουσε. Τί ἔφταιγε αὐτὸς ἂν ἐκεῖνη σκεπτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ;

Ἦταν τόσο ὠραία ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχε πῇ καὶ τὰ εἶπε μὲ τόσο ἀβρό καὶ τόσο χαριτωμένο τρόπο!

Πῶς νὰ τὸν ἀπόπαιρνε; Ἐκεῖνος ἦταν τόσο διακριτικός στὴν ἀδιακρισία του, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν παρακολουθοῦσε τώρα τόσες ὥρες μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ τὴν εἶδε ταρκαγμένη.

Ἐξάλλῃ θάταν δηλαδὴ, μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ εἶλεγε ὁ ἀνθρώπος;

Ξέρετε, μένουμε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο... τῆς εἶπε. εἶνε καλὸ;

Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω; Ἐγὼ μὲν ἐκεῖ πρὸ μιάς ὥρας.

«Α! Καὶ ἐγὼ! ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τὴν ἴδια πάντα χαριτωμένη ἀφέλεια.

Ἡ Βίλμα κατάλαβε τὴν εἶδε ποῦμπαινε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νοίκιασε

καὶ αὐτὸς ἕνα δωμάτιο!

Τῆς ἤρθε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ: «Ἄν δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω θ' ἄρχιζε νὰ μὲ διασκεδάξῃ πολὺ αὐτὴ ἡ περιπέτεια!» Καὶ γιὰτὶ, ἀλήθεια, νὰ μὴ τὴ διασκεδάξῃ καὶ τώρα;... Ἀς ἔπαρνε ἐπὶ τέλους μιὰ ἀναστολή ἢ ζωὴ γιὰ λογαριασμό της! Μιὰ ἀναστολή γιὰ λίγες ὥρες! Αὐτὸ τῆς ἄρεσε πολὺ!...

Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ ζωὴ. Ἐτοί ὅπως ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι ἀπ' τὸ σταθμὸ ὅταν ἀναβάλλουν ἕνα ταξίδι γιὰτὶ ἔχασαν τὸ τραῖνο.

Ἐξαναγυρίζω στὴ ζωὴ προσωρινῶς» συλλογίστηκε.

Καὶ θάζοντας λίγη προσπάθεια, ὡμολόγησε στὸν ἑαυτὸ της καὶ τὴν πρὶν κρυφὴ σκέψῃ της: «Μπορεῖ καὶ ὀριστικῶς!»

Ἐνοίωσε μέσα της μὴ ἄξαφνη χα-

ρὰ νὰ τὴν πλημμυρίξῃ! Μιὰ χαρὰ σὰν αὐτὴν ποὺ νοιώθῃ ὁ ναυαγὸς ὅταν βλέπει νὰ ἄρχεται τὸ καράβι τῆς σωτηρίας.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἀγνωστὸ φίλο της.

Καὶ ἐκεῖνος τῆς χαμογέλασε τρυφερά, μὲ μιὰ οικειότητα ποὺ δὲν ἔπαυε ὡστόσο νὰ εἶνε διακριτική.

Τοῦ χαμογέλασε καὶ ἐκεῖνη. Σοβαρεύτηκε ὁμως ἀπότομα σὰ νὰ μὴν τὸ θρῆκε σωστό.

Θέλετε νὰ κἀνωμ' ἕναν περίπατο; τῆς πρότεινε.

Ἡ Βίλμα σήκωσε τοὺς ὤμους της, ἀφωπλισμένη.

«Ὅπως θέλετε, τοῦ εἶπε. Δὲν τὸ καταφέρνω νὰ σὰς ξεφορτωθῶ! Μοῦ ἐπιβλήθηκατε.

Σὰς εὐχαριστῶ.

Γιὰ ποῖο λόγο;

Γιὰ τὸ κοπλιμένο.

Δὲν εἶνε κοπλιμένο.

Τότε σὰς θαυμάζω.

Γιατί;

Γιὰ τὴν ὁμολογία!

Εἰσαστ' ἐγώιστῃς;

Ὁχι. Εὐλικρινῆς.

Τὸ ἴδιο εἶνε.

Γιατί;

Γιατὶ ὅλ' οἱ ἄνθρωποι εἰν' ἐγώιστοι. Καὶ ἄμα εἶνε κανεὶς εὐλικρινῆς δὲν τὸ κρύβει.

Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μαζὶ σὰς εὐλικρινῆς;

Εἶν' ἕνα ἐλάττωμα ποὺ δὲν τὸ ἀντιπαθῶ.

Τάχατε καὶ σεις;

Ὁχι.

Ἐν τούτοις τάχατε;

Ἀφοῦ σὰς λέω ὅχι.

Ἀκριβῶς γι' αὐτό!

Τουλάχιστο σ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶπατε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐλικρίνεια ἀπ' τὸ νὰ ὁμολογῇ κανεὶς πῶς δὲν εἶνε εὐλικρινῆς!

Ἐγὼ τὴν ἰδέαν πῶς δὲν εἶπατε καθόλου πληκτικῶς.

Σὲ λίγο θάχατε τὴν πεποθήσῃ!

Τί εἶν' αὐτό; Ἀναί-δεια;

Ὁχι. Εὐλικρινεία!

Γέλασαν καὶ οἱ δύο.

Θὰ πάρωμ' ἕν' αὐτοκίνητο, θὰ μῆτε σεις μέσα, θὰ πάω ἐγὼ νὰ φορέσω τὸ σακάκι μου καὶ θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὴν Γλυφάδα, εἶπ' ἐκεῖνος μ' ἐνθουσιασμὸ μπεμπεδίστικο αὐτὴ τὴ φορά.

Ἐμένα δὲ μὲ ρωτᾶτε, ἔ;

Μὰ δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ μὲ ξεφορτωθῇτε! Σὰς ἔχω ἐπιβλήθῃ! Δὲ μοῦ τῶπατε;... Πάντως ἂν δὲν σὰς ἀρέσει ἡ Γλυφάδα καὶ προτιμᾶτε τὴ Βαρυμπόμπη, εἶμαι φυσικὰ στὴ διάθεσίν σας!...

Ἐξαναγέλασαν.

Πῆραν τ' αὐτοκίνητο καὶ πέρασαν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ἐκεῖνος φώναξε ἕνα μικρὸ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὸ σα-

Κύτταξε γύρω της καὶ εἶδε πάλι τὸν ἐπιβάτη τοῦ τραινοῦ...

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

κάκι του.
—Για δεν πάτε να τὸ πάρετε μόνος σας;
—Τί λέτε... Νὰ μοῦ τὸ σκάσετε, ἡ Βίλμα δεν ἤξερε τί νὰ πῇ! Κάθε λεπτό τὴν ἀφώπλιζε. Κι' ἀρχισε πιά... νὰ τὸν φοβάται!
—Ἀπόψε τὴν εὐγνωμονῶ τὴν Τύχη! εἶπε ἐκεῖνος. Μόνο ποῦ ἔκανε μιὰ ἀσυγχώρητη παράλειψη.
—Ποιά;
—Δὲ μὰς σύστησε!...
Αὐτὸ τὴ Βίλμα τὴν πᾶγωσε!... Ἀλήθεια! Βρισκόταν τώρα μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο, ἔτοιμη νὰ πάη στὴ Γλυφάδα, μ' ἓναν τελείως ἀγνωστο ἄνθρωπο! Τέτοια ἐπιπολαιότητα δὲ θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δεν τὴ συναντοῦσε στὸ σταθμὸ τῆς Ζωῆς μ' ἓνα εἰσιτήριο μόνον «ἀλλ» στὴ τσάντα... Ὡς τόσο ἐκεῖνος δεν ἤξερε τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά! Καὶ ποῖος ξέρεי τί θὰ φανταζόταν!...
—Μὲ συγχωρεῖτε! Θὰ κατέβω! ἔ-
καν' ἀξάφνα κι' ἀνασηκώθηκε.
Τὴν κράτησ' ἐλαφρὰ ἀπ' τὸ χέρι.
—Νὰ κατέβετε δεν εἶνε δυνατόν, πῆς εἶπε σοβαρὰ. Ἄν ὅμως θέλετε νὰ πάτε στὸ σπίτι σας, σὰς συνω-
δεύω εὐχαριστῶς.
—Καὶ ποῖος θὰ μοῦ ἀπαγορεύση νὰ κατέβω;
—Ἐγώ.
—Ποῖος εἴσατε σεις;
—Ἡ ἀπορία σας ἦταν δικαιολογη-
μένη, ἀλλὰ δεν σκέπτομαι νὰ διορθώ-
σω ἐγὼ τὴν παράλειψη τῆς Τύχης! Ὁ
ἀφῶς ἐκεῖνην ποῦ μὰς γνώρισε...
γὰ κἀνὴ καὶ τις τυπικὲς συστάσεις!
—Δὲ θάχη τὴν εὐκαιρία!... Γιατί ἐ-
γὼ σὰς ἀφήνω!...
Κι' ἔκανε πάλι νὰ κατεβῇ.
Ἐκεῖνος ἀρπάξε τὸ χέρι τῆς πόρ-
τας.
—Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ κατέβετε,
πῆς εἶπε. Ἀλλὰ κι' ἂν κατέβετε...
νὰ ξέρετε πὼς θάρθω μαζί σας.
Ἡ Βίλμα νευρίασε.
—Μὰ... ἐπὶ τέλους, τί θέλετε ἀπὸ
μένα;
—Ἡ νὰ μείνετε μαζί μου ἢ νὰ πα-
ρε σπῖτι σας.
—Καὶ ποῦ ξέρετε σεις ὅτι ἔχω σπῖ-
τι...
—Τὸ φαντάζομαι.
—Ἐ, λοιπὸν κάνετε λάθος!
—Δὲν εἴσατε εἰλικρινής...
Τὸ σακάκι ἦρθε. Ἐκεῖνος κατέβη-
κε καὶ τὸ γῆρε γιὰ νὰ μὴ δῇ ὁ μι-
κρὸς ποῖος ἄλλος ἦταν στ' αὐτοκί-
νητο.
—Προχῶρει, εἶπε στὸ σωφὲρ.
—Σταθῇτ' ἓνα λεπτό, φώναξ' ἡ
Βίλμα.
Δὲν ἤξερε τί νὰ κἀν! Τώρα πιά
εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέπτεται λογι-
κά!
Τί θὰ γινόταν ἀπόψε; Ποῦ θὰ πῇ-

γαιναν; Καὶ τὴ νύχτα ἀργά, θὰ γύ-
ριζε μαζί του στὸ ξενοδοχεῖο;...
Κι' αὐριο;...
Θὰ πῆγαινε σπῖτι τῆς;... Κι' ἂν
δεν πῆγαινε δὲ θὰ τὴ ζητοῦσαν, δὲ
θὰ τὴν εὕρισκαν;... Ἀλλὰ μήπως
μποροῦσε καὶ νὰ μὴν πάη; Τί θὰ
κάνε;... Ν' αὐτοκτονοῦσε;... Θὰ τὸ
κατάφερνε ἄρα γε τώρα πιά;...
Ἐσφίξε στὰ χέρια τῆς τὴν τσάν-
τα τῆς. Μέσα εἶχε τὸ γράμμα γιὰ
τὴ μητέρα τῆς! Δὲν τῶς ρίξει στὸ
ταχυδρομεῖο! Ἄν εἶχε πέση στὴ θά-
λασσα θὰ τὸ εἶχε πάρη μαζί τῆς.
Τί φρικτὴ ἀφηρημάδα!... Εὐτυχῶς
ὅμως! Γιατί ἂν αὐτὸ τὸ γράμμα θρι-
σκόταν τώρα στὸ ταχυδρομεῖο, ἡ
θείς τῆς θάταν ἀκόμη πιὸ δύσκολη.
Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἀγνωστο
συννοδό τῆς.
—Νὰ φύγουμε; τὴ ρώτησε ἐκεῖ-
νος.
—Ὁχι. Κάτι περιμένω.
—Τί, ἂν ἐπιτρέπετε;
—Νὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας! τοῦ
εἶπε σοβαρὰ.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

τὸ νέο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρη-
μα τοῦ κ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

= ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Αἰσθημα — Περιπέτεια —
Ψυχολογία — Ζωή —
Ἀλήθεια.

ΣΕΛΙΔΕΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙ-
ΝΟΥΝ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ.

Τύποι, ποὺ θὰ τοὺς ἀγαπή-
σετε, ΣΑ ΝΑ ΖΟΥΝ ΔΙ-
ΠΛΑ ΣΑΣ, ΜΑΖΙ ΣΑΣ.

Καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφη-
σις τοῦ κ. Α. ΒΛΑΣΣΟ-
ΠΟΥΛΟΥ.

Ἐνα ἔργο, γεμάτο αἰσθημα
καὶ συγκίνηση.

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ κίνηση ἀμη-
χανίας.
—Θὰ σὰς τῶλεγα ἂν δὲ φοδόμου-
να πὼς εἶνε δυσάρεστη ἔκπληξη!
Ἡ Βίλμα δεν κατάλαβε.
—Τί; ψιθύρισε.
Αὐτὸς ἐπανέλαβε τὴ φράση τοῦ ἀ-
κριβῶς ὅπως τὴν εἶπε τὴν πρώτη φο-
ρὰ καὶ μὲ πιὸ τονισμένες τώρα τις
συλλαβές.
Ἡ Βίλμα ἔμειν' ἐκπληκτῇ. Κι' ἄλ-
λο ὄνομα ποῦ θὰ τῆς ἦταν δυσάρε-
στη ἔκπληξη στὴ ζωὴ τῆς;
—Δὲ σὰς ἐννοῶ, τοῦ εἶπε. Μὲ γνω-
ρίζετε;
—Ναί.
—Ἐ, ποῖος εἴσατε τέλος πάντων;
—Γιατί θιάζεσθε τόσο νὰ τὸ μά-
θετε;
Ἡ Βίλμα ἔγιν' ἐξαλλῇ. Κι' ἔκανε
μὴν ἀπότομη κίνηση γιὰ ν' ἀνοίξῃ
τὴν πόρτα.
Ἐκεῖνος τὴν πρόλαβε πάλι.
—Ἀφήστε με σὰς παρακαλῶ. νὰ
κατέβω! τοῦ εἶπ' ἔντονα.
—Προχῶρει σωφὲρ! φώναξ' αὐ-
τός.
—Στάσου! ἔκαν' ἡ Βίλμα.
—Προχῶρει καὶ μὴν ἀκοῦς τὴ δε-
σποινίδα εἶπε πάλι ἐκεῖνος.
Κι' ἡ Βίλμα δεν ἄντεξε. Καθὼς
ἐκκινούσε τ' αὐτοκίνητο γρήγορα,
σῆκωσε τὸ χέρι τῆς καὶ τοῦδωσ' ἓνα
χαστούκι!
Ἀμέσως ὅμως μοῦδιασε! Τῆς φά-
νηκε πὼς ἔκανε κάτι πολὺ ἀσχημο-
νὸν πρόστυχο!...
Τὸν κύτταξε ἀνήσυχη. Κάπνιζε τὸ
ταιγάρο του χωρὶς τὴν παραμικρὴ
ταραχή.
—Παρντόν... ψιθύρισε.
Δὲν τῆς ἀπάντησε.
Τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὴ μαλακὴ
ἀσφαλτο πρὸς τὴ Γλυφάδα.
Ἡ Βίλμα τώρα εἶχε ἡσυχάσει.
Καὶ σκεπτόταν τὴν πολυτάραχη μέ-
ρα ποῦ εἶχε περάσει. Τί φοβερὴ μέ-
ρα!... Καὶ τί ἀπρόοπτη ἐξέλιξη πο-
χε πάρει!... Ἐνῶ ἐκκίνησε ἀπελπι-
σμένη γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, τώρα
βρισκόταν μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο
συντροφιά μ' ἓναν ἀγνωστο ποῦ ἔ-
λεγε πὼς τὴ γινώριζε καὶ ποῦ δεν
ἤθελε νὰ τῆς πῇ ποῖος εἶνε, ποῦ τῆς
ἔκανε ἓνα κόρτε παράξενο καὶ ποῦ
τὸν εἶχε χαστουκίσει!...
Τί ἀπιθανότητες!... Ἄν τις διάβα-
ζε σ' ἓνα διήγημα θαῦρισκε πὼς ὁ
συγγραφεὺς δεν ἤξερε τί τοῦ γινό-
ταν!... Ἐτσι εἶνε. Ἡ φαντασία ἔ-
χει ἀνάγκη ἀπὸ πιθανοφάνεια. Ἐνῶ
ἡ Ζωή; Σὲ ποῖον ἔχει νὰ δώσῃ λό-
γο;...
—Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ συνηθί-
ζε, ἔ; τῆς εἶπε ἀξάφνα ἐκεῖνος ὅστε-
ρα ἀπὸ τὴν θουβὴ ὥρα.
—Ποῖο; ψιθύρισε.
—Τὸ χαστούκι!
(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ο Τζαίκου Κούγκαν ζητάει τὰ λεπτά του!

Μιὰ ἀγωγή ἐναντίον τῆς μητέρας του

Ο Τζαίκου Κούγκαν, τὸ παιδί—θαῦ-
μα, ποῦ κάθε ἐμφάνισίς του στὸν
κινηματογράφου, μὰς συγκινοῦσε
βαθεῖα, ἔχει γίνει τώρα κύριος ὡς ἐκεῖ
ἐπάνω—23 γιὰ τὴν ἀκρίβεια χρόνων—
παντρεύτηκε καὶ, τέλος, ἐνῆγαγε καὶ τὴ
μητέρα του, ζητώντας νὰ τοῦ ἀποδώσῃ
τὰ λεπτά ποῦ εἶχε κερδίσει, μὲ τὸν ἰ-
δρωτὰ τοῦ παιδικοῦ προσώπου του, ἥτοι,
περίπου, τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια.
Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἔχει ἀναστατώσει κυ-
ριολεκτικὰ, τόσο τοὺς κινηματογραφι-
κοὺς κύκλους, ὅσον καὶ τὴν Ἀμερικανι-
κὴ κοινὴ γνώμη, καὶ οἱ ἐφημερίδες ἀφι-
ερώνουν στήλες ὁλόκληρες σὲ σχετικὰ
ἄρθρα καὶ εἰδήσεις.
Σὰς παραθέτουμε τὰ πιὸ ἐνδιαφέρον-
τα ἀποσπάσματα τριῶν τέτοιων ἄρθρων:
τοῦ ἰδίου τοῦ ἐνδιαφερομένου Τζαίκου, τῆς

γυναίκας του, Μπέττυ Γκρένχμπλ καὶ
τῆς Ροθ Ρένικ, γνωστῆς πρωταγωνι-
στρίας τῶν φιλμ τοῦ Σαρλώ, στὰ ὁποῖα.
ὡς γνωστόν, εἶχε θριαμβεύσει ὁ Κούγ-
καν.

«Τὰ παιδικὰ μου χρόνια, γράφει ὁ
Τζαίκου, τὰ πέρασα δουλεύοντας σκληρά,
κι' ὅμως δεν μοῦ ἀπέμεινε τίποτε. Τὸ νὰ
παίξῃς ἐμπρὸς στὸ φανὸ, σημαίνει ἀδιά-
κοπη αὐτοσυγκέντρωση καὶ προσπάθεια,
κι' ἔτσι ἤθοποιόι, μεγάλοι, ἀποχωρώντας
μετὰ ἀπὸ ἐργασία, ἴση σχεδὸν μὲ τὴ δι-
κή μου, ἔχουν, τοῦλάχιστον μιὰ περιου-
σία, ποῦ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ζήσουν ἀνε-
τα. Ἐγὼ δεν ἔχω δεκάρα, καὶ σὲ ἡλικία
23 χρόνων εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀρχί-
σω καὶ πάλι αὕτη τὴ δουλειά.

Κι' ὅμως, ὁ πατέρας μου, ποῦ τὸν ἀ-
γαποῦσα ἐξαιρετικὰ, γιατί μοῦ φερόταν
πάντα σὰν φίλος, μοῦ ἔλεγε τὴν ἐποχὴ
ποῦ ἦμουν, μιὰ σταλιά μαρὸς:

—Ἐλα Τζαίκου, ὦρα γιὰ δουλειά. Τis
4.000 δολλάρια, ποῦ θὰ κερδίσης αὕτη
τὴν ἐβδομάδα, θὰ τις καταθέσω στὴν
Τράπεζα, στὸ ὄνομά σου. Ὅταν μεγαλώ-
σης θὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος, καὶ θέλω νὰ
μάθῃς νὰ ἐκτιμᾷς τὸ χρήμα. Δεν πρέπει
νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν κινηματογράφου,
σὰν ὅλους τοὺς ἡθοποιούς, τσακισμένους
ἡθικὰ καὶ οικονομικὰ.

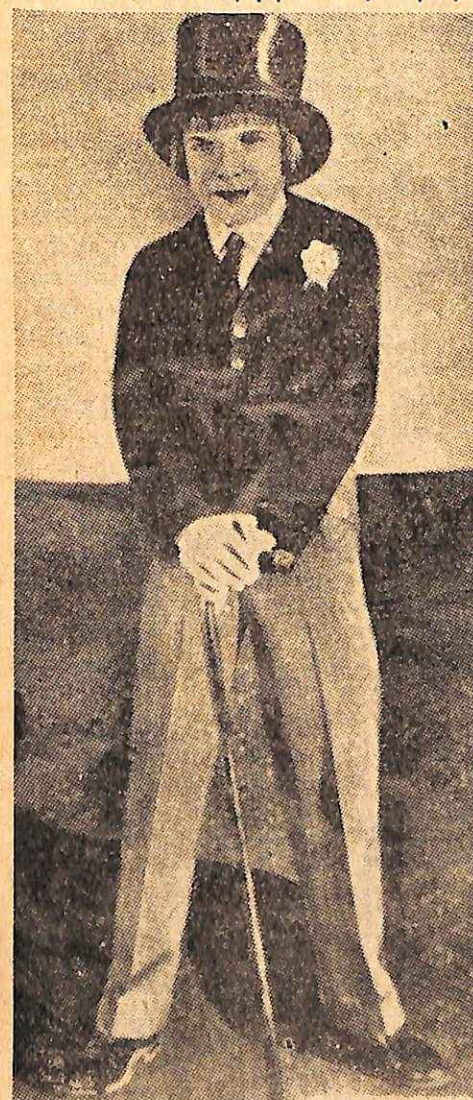
Τώρα ὅμως, ἡ μητέρα μου, ποῦ ἔανα-
παντρεύτηκε μὲ τὸν κ. Ἀρθουρ Μπέρν-
σταῖν, ἀρνείται νὰ μοῦ ἀποδώσῃ καὶ μιὰ,
ἔστω, δεκάρα, ὅπὸ τὰ ἑκατομμύρια ποῦ
μοῦ ἀνήκουν. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῇτε τὸ πο-

σὸ στὸ ὁποῖο ἀνέρχεται ἡ περιουσία ποῦ
μοῦ κλέβουν, σὰς πληροφορῶ ὅτι ὅταν
ἦμουν 6 χρόνων, πλήρῶς φόρο ἐπιτη-
δεύματος ἐτήσιου, 53.000 δολλάρια. Ἀρ-
γότερα, ὁ πατέρας μου, ἀγόρασε διάφορα
κτῆματα καὶ πετρελαιοπηγές, ὅλα γιὰ
λογαριασμό μου, φυσικὰ. Ἀπὸ τις πρῶ-
τες ταινίες μου, κέρδιζα 4.000 δολλάρια
τὴν ἐβδομάδα, ἐνῶ γιὰ ἐμφάνισεις μου,
ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρων, μοῦ πληρώναν
5.000. Μὴν μὲ παρεξηγήσετε, λοιπόν,
ποῦ φωνάζω, ζητώντας τὸ δική μου,
καὶ ποῦ προσέφυγα στὰ δικαστήρια. Σκε-
φθῇτε ὅτι τὰ παιδικὰ μου χρόνια ὑπῆρ-
ξαν μαρτυρικά. Δεν γνώρισα τὴ χαρὰ
τῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας μου. Δουλεῖα
ἀδιάκοπα, μέρα-νύχτα, γιατί μόλις τέλει-
ωνε τὸ γύρισμα στὸ στούντιο, ἀρχίζαν
τὰ μαθήματα χοροῦ καὶ ἱππασίας, δεχό-
μουν τοὺς φωτογράφους, τοὺς διαφημι-
στάς, ἐμφανιζόμουν στὸ κοινό, ἔκανα γί-
νια-δύο πράγματα ποῦ μὲ τσάκιζαν: Ἐ-
παναλαμβάνω πὼς δεν γάρηκα τὰ παι-
δικὰ μου χρόνια, τὰ μαρτύρησα μᾶλλον.
Δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ παίξω καὶ νὰ τρε-
ξω μὲ τὰ ἄλλα παιδιά, ἡ μόρφωσίς μου
ἦταν, κι' ἐκεῖνη, ἀναγκαστικὰ, ἄλλοι-
πῆς... Μὴ μοῦ πῆτε, λοιπόν, πὼς ἔχω ἄ-
δικο! Εἶμαι 23 χρόνων καὶ ἔχω ζήσει γιὰ
50.

Ἐνας ἄλλος λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑ-
ψώνω τὴ φωνή μου, εἶναι ὅτι θέλω νὰ
προειδοποιήσω καὶ τὰ παιδιά—φαινομέ-
να, ποῦ μεσουρανοῦν σήμερὰ στὸν κινη-
ματογράφου. Ἄν καὶ, ὅπως μαθαίνω, τὰ
παιδιά αὐτὰ ἔχουν ἐξασφαλιστῇ. Τὰ κέρ-
δη τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ, τοῦ Μπόμπυ
Μπρόν, τῆς Ντιάνα Ντάμπου, τὰ διαχει-
ρίζονται τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια τοὺς
καὶ εἶναι κατατεθειμένα, ἐπ' ὀνόματί
των, γιὰ νὰ τὰ ἀποσύρουν, μετὰ τὴν ἐνη-
λικιώσιν τους. Νὰ σκεφθῇτε δὲ ὅτι ὑπάρ-
χει ἓνας νόμος, ποῦ χρονολογεῖται ἀπὸ
ἐκατὸ τοῦλάχιστον ἔτων, καὶ ὁ ὁποῖος ὁ-
ρίζει ὅτι, τὰ κέρδη τῶν ἀντλήκων τέκνων
περιέρχονται εἰς τοὺς γονεῖς των. Σ' αὐ-
τὸν τὸν νόμο, ἄλλωστε βασίστηκε ἡ μη-
τέρα μου κι' ὁ πατέρας μου, ἐλπίζω, ὅ-
μως, νὰ μὴν τὸν λάβουν ὑπ' ὄψιν τὰ δι-
καστήρια, ὡς φοβερὰ ἀναχρονιστικὸ.

Ζητῶ νὰ μοῦ ἀποδοῦν τὰ τρία ἑκα-
τομμύρια τῆς περιουσίας μου—κατὰ
τοὺς ὑπολογισμούς των δικηγόρων μου—
γιατί δεν θέλω νὰ ζῶ εἰς βάρος τῆς γυ-
ναίκας μου. Ἐργάζομαι, φυσικὰ, κι' ἐ-
γώ, μὰ δεν εἶμαι πιά ὁ Τζαίκου Κούγκαν
τῶν φιλμ τοῦ Σαρλώ, εἶμαι ἓνας κοινός,
κοινώτατος νέος, ποῦ μόλις κατορθώνει
νὰ κερδίξῃ 500 δολλάρια τὴν ἐβδομάδα.

Ἐνῶ Τζαίκου πρέπει νὰ πάρη πίσω τὰ λε-
πτά του, λέει κι' ἡ γυναίκα του, ἡ Μπέτ-
τυ Γκρένχμπλ, Ὁχι μόνον γιατί ἐργά-

Ἁ Τζαίκου Κούγκαν μὲ φράκο καὶ «ψηλὸ» Ὁ Τζαίκου μὲ τὸν Σαρλώ στὸν «Κίντ».

Θά πάρω δωδεκάημερο τα λεπτά μου, βεβαιώνει ο Τζαίικου Κούγκαν.

Ήταν 18 χρόνια για να τα κερδίσει, αλλά γιατί στα χέρια του, μια τέτοια περιουσία, θα βγή σε καλό σε πολλούς ανθρώπους. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο καλή καρδιά έχει ο Τζαίικου, και πόσο παιδί είναι ακόμα, στην ψυχή. Απόδειξη ότι, σε ηλικία 21 ετών, όταν η μητέρα του του ζήτησε να υπογράψει «κάτι χαριτιά», τα υπέγραψε, δίχως ποτέ να φανταστεί ότι με την υπογραφή του της μετεδίδει όλη του την περιουσία. «Ισως θα φανή κοινό αυτό, αλλά θ' αγνοήτε, την αγάπη που είχε ο Τζαίικου για τη μητέρα του. ΑΓλυκειά μου μητερούλα», την φώναζε πάντα και την λάτρευε κυριολεκτικά. Πώς, λοιπόν θέλατε να την υποπτευθεί;

«Αν δεν συνέβαινε το θλιβερό αυτό επεισόδιο, να είσθε βέβαιοι ότι ο Τζαίικου θα φρόντιζε να εξασφαλίσει τα οικονομικά όλων των συγγενών του... ενώ τώρα, έχει μείνει ο ίδιος απένταρος. Μ' αυτό δεν έννοω ότι ζη είς βάρος μου. Κάθε

Δεν μπορείτε να πείτε πως ο Τζαίικου και η Μπέττυ δεν αγαπιούνται πραγματικά.

Άλλο! Είχατε μισό μόλις χρόνο παντρεμένοι, κι' ο Τζαίικου, έχει κάτω υπόλοιπα από τις οικονομίες του. Δεν φαντάζεστε πόσο περιποιητικός είναι ο σύζυγός μου. Μαντεύει την κάθε επιθυμία μου, με βοηθά στο σπίτι, με συνοδεύει στο στούντιο, όπου εργάζομαι, με φροντίζει σαν παιδί. Πολλοί τον θεωρούν κάπως απρόσεκτο προς την γυναίκα, χαιρετά τη σημαία, και πιστεύει στην ιερότητα της μητρότητας. Φτωχέ μου Τζαίικου!

Με κατηγορήσαν ότι δέχτηκα να τον παντρευτώ για τα λεφτά του. Πόσο γελάστηκαν! Με τον

Τζαίικου αγαπιόμαστε από μικρά παιδιά και, εξ' άλλου, η μητέρα του είχε φροντίσει, πριν από το γάμο μας, να με προετοιμάσει, καθώς και τη μητέρα μου, ότι δεν είχαμε να ελπίζουμε ούτε πεντάρα τσακιστή. Ποτέ της δεν με χώνεψε ή πρώην κ. Κούγκαν και νυν κ. Μπέρνσταϊν και την αντιπάθειά της αυτήν δεν την έκρυβε, ούτε όταν την επισκεπτόμουν ως αρραβωνιαστικά του Τζαίικου.

Δεν μιλώ με πάθος, μά, για το καλό του Τζαίικου και άλλης του της οικογενείας—και ιδίως του μικρού του αδελφού Ρόμπερτ, τον οποίο λατρεύει—θα επιθυμούσα πολύ να του επιστραφή η περιουσία του, που, στο κάτω-κάτω, του ανήκει διακαιωματικά.

—□□—

«Ας ακούσουμε τέλος και την μερ Ρουθ Ρένικ, μια από τις πρωταγωνίστριες του Σαρλώ και φίλη στενή του μακαρίτη κ. Κούγκαν:

«Συγγνώμη, εξαίρετα όταν πρωτοδιάβασα, στις εφημερίδες, με μεγάλη χτυπητά γράμματα, την είδηση ότι ο Τζαίικου Κούγκαν είχε εγείρει αγωγή εναντίον της μητέρας του, ζητώντας να του αποδώσει την περιουσία του. Συγγνώμη, δε σαν φίλη της οικογενείας Κούγκαν, όπως είχα συγγνώμη κι' όταν πληροφορήθηκα τον τραγικό θάνατο του πατέρα του Τζαίικου, σε κάποιο αυτοκινητικό δυστύχημα. Στη σύγκρισή μου, δε, προσετέθη και η κατάπληξη, γιατί μου ήρθαν στο νου, τα λόγια, που μου είχε πει, κατά το Μάιο του 1923, ο πατέρας του Τζαίικου:

«Ο Τζαίικου δεν ξη είς βάρος μου, λέει η γυναίκα του, Του μένουν ακόμα ακόμα».

«Το παιδί μου, δεν θα γνωρίσει τη δυστυχία, που πέρασα εγώ. Μόλις ενηλικιωθή θα του καταβληθώ ένα εκατομμύριο δολάρια και, αργότερα, θα του επιστραφή και η τελευταία ακόμα δεκάρα, που κέρδισε με τον ιδρώτα του».

Στη συζήτηση αυτή παρενέβηκα και η μητέρα του, η οποία κουνούσε καταφατικά το κεφάλι.

«Όταν πληροφορήθηκα τον θάνατό του, λίγο αργότερα, αναλογίστηκα ότι ο Τζαίικου έχασε τον καλλίτερό του φίλο, κάτι περισσότερο, δηλαδή, από έναν πατέρα. Και σήμερα, είναι απόλυτα δικαιολογημένη η κατάπληξή μου, όταν πληροφορομαι ότι ο Τζαίικου δεν έχει να ζητήσει κι' ότι η μητέρα του αρνείται να του επστρέψει τα λεφτά του. Και όμως ο μακαρίτης ο Κούγκαν με διεδαιώνει ότι ο γιός του θα ζούσε πλούσια στο μέλλον, δίχως να έχει πια ανάγκη να εργάζεται!

«Ο Τζαίικου υποδέχεται τη γυναίκα του στο αεροδρόμιο».

“Ένα

δαιμονισμένο κορίτσι

Διήγημα του Λ. Τσίλιν

Η Γκουίντο Μπιακέρι έτοιμαζόταν να φύγει και με μεγάλη προθυμία: Πήγαινε να συναντήσει την μέλλουσα σύζυγό του! Κυτάχτηκε για τελευταία φορά στον καθρέπτη και ωμολόγησε πως δεν ήταν ούτε ασκημος, ούτε αντιπαθητικός. Έκτος τούτου είχε στην Τράπεζα ένα καλό ποσόν, που του είχαν αφήσει η μητέρα του και μια καλή δουλειά: Ήταν γεωμέτρης σε μια μεγάλη αγροτική επιχείρηση. Με όλα αυτά τα προσόντα θα μπορούσε να βρή μόνος του μια γυναίκα, μα δεν το δοκίμασε ποτέ του αυτό. Η δειλία του τον κατέστρεφε και με τα κορίτσια δεν επέλεγε να είναι κανείς δειλός. Τα κορίτσια θέλουν να τους μιλάς για τον ήλιο, για τα άστρα, για την άνοιξη και έπειτα να τους μιλήσεις για τον έρωτα.

Ο Γκουίντο τα ήξερε αυτά τα πράγματα, μα δεν τα κατάφερε ποτέ του με τα λόγια. Έν τούτοις ήταν αποφασισμένος να μην πάρη ποτέ του γυναίκα από τις κόρες και τις ανεψιές εκείνων, που έμενε σπίτι τους ως οικότροφος. Ήταν δε δύσκολος στην έκλογη. Ήθελε η μέλλουσα γυναίκα του να μην είναι ούτε πολύ μοντέρνα, ούτε πολύ καθυστερημένη. Έκανε ακριβώς το συλλογισμό, όταν διάβασε σε μια εφημερίδα την εξής αγγελία: «Συγγενείς επιθυμούν να πανδορεύουν δεσποινίδα καλήν, ήθηκην, με σχετικήν προίκαν».

Ο Γκουίντο έγγραφε στη διεύθυνση, που ανέφερεν η αγγελία, λέγοντας πως θα ήταν διατεθειμένος να συνεννοηθεί για το συνοικέσιο και πως θα επιθυμούσε προηγουμένως να γνωρίσει τη νέα.

Υστερά από τέσσερες μέρες πήρε ένα γράμμα από πολλές σελίδες. Του ένοσσαν δυο ηλικιωμένες κυρίες και του έπλεκαν το εγκώμιο της ανεψιάς τους που είχαν όλες τις χάρες του κόσμου, μα που κανένας δεν ερρότανε να την ζητήσει. Το χωριό όπου έμεναν δεν είχε διαθέσιμους ναυαγρούς. Ο γιατρός, ο φαρμακοποιός, ο κτηνίατρος ήταν ηλικιωμένοι και είχαν οίκογένειες και οι νέοι είχαν φύγει σνεδόν όλοι ζητώντας τύχη.

Το γράμμα κατέληγεν ως εξής: «Έλατε λοιπόν την Κυριακή. Η Μαρία δεν ξέρει τίποτε. Θα σας παρουσιάσω ως τον νιο ένοχο συναδέλφου του αδελφού μας, που ήταν καθηγητής και που πέθανε έδω και δέκα χρόνια».

Η ιστορία φάνηκε στις αρχές στον Γκουίντο κάπως υπερδευμένη. Δυο γονείς θείες, μια ανεψιά που δεν ήξερε τίποτε, ο γιός του συναδέλφου του καθηγητού, που πέθανε... Σωστή σαλάτα.

Όταν έφθασεν όμως το πρωί της Κυριακής νάκανε μπροστά στο καθρέπτη, και σιγουριζόταν. Έφτασε μισή ώρα από την αναχώρηση του τρένου

και ο σταθμός δεν ήταν μακριά.

Το κορίτσι του άρεσε. Ήταν ξανθό και μόνον είκοσιτριών χρόνων. Ο Γκουίντο επέσθη πως τώνοντι δεν ήξερε τίποτε για την συνωμοσία και αυτό τον έφερε σε μεγάλη στενοχώρια. Η επιχείρησις δεν ήταν τόσο εύκολη, όπως είχαν ελπίζει. Ήταν υπογεγραμμένος να φλερτάρη το κορίτσι, άλλ' όπως πάντα δεν τα κατάφερε. Μιλούσε για τις δυσκολίες της ζωής κ' έπαιρνε ένα ύφος ποζάτο και επίσημο. Άντι δὲ να κινήση το ενδιαφέ-

τι 'Ιωσηφίνα σηκώθηκε κι' έφυγε...

ρο του κοριτσιού, έκρινε το ενδιαφέρον των δύο γυναικών που τον άκουαν με ανοιχτά στόμα, σαν πρώτη φορά να τους είχαν μιλήσει με τόσο σοφά και πειστικά λόγια.

Υστερά από την επίσκεψη αυτήν ακολούθησαν και άλλες. Το σπίτι των κυριών ήταν μέτριο μα άσπαυτικό και είχε κ' ένα ωραίο κήπο, που τον περιποιόταν η θεία 'Ιωσηφίνα. Ήταν συμπαθητική η θεία 'Ιωσηφίνα. Πόσο χρονών να ήταν τάχα;

—Σαράντα. Της δίνετε πιότερα, κύριε Μπιακέρι; Όμολογήτε πως της δίνετε πιότερα. Η χωριάτικη ζωή μας γεννά έμάς τις γυναίκες πρόωρα. Θα ήθελα να έβλεπα τη θεία 'Ιωσηφίνα ντυμένη σαν μια κυρία της πολιτείας και τότε—σας έλεγα.

Ο Γκουίντο περιπατούσε στον κήπο με την Μαρία, μα δεν κατάφερε πάλι να της πει τίποτε.

Σε μια στιγμή εκείνη του λέει:

—Κύριε Μπιακέρι θα ήθελα να σας εκμυστηρευθώ κάτι: Βαρέθηκα πια αυτή τη ζωή του χωριού. Θα ήθελα να το σκάσω στην πόλη και να γίνω δακτυλογράφος!

Ο Γκουίντο κύτταξε κατάπληκτος την νέα και νόμισε πως έπεφτε από τον έβδομο ούρανο. Εύτυχως τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση η θεία 'Ιωσηφίνα, που ήλθε ν' αναγγείλη, ότι ο άπογευματινός καφές ήταν έτοιμος.

Την επομένη Κυριακή η Μαρία περιμένε στο σταθμό.

—Καλημέρα θείε Γκουίντο. Πάμε να κάνουμε ένα περίπατο. Θέλω να σας πω κάτι.

—Τί πράγμα ρώτησ' ο Γκουίντο που αυτό το «θείε» δεν του ήρεσε διόλου.

—Τίποτε. Να από τον καιρό που μας κάνετε αυτές τις επισκέψεις η ζωή μας έγινε λιγώτερο μονότονη. Ξέρετε η θεία 'Ιωσηφίνα έτοιμάζει δολη τη βδομάδα το τραπέζι της Κυριακής. Σας αγαπά πολύ η θεία 'Ιωσηφίνα. Θείε Γκουίντο γιατί δεν την παίρνετε γυναίκα σας; Θα σας αγαπώ σα θείο!

Αυτό δα ήταν που δεν το περίμενε ο Γκουίντο.

—Και πόσο χρονών με κάνετε; ρώτησε πειραγμένος.

—Επάνω—κάτω σαράντα!

Τα γεγονότα ήρθαν πιο γρήγορα από ό,τι μπορούσε να φανταστεί κανείς. Το βράδυ στο τραπέζι η Μαρία είπε άξαφνα:

—Ξέρεις, θεία 'Ιωσηφίνα, το πρωί ο κ. Γκουίντο δεν μου μιλούσε για σένα. Εκείνος είναι πολύ δειλός για να σου ζητήσει το χέρι...

Η 'Ιωσηφίνα σηκώθηκε κ' έφυγε. Επίσης κ' η θεία 'Αμαλία. Μείναν οι δυο τους.

—Μά τι είναι αυτά που κάνετε;

—Ελάτε, ελάτε. Δεν πιστεύω δα να νοστιμεύσει έμένα, όπως νομίζεις εκείνη.

Διεμαρτυρήθη ζωηρότατα.

—Δεν είναι ανάγκη να μου το πείτε έμένα. Έγώ το ήξερα, φώναξε η Μαρία. Έπειτα τον πήρε από το χέρι και κατέβηκαν στο γώλ. Βρήκαν την θεία 'Ιωσηφίνα. Της πήρε το χέρι και της τώβανε στο χέρι του Γκουίντο.

—Σκέψου θεία, που βρήκαμε επί τέλους έναν προστάτη.

Την άφησε και έτρεξε στο δωμάτιό της κ' έπεσε στο κορββάτι.

—Θέέ μου! φώναξε, μα πως θα μπορούσα να τον παντρευτώ! Κανείς τους δεν το είχε καταλάβει πως ήξερα ότι ο κ. Μπιακέρι εργότανε για μένα, και νωρίς το σημεινό μου σάλτο μοσάλα το «θείο» θα έπρεπε να τον φορτωθώ εγώ!

Λ. ΤΣΙΛΙΝ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

στική με τη πρώτη, υπεδέχθη τὰ τελευταία λόγια του Παρασκευά.

Με τις γρίνιες όμως και τους τσακωμούς ή δυσπνοία και τὸ ροχαλητό του Παρασκευά δεν ἐλατωνόντουσαν.

Μέρα με την μέρα μάλιστα τὸ κακὸ ἐχειροτέρεινε.

Ὁ πεθερὸς του, ὁ Καραμεζάρης, ὅταν εἶδε τὸ γαμπρό του νὰ ὑποφέρει καὶ ν' ἀδυνατίζει ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ πᾶν νὰ κυττάχῃ σ' ἕνα γιατρὸ.

Ἀπόρρησε ὁ Παρασκευάς.

—Σὲ γιατρὸ ;

—Σὲ γιατρὸ βέβαια.

—Καὶ τί θὰ μοῦ κάνῃ ὁ γιατρός;

Τὸ πρωὶ ἔπινε τὸ νερό του...

—Θὰ σ' ἐξετάσῃ καὶ θὰ σοῦ δώσῃ μερικά φάρμακα γιὰ νὰ γίνῃς καλά...

—Καὶ γιατί νὰ μοῦ τὰ δώσῃ ὁ γιατρός; Δὲν πάω νὰ τὰ πάρω μόνος μου ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο;

Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸν πείσῃ ὁ Καραμεζάρης νὰ πᾶν στὸν γιατρὸ. Τέλος ὁ φίλος μας ἐπέισθη, καί, ἕνα ὥρακιό πρωί, ἐβρέθηκε στὸ ἱατρεῖο τοῦ κ. Σταραπίδη, ἐιδικοῦ στὰ ἀναπνευστικά.

Στήριξε τὰ γυαλιά του στὴ καμπουρωτὴ του μὴν ὁ γιατρός, καὶ κύτταξε τὸν Παρασκευά ἐξαφνικὰ ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ὀνύχων. Ὑστερὰ ἔβαλε τ' ἀκουστικά του στὴ θοσσοκοπίου στ' αὐτιά του καὶ διέταξε μετὰ τὴν ἀρμόζουσαν σοβαρότητα:

—Γδύσου.

Ἐξεπλάγη ὁ Παρασκευάς.

—Ὅριστε;

—Γδύσου εἰπα.

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ σ' ἐξετάσω.

—Ἀδύνατον... Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ γδυθῶ γιατρὸ μου.

—Γιατί;

—Ντρέπουμε.

Ὁ γιατρός ἐξεπλάγη μετὰ τὴν σειρά του.

—Καὶ πῶς θὰ σὰς ἐξετάσω; Μὲ τὰ ρούχα;

—Μάλιστα.

—Αὐτὸ δὲ γίνεται...

—Πρέπει νὰ γδυθῶ δηλαδὴ;

—Ἀπορρητίτως.

Ἐβγαλε τὸ σακάκι του ὁ Παρασκευάς, ὕστερα τὸ πουκάμισο, ὕστερα τὸ γιλέκο ποὺ φοροῦσε ἀπὸ μέσα, καὶ τέλος, ἀφοῦ ἔβγαλε ἀκόμα καὶ μιά μάλλινη φανελλά, ἀνεφάνη ἰὸ κοκκαλιάρικο στῆθος του εἰς τὸ ὅποιον ἐκρέμετο μεγαλοπρεπῶς ἕνα φυλαχτὸ καὶ μιά μπλε χάντρα γιὰ τὸ «μάτι».

Ὁ γιατρός στήριξε τὸ ἀκουστικὸ στὴ πλάτη τοῦ Παρασκευά καὶ διέταξε:

—Ἀναπνεύσατε...

—Ἀναπνέω...

—Μὰ δὲν ἀναπνέετε... Δὲν σὰς ἀκούω...

—Πῶς δὲν ἀναπνέω, ἔρὲ ἀδερφέ... Ἄν δὲν ἀνάπνεα θάσκαγα!

Ὁ γιατρός τοῦ ἐξηγήσε:

—Ἀναπνεύσατε βαθειά.

—Πῶς βαθειά, δηλαδὴ;

—Δυνατά.

—Μάλιστα.

Πῆρε δυὸ βαθειὰς ἀναπνοὰς ὁ Παρασκευάς.

—Ἔτσι;

—Μάλιστα... Ὁραῖα...

Τὸν ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ ὕστερα μετὰ σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπεῖς κινήσεις ἔβγαλε ἀπὸ τ' αὐτιά του τ' ἀκουστικά.

—Φίλε μου εἰστε ἀσθενής.

—Εἶμαι βέβαια. Ἄν δὲν ἦμουν δὲν θάμουνα τώρα δῶ.

—ὑποφέρατε ποτὲ ἀπὸ ἀσθμα;

—Μάλιστα. Κάθε μεσημέρι.

—Πῶς δηλαδὴ;

—Ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι μου ὑπάρχει μεγάλωνο.

—Μεγάλωνο; Καὶ τί σχέση ἔχει αὐτό;

—Δὲν μ' ἀφήνει νὰ κοιμηθῶ. Μὲ κάθε ἀσμα ποὺ βάζει μετὰ ξυπνάει.

—Δὲν καταλάβατε. Ὅχι ἀσμα, ἀσθμα.

—Τί εἶν' αὐτὸ πάλι...

Ὁ γιατρός τοῦ ἐξηγήσε.

—Ἄ, ὅχι, τέτοιο πράγμα εὐτυχῶς δὲν ἔχω πάθει.

—Καπνίζετε;

—Μάλιστα.

—Ἐ, αὐτὸ εἶνε. Ἡ δυσπνοία καὶ τὸ θάρος ποὺ νοιώθετε στὸ στῆθος εἶνε ἀπὸ τὸ τσιγάρο.

—Λοιπὸν τί νὰ κάνω;

—Νὰ τὸ κόψετε.

Νέος μετὰ πολλὰ προοόντα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

—Τὸ στῆθος;

—Ὅχι. Τὸ τσιγάρο.

—Μάλιστα. Καὶ τὸ ροχαλητὸ γιατί;

—Γι' αὐτὸ δὲν γίνεται τίποτα. Φροντίστε νὰ κοιμόσαστε μετὰ ἀδειανὸ στομάχι καὶ καλὸ μαξιλάρι.

—Θὰ φροντίσω.

—Μπορεῖ όμως, ἀγαπητέ μου, τὰ ἀναπνευστικὰ σας ὄργανα νὰ λειτουργοῦν καλῶς ἀλλὰ δυστυχῶς, παρετήρησα κάτι δυσάρεστο εἰς τὸ δέρμα σας. Πίσω εἰς τὴν πλάτη ἔχετε κάτι ἀνησυχητικὰ ἐρυθρήματα, τὰ ὅποια μπορεῖ νὰ ἐξελιχθοῦν ἐπιβλαβῶς γιὰ τὴν ὑγείαν σας.

—Τί πρέπει νὰ κάνω γιατρὸ μου;

—Νὰ τὰ προλάβετε.

—Πῶς;

—Θὰ παίρνετε αὐτὸ τὸ φάρμακο—κι' ὁ γιατρός τοῦδωσε μιά συνταγή—καί, ἀπαραιτήτως, πρέπει νὰ κάνετε μερικά λουτρά στὴν Ὑπᾶτη.

—Ὑπᾶτη; Τί εἶνε ἡ Ὑπᾶτη;

—Λουτρόπολις.

—Ἄ...

—Πρέπει νὰ πάτε, ὅπωςδὴποτε, φίλε μου στὴν Ὑπᾶτη.

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς γραμμῆς Λουτρακίου, ποὺ ἔτρεχε μετὰ ὅση ταχύτητα τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ μηχανήματά του καὶ τὰ μπαούλα ποὺ ἔφερνε μαζί, περιεῖχε καὶ τὸν Παρασκευά.

Τώρα, φυσικὰ, θὰ ἀπορεῖτε. Τί γύρευε ὁ Παρασκευάς στὸ Λουτράκι ἀφοῦ ὁ γιατρός του τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ πᾶν στὴν Ὑπᾶτη.

Ἰδοὺ φίλοι μου τί συνέβη. Μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο ὁ Παρασκευάς, συνάντησε τὸν φίλο του τὸν Λάζαρο στὸ δρόμο.

—Παρασκευά μου...

—Λάζαρε...

—Τί ἄλλα νέα;

—Ἄς τὰ λέμε καλᾶ...

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπ' τὸν γιατρὸ.

—Μπᾶ; Τί ἔχεις;

—Ροχαλίζω.

—Καὶ πήγες στὸν γιατρὸ;

—Ναί, νὰ με κάνῃ καλά.

—Καὶ τί σοῦπε;

—Νὰ πάω στὴν Ὑπᾶτη.

—Γιὰ τὸ ροχαλητό;

—Ὅχι. Εἶχα, λέει, κάτι κοκκινίλες στὴ πλάτη.

—Ἔτσι ἔ; Καὶ πότε φεύγεις;

—Αὐτὲς τις μέρες.

Ὁ Λάζαρος ἔχαμογέλασε.

—Ἐγὼ φεύγω αὔριο.

—Μπᾶ; Γιὰ ποῦ;

—Πάω στὸ Λουτράκι.

—Τί εἶνε τὸ Λουτράκι;

—Λουτρόπολις.

—Ἐχει δηλαδὴ ἱαματικά λουτρά ὅπως ἡ Ὑπᾶτη.

—Βέβαια.

—Ἄμ' τότε θάρρω κι' ἐγώ.

—Μὰ κάνουν ἄρα γε τὰ λουτρά τοῦ Λουτρακίου γιὰ τὴν πάθησή σου;

—Πῶς δὲν κάνουν. Λουτρόπολις ἡ

Ὑπᾶτη λουτρόπολις καὶ τὸ Λουτράκι. Ἰαματικά λουτρά κι' ἐδῶ, ἱαματικά λουτρά κι' ἐκεῖ. Τί Ὑπᾶτη, τί Λουτράκι, τὸ ἴδιο εἶνε.

—Εἴσαι βέβαιος ῥὲ Παρασκευά;

—Ὅπως μετὰ θλίψεις καὶ σὲ θλίπω.

Ἔτσι ὁ Παρασκευάς μετὰ συντροφιά τὸν Λάζαρο ἐπεβιβάσθησαν τοῦ λεωφορείου καὶ βάσαν πλώρη γιὰ τὸ Λουτράκι.

Οἱ μέρες στὸ Λουτράκι περνοῦσαν ἡσυχὰ καὶ ὠραῖα. Ὁ Παρασκευάς ἔκανε κανονικῶς θεραπεία ἀρθριτισμοῦ καὶ ρευματισμοῦ χωρὶς, φυσικὰ, νὰ ὑπάρχῃ οὐδεὶς λόγος! Τὸ πρωὶ ἔπινε τὸ νερό του καὶ τὸ ἀπογευμα ἔκανε τὸ μπάνιο του. Αἰσθα-

...καὶ τὸ ἀπόγευμα ἔκανε τὸ μπάνιο του.

νόταν μάλιστα πῶς ὅλα αὐτὰ τὸν εἶχαν ὠφελήσει ἐξαιρετικὰ. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ του περδίκι.

—Μιά χαρὰ εἶμαι Λάζαρέ μου...

—Δόξα τῷ Θεῷ.

—Κι' οὐτὲ ροχαλίζω πιά.

—Μπᾶ; Ποῦ τὸ ξέρεις;

—Ἐχτές τὴ νύχτα μετὰ τσίμπησε ἕνα κουνούπι καὶ ξύπνησα.

—Ἐ καὶ λοιπὸν;

—Μιά καὶ ξύπνησα πρόσεξα νὰ δῶ ἂν ροχαλίζω.

—Καί, τί... μήπως ροχαλίζεις;

—Ὅχι. Δὲν ἀκούω τίποτα.

Κι' ὁ Παρασκευάς συνέχισε μετὰ ὁφους ποῦ δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις.

—Θαυμάσια λουτρά αὐτὰ τοῦ Λουτρακίου. Ἐνὰ κι' ἕνα γιὰ τὸ ροχαλητό.

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἡσυχὰ, ὅπως εἶπα-

με, εἰς τὴν ὠραίαν λουτρόπολιν. Ὁ Παρασκευάς θὰ διατηροῦσε μίαν θαυμασίαν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν ὀλιγοήμερον διαμονὴν του, ἂν ὅμως δὲν

συνέβαινε κάτι ποὺ ἔδωσε ἀσχημο τέλος εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὠραίαν ἱστορίαν.

Ἦτανε θράδυ.

Ὁ Παρασκευάς, ἀφοῦ ἔκανε μιά βολτίτσα μετὰ τὸ ἀμάξι στὸν δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν Πέρα Χώρα, γύρισε πανευτυχῶς στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνῶ ὅμως περνοῦσε τὸν διάδρομο, πίσω ἀπὸ μιά μισοανοιγμένη πόρτα, τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε μιά πολὺ γνωστή του σιλουέττα.

—Ἀδύνατον, ἐσκέφθη.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅμως πλησίασε νὰ δῇ καλύτερα.

Καὶ εἶδε... Εἶδε κάτι ποὺ τοῦ ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ἡ σύζυγός του, ἡ Εὐδοξία, ἐφλυαροῦσε μετὰ κάποιον μουστὰ καλὴ κύριον, ὁ ὅποιος, ὅπως ἦταν ντυμένος ἦταν ἀδύνατον νὰ κυκλοφορήσῃ στοὺς δρόμους.

Ἐξάλλος ὁ Παρασκευάς ἐσπρωξε τὴ πόρτα καὶ μπήκε μέσα.

—Εὐδοξία... Ἀτιμῆ.. Μὲ ἀπατᾶς.

Ἡ Εὐδοξία—γιατὶ αὐτὴ ἦταν—ἔχασε πρὸς στιγμὴν τὴν ψυχραιμίαν της. Τί διάβολο! Ὁ Παρασκευάς εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ὑπᾶτη, πῶς βρισκόταν τώρα στὸ Λουτράκι;

Συνήλθε ὅμως ἀμέσως καί, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα, ἔμπηξε τίς φωνές.

—Τί εἶνε ἔρ; Τί τρέχει...

—Θὰ σοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα.

—Ποιανοῦ μαρὲ θὰ ρουφήξῃς τὸ αἷμα;

—Ἐμένα κι' αὐτοῦ τοῦ μούργου.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἐπένεθ ὁ μουστακαλῆς. Ἐπίασε τὸν Παρασκευά ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ ἔβρυχθη:

—Ποῖον λὲς μούργο ῥέ; ἔ;

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ὁ Παρασκευάς, ἀλλὰ τὰ χοντρά δάχτυλα ποὺ τοῦ ἐσφιγγαν τὸ λαρύγγι δὲν ἐπέτρεπαν στὴ φωνὴν του νὰ βγῇ.

—Ἐμένα εἶπες μούργο ῥέ;

Κι' ὁ ἐξάλλος μουστακαλῆς δόνη θούμενος κι' ἀπὸ τὴν Εὐδοξία ποὺ ἔκανε τὸ «κατὰ δύναμιν», κατασκεύασε τὰ μούτρα τοῦ Παρασκευά κατὰ ἕνα τέτοιον τρόπον ποὺ ἔμοιαζαν λιγώτερο μετὰ μούτρα καὶ περισσότερον μετὰ μελιτζάνες «μᾶμ μπαιλντί».

Τὸ ξενοδοχεῖο ἀναστατάθηκε ἀπὸ τίς φωνές. Ὁ κόσμος βγήκε μετὰ τὰ νυχτικά του νὰ δῇ τί συνέβη, κι' ἕνας μικρὸς ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ χωροφύλακα. Ὁ χωροφύλαξ ἀφίχθη καὶ σὲ λίγο τὸ παιδρότατον τρίγωνον, ἡ Εὐδοξία, ὁ Παρασκευάς, κι' ὁ μουστακαλῆς, βρισκόντουσαν στὸ τμήμα.

Ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ μίαν πρόχειρον ἀνάκρισιν, ἡ Εὐδοξία καὶ ὁ μουστακαλῆς ἀπηλλάσσοντο καὶ ἐκρατεῖτο μόνον ὁ Παρασκευάς ἐπὶ «διαταράξει τῆς κοινῆς ἡσυχίας».

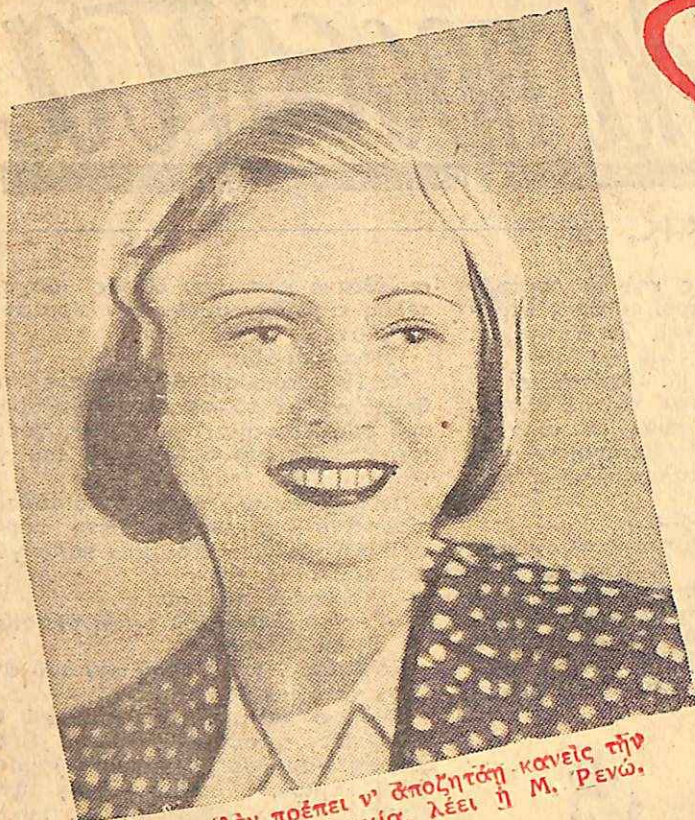
Ἄλλη μιά φορὰ ἡ ἐξυπνάδα τοῦ θριαμβεύει.

ΑΛ. ΣΑΚ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Πώς την έννοούν τέσσερες

παρισινές προσωπικότητες

«Δεν πρέπει ν' αποζητάει κανείς την απόλυτη ευτυχία, λέει η Μ. Ρενώ».

Κάθε άνθρωπος ονειρεύεται την ευτυχία αλλοιώςτικα. Ο ένας την αποζητάει στα πλούτη, άλλος στην δόξα, άλλος στον έρωτα, άλλος στην υγεία και ούτω καθ' εξής. Μά όταν ύστερα από χίλιες προσπάθειες κατορθώνει νά πετύχει αυτό που ζητούσε κάνει άξαφνα την ανακάλυψη ότι δεν ήταν αυτό η ευτυχία.

Δεν υπάρχει λοιπόν τρόπος αποκτήσεως, δεν υπάρχει συνταγή της αληθοῦς ευτυχίας;

Ναί! απαντάει η περίφημη πρωταγωνίστρια της Κομεντί-Φρανσαίζ και άστηρ του κινηματογράφου του Παρισιού Μαντελέν Ρενώ.

Η ευτυχία είναι, κατά την Ρενώ, κάτι που μπορείτε νά αποκτήσετε εφαρμόζοντας την ακόλουθη απλή συνταγή:

«Πρώτα-πρώτα δεν πρέπει νά την έχη κανένας διαρκώς στο μυαλό του γιατί τότε παρασύρεται σέ βεβιασμένες ενέργειες που είνε κάθε άλλο, παρά ωφέλιμες.

»Η ευτυχία πρέπει νά χτίζεται σιγά-σιγά, με ύπομονη και θετικότητα επάνω σέ γερά θεμέλια και με σίγουρα υλικά, γιατί και τὸ παρμικρὸ λάθος μπορεί νά καταστρέψει ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη τὸ οἰκοδόμημα ὁλόκληρο. Ἀλλὰ πρὸ πάντων δὲν πρέπει ν' ἀναζητᾷ κανένας τὴν ἀπόλυτη ευτυχία σὲ ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλὰ νά περιορίζη ὅσο μπορεί περισσότερο τὶς ἀξιώσεις του γιατί διαφορετικὰ, ἀντὶ νά ζήσει ευτυχισμένος θὰ ζήσει μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀπογοητεύσεις.

»Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ — συνεχίζει ἡ Ρενώ τὴν συνταγὴ της — δὲν πρέπει νά ξεχνῶμε καὶ τὸ κυριώτερο. Ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, τὰ χρόνια περνᾶνε καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἀλλάζει καὶ ἡ ἔννοια τῆς ευτυχίας.

»Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ πραγματικὴ ευτυχία δὲν μπορεί νά περιορίζεται σὲ μιὰ μονάχα ἐκδήλωση. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, ὅμως, ἡ γνώμη ἡ δική μου εἶναι πὼς οἱ δύο κυριώτεροι παράγοντες τῆς ευτυχίας εἶναι ἡ Ἔργασία καὶ ἡ Ἔρως».

Ὁ Ζάν-Πιέρ Ὁμόν, ὁ περίφημος γόης τῆς γαλλικῆς ὀθόνης, ἔχει πάλι τὴν ἀντίληψη, ὅτι κάθε ἄνθρωπος μπορεί νά γίνῃ ευτυχισμένος ἀρκεῖ νά μάθῃ νά παίρνῃ τὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν καλὴ της ὀψη.

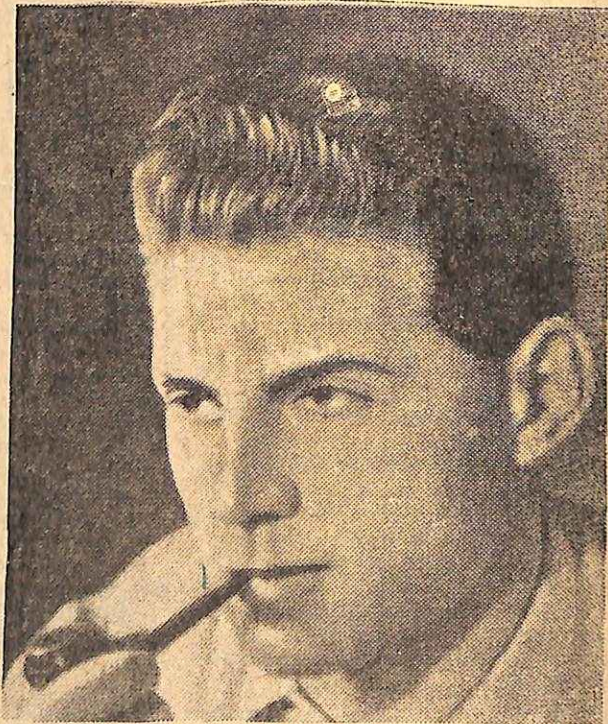
«Υπάρχει μιὰ φράσις τοῦ Ζάν Κοππώ-λέγει ὁ Ὁμόν—πού κλείνει, κατὰ τὴν γνώμη μου, μέσα τῆς τὴν συνταγὴ τῆς ευτυχίας. Ἡ φράσις αὕτη λέει: «Ἡ ευτυχία δὲν βρίσκεται μέσα στὰ πράγματα ἀλλὰ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὰ πάρῃ ὁ καθένας».

»Ὁμολογῶ — συνεχίζει ὁ Ζάν-Πιέρ Ὁμόν— ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἔδωσε τὸ μεγάλο χάρισμα νά βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴ τους ὀψη. Ἐγώ, ὅμως, τὴν γνώμη ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει κανείς τὴν φυσικὴ αὕτη προδιάθεση, μπορεί, μὲ τὴν θέλησή του, νά τὴν δημιουργήσῃ.

»Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη πηγὲς ευτυχίας. Ἡ ἔργασία, τὰ ταξίδια, ἡ φιλία, ὁ έρως, τὰ σπόρ, οἱ πνευματικὲς ἀπολαύσεις καὶ τόσα ἄλλα πράγματα εἶναι σὲ θέση νά μᾶς δώσουν τὴν ευτυχία πού γυρεύουμε. Φτάνει νά ξέρούμε μόνον νά τὰ κυττάζουμε ἀπὸ τὴν καλὴ τους ὀψη καὶ νά ἀντλήσουμε ἀπ' αὐτὰ τὴν ευτυχία πού μποροῦν νά μᾶς χαρίσουν».

Καὶ γιὰ νά ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λεγόμενά του ὁ Πιέρ Ὁμόν, ἐπρόσθεσε:

»Πόσες φορές δὲν συμβαίνει ἀπὸ τὸ ἴδιο περιστατικὸ ὁ ἕνας νά ἀντλήσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ευτυχία καὶ ὁ ἄλλος τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευση; Ὅποιος μπορεῖ νά κυττάξῃ τὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν καλὴ της ὀψη, θὰ ἀνακαλύψῃ εὐκολὰ ὅτι τὸ νά ζῆ κανεῖς εἶναι κι' αὐτὸ μονάχα μιὰ μεγάλη ευτυχία».

Παίρνετε τὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν καλὴ της ὀψη, τονίζει ὁ Ζάν Πιέρ Ὁμόν.

Εἶναι ἡ μεγάλη χαρὰ μέσα σὲ μικρὰ πράγματα, λέγει ὁ Λ. Λελόνγκ.

Ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη ἔχει ἡ περίφημη μυθιστοριογράφος Μύριαμ Χάρρυ.

Κατὰ τὴν γνώμη της ἡ ευτυχία εἶναι κάτι τὸ πολὺ σχετικὸ καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικία καὶ τὶς ἰδιαίτερες συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζῇ κάθε ἄνθρωπος.

»Ἐγώ, λέει ἡ Χάρρυ, βρίσκω τὴν ευτυχία μου ὅταν μπορέσω ν' ἀποτραβηχθῶ σὲ μιὰ ἀπόλυτη μοναξιά καὶ νά ζήσω μονάχη μου μὲ τὸν ἑαυτὸ μου.

»Ὅσο γιὰ τὴν ευτυχία γενικώτερα ἔχω τὴν γνώμη ὅτι ποτὲ τῆς δὲν εἶναι κάτι τὸ πραγματικὸ. Μοιάζει περισσότερο μὲ ἓνα ὄρατο ὄνειρο πού τὸ ζῇ κανεῖς μέσα στὴν σκέψη του. Στὴν νεαρὰ ἡλικία τὸ ὄνειρο αὐτὸ χτίζεται ἀπάνω στὶς ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος καὶ ἀργότερα, ὅταν περάσουν τὰ χρόνια, ἀποζητᾷμε τὴν ἴδια ευτυχία στὶς ὥραιες ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Μὰ καὶ οἱ ἀναμνήσεις καὶ οἱ ἐλπίδες δὲν περιστρέφονται γιὰ ὅλον τὸν κόσμον στὸ ἴδιο πράγμα.

»Ἄλλοι ἐλπίζουν ἢ ἀναπολοῦν τὴν δόξα, ἄλλοι τὸ χρῆμα, ἄλλοι τὸν έρωτα. Καὶ μιὰ πού ἀναφέραμε τὸν έρωτα — συνεχίζει ἡ Χάρρυ — ἂς ξαναθυμηθῶ τὶς γραμμὲς πού ἔγραφα σὲ βιβλίο μου «Τὸ θεϊκὸ τραγούδι». «Ποιὰ δόξα εἶναι ἱκανὴ νά ἰσοφαρίσῃ τὴν ευτυχία πού νοιώθει ἓνα μικρὸ, ἀνόητο πλάσμα τὴν στιγμή πού τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του ὁ ἄνδρας πού ἀγαπᾷ».

Ἡ Μύριαμ Χάρρυ ζοῖσε φαίνεται τὴν στιγμή ἐκείνη «τὴν ευτυχία» μέσα σὲ μιὰ παληὰ, γλυκεῖα ἀνάμνηση.

Ἡ ευτυχία εἶναι κάτι πολὺ σχετικὸ, υποστηρίζει ἡ μυθιστοριογράφος Μ. Χάρρυ.

Μὰ ἐκείνη πού εἶναι ἀληθινὰ ἀπροσδόκητη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Λυσιέν Λελόνγκ, τοῦ Παρισινοῦ δικτάτορος τῆς γυναικείας Μόδας. Μέσα στὸ ἀτελιέ του σχεδιάζονται καὶ δημιουργοῦνται ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπέροχα μοντέλα, πού εἶναι τὸ ὄνειρο ἀλλὰ καὶ ἡ ευτυχία τοῦ ὡραιόκοσμου.

«Ἡ ευτυχία — λέγει ὁ Λυσιέν Λελόνγκ μὲ τὴν πείρα τοῦ ἀνθρώπου πού ξέρεי καλὰ τὸν κόσμο — εἶναι ἡ Τέχνη, νά ξέρῃ κανεῖς νά βροῖσκῃ μεγάλη χαρὰ σὲ μικρὰ σχετικῶς πράγματα.

»Ὁ ἥλιος, τὰ λουλούδια, τὸ γέλιο τῶν ἀθῶν ματιῶν τῆς μίρῆς μου κόρης εἶναι γιὰ μένα πηγὲς μιᾶς μεγάλης χαρᾶς τὸ ἴδιο ὅπως μπορεῖ νά μὲ κάνῃ ευτυχισμένο ἡ τέλεια ἐπιτυχία ἑνὸς καινούργιου μου μοντέλου ἢ ἡ μεθυστικὴ μυρουδιά ἑνὸς ἀπὸ τὰ καινούργια ἀρώματα πού λανσάρω.

»Μικρὲς ἀφορμὲς, μεγάλα ἀποτελέσματα. Νὰ ἡ συνταγὴ τῆς ευτυχίας. Εἴτε συναντήσω τίς ἀφορμὲς αὐτὲς ἔξω στὸ ὑπαιθρο ὅταν περνῶ τίς διακοπὲς μου κοντὰ σὲ μιὰν ὥρα, ἢ σὺν τῇ λίμνῃ, εἴτε τῇ βρῶ μέσα σὲ γραφεῖο μου ἀνάμεσα σὲ ἀλληλογραφία, σχέδια, δείγματα, τηλεφωνήματα καὶ ὅλην τὴν ἄλλη φασαρία πού σέρνει μαζί του τὸ ἐπάγγελμα μου, εἴμαι πάντοτε ἑτοιμὸς νά τίς θεωρήσω πηγὲς μεγάλης χαρᾶς καὶ νά ἀπολαύσω ὅσο μπορῶ περισσότερο τὴν ευτυχία πού μοῦ χαρίζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα πού ἀκολούθησα στὴ ζωὴ μου καὶ μπορῶ νά πῶ ὅτι δὲν μὲ ἀπογοήτευσε μέχρι σήμερα».

Οἱ λίγες αὐτὲς γνώμες μερικῶν ἀπὸ τὰ πρὶν γνωστὰ πρόσωπα τοῦ Παρισιῦ, εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νά μᾶς δείξουν πόσο διαφορετικὰ καταλαβαίνει κάθε ἄνθρωπος τὴν ευτυχία. Καὶ ἂν θέλετε καὶ τὸ δικὸ μας συμπέρασμα: ἡ συνταγὴ τῆς ευτυχίας δὲν βοήθηκε ἀκόμη ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ βρεθῇ. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά φροντίσῃ νά φτιάχνῃ μονάχος τὴν ευτυχία πού ταιριάζει σ' αὐτὸν μονάχα καὶ σὲ κανέναν ἄλλον.

ΤΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Το Σαμοβάρ βιβρ

Άγαπιέ «Εβδομάς»

Άναγινώσκω καθ' ἐκάστην ἡμερησίαν Ἐβδομάδα τὸ Σαμοβάρ βιβρ πὺν γράρει ὁ κοζμικός κύριος περὶ συμπεριφορὰ καὶ ρεβερέντζες.

Καὶ τί νὰ σοὺ πῶ ρε παιδί μου; Μεγάλος μάπας θάνατι τοῦ λόγου του!

Νὰ φέρεσαι λέει, στὴ γυναῖκα μὲ τὸ γάντι! Τί λές ρε; Ἡ γυνὴ θέλει πυγμὴ καὶ γροθιά πὺν νὰ τῆς κάνης τὴ σιαγόνα νὰ πηγαίῃ σὰν ξεχαρβαλωμένο βολὰν ἐπαρχιακοῦ λεωφορείου. Πῶς;

Νάρθῃ σὲ μένανε ὁ κοζμικός κύριος μὲ τὸ φιλιστρίνι στὸ μάτι νὰ τοῦ μάθω συμπεριφορὰ ὡς ἀναφορὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα, πὺν νὰ στὸν κάνω ξεφτέρι.

Ἡ Γυνὴ ρε φίλε, θέλει ξύλο πὺν νὰ σὲ νιώθῃ. Καὶ νὰ τῆς ἀφήνης καθ' ἐκάστην πρωΐαν πὺν ἀναχωρεῖς γιὰ τὴν ἐργασίαν σου μελανά σουβενίρ στὸ σῶμα, ὅπως θάλεγε κι' ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σαμοβάρα.

Συνεννοοῦμαι μόνος μου;

Δικὸς μου
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Ἕλληνες ποιηταί

Πλάνη...

Ἄντε τὸ μαλλῶνα
τὸ μαλλῶνα
κι' ὕστερα τὸ μετανοῶνα.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

(Τέως ὑποψήφιος ἀκاذημαϊκὸς
καὶ δρόμος εἰς τὴν Καλλιθέα)

Θεάματα

(Θίασος «Ἐπιχειρήσεις»)
ΑΘΗΝΑΙΟΝ: Ἡ Φλόνη εἰς
Ζαῖά πὺν χαστουκίζει. Πρωταγωνί-
στρια δις Κοιτῶν.

ΛΥΡΙΚΟΝ: (Θίασος Μεσσαλῆ). Ἡ
Γαργεῖνα εἰς ἐμαράνθη.

ΠΕΡΡΟΚΕ: «Ἄς ὀφθαλμοὶ ὁ Ρηγόπου-
λος». Τραγωδία. Πρωταγωνιστής: Μαρ-
τίνος.

ΣΑΜΑΡΤΖΗ: Ἡ Σιλουέττα
τῆς Ποζέλλι τραβάει κόσμον!

ΑΝΔΡΕΑΔΗ: Τὸ κοινὸν ἐγινε «Ἀ-
γρίμι»!

Θεατρικὰ νέα

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ θίασος τοῦ κ. Μακέδου ὑπέγραψε συμβόλαιον μετὰ τῶν κ. κ. Μαμάκη-Γιοκαρίνη δι' ἐπιθεώρησιν ἢ ὅποια θὰ ἀναβιθασθῇ εἰς τὸ «Ἀθηναῖον» μετὰ τὸ ἔργον τοῦ κ. Γιαννουκάκη.

— Αὐτὸ εἶναι σοβαρὴ εἰδήσις καὶ τυχαίως περιέχεται εἰς αὐτὴν τὴν σελίδα πὺν φέρει τὸν τίτλον «Γιὰ νὰ Γελάτε».

— Ἐπίσης σοβαρὰ εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς:

— Ὅτι ὁ θίασος Κοκκίνη-Μαυρεά εἰς τὸ «Λυρικόν» ἤρχισεν τὰς δοκιμασίας ἐπιθεωρήσεως τῶν κ. κ. Ρηγοπούλου Κιούση μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Θ. Παπαδοπούλου.

— Οἱ κ. κ. Ρηγοπούλου-Κιούση εἶναι οἱ συγγραφεῖς τοῦ «καλοῦ κόσμου» κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν. Ἐχουν δὲ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν καὶ τὴν πρόσφατον ἐπιτυχίαν τῆς «Βεντάλιας» τοῦ «Περροκέ», τὸ ὅποιον ἔκλεισε μὲν, ὑπάρχει ὁμῶς ὁ κίνδυνος, ἡ νῆα τῶν ἐπιθεωρήσεως νὰ εἶναι πολὺ λεπτή καὶ νὰ μὴν ἀρέσῃ εἰς τὴν γαλαρίαν.

— Τὴν μουσικὴν ἠγωνίσθη νὰ γράψῃ ὁ κ. Σακελλαρίδης, ἀλλὰ δὲν τὰ κατέφερε.

— Τὴν ἀνέλαβε ὁ κ. Παπαδοπούλος ὅστις καὶ τὴν ἀνέθεσεν ὡς πάντοτε εἰς τὸν κ. Σουγιούλ.

— Λέγεται ὅτι ὁ κ. Μακέδος εἶχε ὑποσχεθῇ ἀδράν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς κ. κ. Ρηγοπούλου-Κιούσην ἂν κατώρθωναν νὰ κλείσουν ἔργον τῶν εἰς τὸ «Λυρικόν».

— Μόλις δὲ ἐγγνώσθη ἡ ὑπογραφή τοῦ συμβολαίου τὸσον ὁ κ. Μακέδος ὅσον καὶ ὁ συγγραφεὺς κ. Γιαννουκάκης ὅστις γράφει ἔργον διὰ τὸ «Ἀθηναῖον», ὠργάνωσαν γλῆντι εἰς τὴν Γλυφάδα.

— Ἐπίσης πανηγυρίζουν οἱ κ. κ. Σαμαρτζῆς, Μηλιάδης καὶ Κυριακός.

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ὁ ὁδηγὸς

Σιὸρ Ντιρεττόρο μου τῇ «Εβδομάς».

Διαβάξω ταχτικῶς κάθε πὺν μούρεχται τὸ φύλλο οὐλές τοῖς σελίδες τῇ «Εβδομάδος». Καὶ ξέρεις τζόγια μου ποῖα μὲ παραξένεψε; Ἐκεῖνος πὺν θάνεις τῶρα-τώρα ὁ ὁδηγὸς νὰ ποῖμε τῇ καλῇ συμπεριφορᾷ!

Ἐφτὸς μωρὲ μάτια μου, εἶναι παναπὶ προσβολὴ ὁλάκερη!

Γιατὶ ἐσὺ θὰ μὲ μάθης στὸ ὕστερο πὺν νὰ φέρνουναι σσιὸν κυρίες καὶ σσιὸν σαλόνια ἀποῦμαι κόντες γεννημένους μὲ κοτζαμάμ τιτλοῦ κι' ἀποῦ ξέρω οὐλές τοῖς ντελικατέντζες τῇ ἀριστοκρατίας ἀπὸ τὸ λίκνο μου; Μὰ τὸν Ἄγιο, νὰ τὸν εἶχα ὁμῶς μου ἐκεῖνον ἀπὸ ἐξέθαψε τὴν ἀείμνηστη τῇ βαρωνέσσα Στάφ, θὰ τοῦδινα ἓνα μπᾶ-
σο ἀπὸ θάτουνε οὐλὸς ἐδικὸς τοῦ!

Ἐφτὸς πάει νὰ μάθῃ τοῦ ἄλλου νὰ φέρνουνται καὶ δὲν ξέρει ὁ ἴδιος! Γιατὶ ὑπάρχει τζόγια μου μεγάλτερη ἀγένεια ἀπ' τὸ νὰ κάμης μάθημα συμπεριφορᾷς σσιὸν ἄλλους; Μὰς κογιονάρεϊ δηλαδὴ;

Μὰ τιμὴ καὶ μὲ ὑπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Σουρρεαλιστικὴ ποίησις

Τὰ σουρωμένα βερύκοκα

Τὰ σπῖρτα παίζαν μπυλιάρδο μὲ τὰ γυτάκια

Τὸ φεγγάρι ἐφορεσε μαγιό,
τὰ νύχια τῆς συνειδήσεως τρώγανε
φράουλες ντυμένες μὲ σμόκιν.
Ἀπὸ μακρὰ ἀκούγοντοσαν οἱ σσιὲς
πὺν περπατοῦσαν σσιὲς κατσαρόλες.
Ἄλλοιμονο. Ἡ ζωὴ μας εἶναι τόσο μικρὴ

ὅσο ἓνας ναυτικὸς πὺν τρώει μουσταλευριά.

Ἄλλὰ τί πειράζει;
Μήπως τ' ἀγλάδια ξέρουν τί ἐστὶ θεοῦ-
κοκο;

Ἄς ἦταν νάμουνα ἀκόμα παιδί
γιὰ νὰζω γένεια κατὰλευκα
καὶ μὰ κρεατοελεῖα στὴ μύτη.
Τί νὰ γίνῃ ὁμῶς.
Περνάω κι' ἐτσι.

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Ὅταν ἀντίκρυσσε τὸ φῶς...

Διήγημα τοῦ Τρεμπλά

Καὶ νάμαι ἀναγκασμένος νὰ ζῶ μέσα στὸ σκοτάδι ἐγώ... ἐγώ πὺν ἐλάτρευα τὴν φύση καὶ τὸ φῶς! Ὁ, εἶναι ωοβερό αὐτό... Εἶναι χειρότερο ἀπὸ μὰ φυλακή... Ἄς μπορούσα ν' ἀντικρύσω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, κι' ἄς ἔμενα φυλακισμένος σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ...

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ τυφλός.

Καὶ αὐτὴ μὲ γλυκύτητα, τοῦ ἀπήντησε:

— Πάρε τὸ ἀπόφαση, ἀγαπημένε μου. Μπορεῖ κανένας νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴν ἀδυσώπητη μοῖρα; Γιὰ σκέψου, λίγο... Εἶναι τόσοι, σήμερα, πὺν ἀπὸ διάφορα τραῦματα πὺν ἐλαθον κατὰ τὸν πόλεμο βρίσκονται στὴν ἴδια κατάσταση μὲ σένα.

— Ἄ, μὴν τοὺς ἀναφέρεις αὐτούς! Αὐτοὶ ἐπολέμησαν... ἔχασαν τὸ φῶς τοὺς μαχόμενοι γιὰ κάποιο ἰδανικό... Ἐγὼ ὁμῶς; Ἐχασα τὴν ὄραση χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς κανένα γνωστὸ αἴτιο... Οὐτε οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακριβώσουν γιὰ πὺν λόγο ἔπαθα αὐτὸ τὸ κακό...

— Ἀγαπημένε μου... Μήπως δὲν ἔχεις ἔμενα γιὰ παρηγοριά;

Αὐτὸς, ἐχαμογέλασε μὲ πικρία.

— Ἄς μπορούσα τουλάχιστον νὰ σ' ἐβλεπα... νὰ βλεπα ἔσένα μονάχα... καὶ δὲν θὰ ζητοῦσα τίποτε ἄλλο...

Θέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Καὶ θαρρεῖς πὺν ἡ ὄρασις εἶναι τὸ πᾶν; Δὲν εἶναι ἀπατήλῃ πολλὲς φορὲς; Μήπως μὲ τὰ μάτια μας βλέπουμε πάντα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν πραγματικὴν τοὺς ὄψιν; Σὺν μπορούσες νὰ μὲ δῆς, εἰσαι βέβαιος πὺν θὰ σοὺ ἐμφανιζόμουν, ἐγὼ πὺν τὸσον ἀγαπᾷς, ὅπως μὲ νομίζεις; Εἰσαι βέβαιος ὅτι στὸ πρόσωπό μου θάβλεπες τὴν ἀνταύγεια τῆς ψυχῆς μου πὺν γνωρίζεις τόσο καλά;

Εἶπε μείνει, πράγματι, ἀνεξήγητο γιὰ τὴν ἐπιστῆμην τὸ ἀτύχημα κατόπιν τοῦ ὁποίου εἶχε χάσει τὸ φῶς τοῦ ὁ ἡλεκτρολόγος μηχανικὸς Ζὰκ Μαρσαί.

Κάποια ἀγνωστὴ ἐπίδρασις ἡλεκτρικῶν ρευμάτων, εἶχαν πῇ ὅλοι. Κι' εἶχαν ἐπαναπαυθῇ στὴν ἐξήγησιν αὐτή.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἦταν παρὰ εἰκοσιεπτὰ χρόνων ὅταν εἶχε πᾶθει τὸ φοβερό αὐτὸ δυστύχημα. Εἶχε κάποια μικρὴ περιουσία, εὐτυχῶς, πὺν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῇ μὲ σχετικὴ ἀνεση. Θὰ ἦταν ὁμῶς ὁλομόναχος στὸν κόσμον, ἐὰν δὲν εἶχε συναντήσῃ τὴν γυναῖκα πὺν ἀπὸ τότε, καὶ ἐπὶ δέκα χρόνια τώρα, τοῦ ἐχρησίμευε ὡς μιὰ πιστὴ Ἀντιγόνη.

Ἡ Ζὰν ἦταν μερικὰ χρόνια, μεγαλύτερή του. Δὲν εἶχε οἰκονομία καὶ αὐτὴ, καὶ τοῦσε ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς καὶ μόνο.

Εἶχε συναντήσῃ τυχαίᾳ τὸν νέο τυφλὸ μιὰ μέρα στὸν δρόμο. Τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ ἓνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο. Αὐτὸς τῆς εἶχε σιφίξει τὸ γέρι μ' εὐγνωμοσύνη. Καὶ ἀπὸ τότε, δὲν εἶχαν χωρισθῇ.

Δέκα χρόνια τώρα ζοῦσαν μαζί. Στὴν γενικὴ τοῦ ἐνόμιζαν παντρεμένους.

Βλέποντάς τοὺς νὰ περνοῦν, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἐμάντευε κανένας τί ἀνεκφραστὴ στοργὴ τοὺς συνέδεε.

— Ἄχ, ἄς μπορούσα νὰ σὲ ἰδῶ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ μονάχα... τῆς ἔλεγε αὐτὸς. Τίποτ' ἄλλο δὲ θὰ ζητοῦσα.

Αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἀναστενάξε...

Γιατὶ νὰ μὴν ἦταν ψηλὴ καὶ εἶχε ἓνα σῶμα κανονικό, ὅπως εἶχε ἀντιληφθῇ ἡ δὴ αὐτὸς, στὸ πρόσωπο ὁμῶς ἦταν ἄσχημη, ἦταν φοβερὰ ἄσχημη ἢ κατ'ἐμὴν ἡ

Ζὰν. Ἦταν τόσο ἄσχημη ὥστε καταντούσε ἀποκρουστικὴ σὲ ὅσους τὴν ἐβλεπα. Οἱ ἄνδρες θὰ μπορούσαν νὰ τὴν κυττάξουν κατὰ πρόσωπον χωρὶς νὰ τραποῦν σὲ φυγή.

Τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν ἴσια καὶ ἀραιὰ, τὸ δέμα τῆς σκληρό, τὸ βλέμμα τῆς «ξεπλυμένο». Εἶχε μιὰ μύτη φαρδύ, ἓνα στόμα χωρὶς γέιλια. Δὲν ἦταν οὔτε καὶ συμπαθητικὴ.

— Τὴν κόρη μου, ἓνας στραβὸς μονάχα θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ... συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ πατέρας τῆς.

Σὺν νὰ τῷ ξέρε...

Καὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν τυφλὸ τῆς. Τὸν ἀγαποῦσε μὲ λατρεία... Ὅπως κι' αὐτὸς, ἄλλωστε...

Πόσες ὁμορφες κοπέλλες θὰ ἐξήλευαν τὴν εὐτυχία τῆς...

Εἶχαν ὡς αἰτίονα ἓνα γέρο γιατρό. Μιὰ μέρα αὐτὸς, πέτυχε τὴ Ζὰν μόνη τῆς εἶπε:

— Εἶναι καιρὸς τώρα πὺν θέλω νὰ σὰς μιλῶσω ἰδιαίτερως... Ἐμελέτησα εὐσυνειδήτως τὴν περιπτώσιν τοῦ νεαροῦ συντρόφου σας... Συμβουλευθῆκα μάλιστα σχετικῶς κι' ἔβαν συνάδελφό μου, εἰδικὸ ὀφθαλμίατρο... Ἐ, λοιπὸν βρίσκονται στὴν εὐχάριστη θέσιν, σήμερα, νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι κατὰ τὴ γνώμη μου ὁ Ζὰκ δὲν εἶναι ἀνίατος. Νομίζω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τοῦ ἀποδοῦσουμε τὸ φῶς του.

Αὐτὴ τὸ ἔχασε. Ἐχλώμιασε.

— Καταλαβαίνω τὴν ψυχικὴ σας ταραχὴ, ἐξακολούθησε ὁ γιατρός. Σκεφθῆτε ὁμῶς...

Ἡ Ζὰν ὁμῶς εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη τῆς κατάπληξι:

— Τί εἰπате; ἀνέκραξε. Νὰ τοῦ ἀποδοῦμε τὸ φῶς του; Σκεφθῆκατε καλὰ τί σημαίνει αὐτό; Νομίζετε πὺν θὰ τὸν θεραπεύσετε ὅταν τὸν κάνετε νὰ ἰδῇ. Καὶ δὲν καταλαβαίνετε πὺν ὅταν ἀντικρύσῃ τὴν πραγματικὴν ὄψιν ἐνὸς προσώπου πὺν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, βλέπει ἐξιδανικευμένο ἐπὶ τόσο χρόνια. Θὰ δηλητηριασθῇ γιὰ πάντα ἡ ζωὴ του; Καὶ δὲν τοὐλάχιστε ν' ἀναλάβετε τὴν εὐθύνη ἑνὸς τέτοιου ἐγκλήματος;

— Δὲν ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ἐπιχειρήσω νὰ τὸν θεραπεύσω... εἶπεν ὁ γέρος γιατρός.

— Κι' ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ δολοφονήσετε κάθε ἰδανικό του;

— Ἡ ἐγγείρησις ἐγίνε. Καὶ ἐπέτυχε. Ἐξῆς ἐβδομάδες τώρα ὁ Ζὰκ ἦταν κλεισμένος μέσα σ' ἓναν σκοτεινὸ θάλαμο. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ μῇ ἢ παραμικρὴ ἀχτίδα φωτὸς μέσα.

Ἐτσι, ὁ Ζὰκ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ζὰν τὸν περιποιεῖτο. Ἀκόμη, ὡς τόσο, δὲν τὴν εἶχε δῇ.

Καὶ νὰ... Ἐφθάσε τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα...

Τὸν ὡδήγησαν σ' ἓνα δωμάτιο θαμπωτισμένο.

Σὲ λίγο θὰ ἐβλεπε... Θὰ τὴν ἐβλεπε... Διπλὰ του παρυστευόταν ὁ γιατρός.

Ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνιγε...

— Ζὰν... εἶπεν ἔξαφνα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Βλέπω τὸ φῶς!... Ζὰν... Ἐλα κοντά μου... Ποῦ εἶσαι, Ζὰν;

— Θὰ γυρίσῃ σὲ λίγο, ὑποβέβη, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Πετάρθηκε ἐδῶ κοντὰ γιὰ μιὰ δουλειά. Θὰ τὴν δῆς ἀργότερα, Ζὰκ... Μοῦ ἔδωσε, ἄλλωστε, αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σένα...

— Ἀνοίξε το γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Ἄνοιξε το, γιατρέ μου καὶ διάβασέ το δυνατό, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρεις

...ότι 'Εκείνη δὲν υπολογίζει πὼς ὁ ἄντρας της κάνει τὴν τουαλέττα του καὶ χρειάζεται τὸν καθρέφτη. 'Η συζυγικὴ οἰκειότης νομίζει πὼς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ γίνεταί ἐνοχλητικὴ.

...ὅτι 'Εκείνη

...δὲ θυμάται πὼς δὲ βρίσκεται στὸ μπουντουάρ της. Εἶναι τόσο ἀντιασθητικὴ

5ον - Τὸ τάκτ

...ὅτι 'Εκείνος περιπίπτει σὲ φοβερὸ σφάλμα κάνοντας κόρτε στὴν ὑπηρετία. Αὐτὸ 'Εκείνην τὴν πληγώνει, ἀλλὰ καὶ τὴ μειώνει... 'Υπάρχουν, διάβολε, τόσες ἄλλες γυναῖκες ὅταν θέλει κανεὶς νὰ κάνει ἀπιστία!

...ὅτι 'Εκείνος

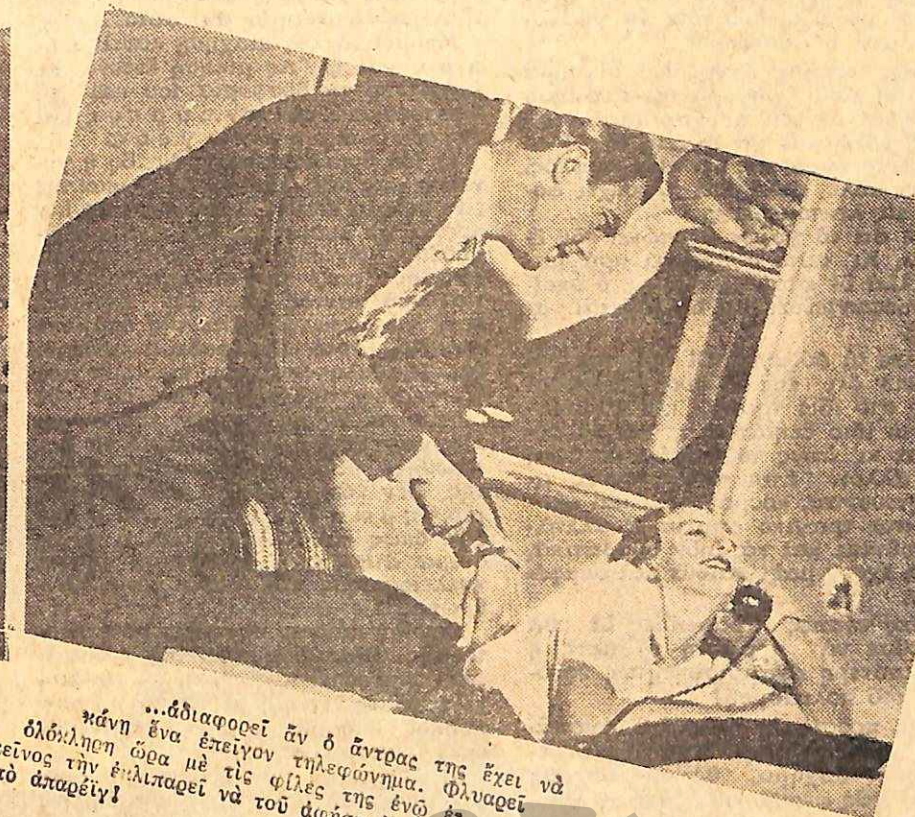
...εἶναι ἀσυγχώρητος νὰ διαβάξῃ ἐφημερίδα στὸ τραπέζι, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ

Οἱ οἱ «Ὁδηγοὶ τῆς καλῆς συμπεριφοράς» μᾶς μιλοῦν γιὰ τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνες ποὺ ἐπιβάλλονται σ' ὅλες τὶς σχέσεις μας μὲ τρίτους. Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἀπασχολήθηκε μὲ τὸ τάκτ ποὺ πρέπει νὰ διέπῃ ἀμοιβαίως τὶς σχέσεις τῶν συζύγων. Ὡς τόσο αὐτὴ ἡ σελίδα στὸ κεφάλαιο τοῦ ἐρωτικοῦ τάκτ, εἶνε μιὰ ἀφανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του.

Κυρίες καὶ Κύριοι...

αὐτὴ ἡ κακὴ ἔξις τοῦ νὰ χρησιμοποιεῖ κανεὶς ὅπουδ' ἂν ποτε τὴ φορητὴ τουαλέττα.

...ἀδιαφορεῖ ἂν ὁ ἄντρας της ἔχει νὰ κάνει ἓνα ἐπείγον τηλεφώνημα. Φλυαρεῖ ὁλόκληρη ὥρα μὲ τίς φίλες της ἐνῶ ἐκείνος τὴν ἐλπίζει νὰ τοῦ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ ἀπαρέιγ!

στὸ γάμο

καὶ ἀμέσως μετὰ. Αὐτὸ εἶναι φανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του.

...δὲν σκέπτεται πὼς συνοδεύει τὴ γυναῖκα του στὸ δρόμο καὶ ἀφήνει τὸ κακοπαθιμένο δίδυμο του νὰ κυττάξῃ θαυμαστικὰ τὶς περαστικὰ γάμπες! Φρικτὸ!

λαοὶ τοῦ ἐρωτικοῦ τάκτ, εἶνε μιὰ ἀφανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του. Ὡς τόσο αὐτὴ ἡ σελίδα στὸ κεφάλαιο τοῦ ἐρωτικοῦ τάκτ, εἶνε μιὰ ἀφανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του. Ὡς τόσο αὐτὴ ἡ σελίδα στὸ κεφάλαιο τοῦ ἐρωτικοῦ τάκτ, εἶνε μιὰ ἀφανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του. Ὡς τόσο αὐτὴ ἡ σελίδα στὸ κεφάλαιο τοῦ ἐρωτικοῦ τάκτ, εἶνε μιὰ ἀφανερὸ δείγμα ὅτι πηλττει μὲ τὴ γυναῖκα του.

έχει την αξίωση να ρωνται όλοι οι άλλοι με απόλυτο λασμό.

Πολλοί άνδρες νομίζουν ότι αρκεί να είν ευγενείς με τη γυναίκα τους ενώπιον των άλλων. Λάθος. Βεβαίως είνε ένδειξίς κακής ανάπτυξης και έλλειψιν χαρακτήρος να φέρεται κανείς στη γυναίκα του άπρεπώς όταν είνε μπροστά τρίτοι. Άλλά τί ιδέα θέλετε να σχηματίση ή σύζυγος για το σύζυγο, όταν τον βλέπη να προσποιήται τον άθρο μόνον όταν βρίσκονται ξένοι τριγύρω των, κι' όταν μιλούν μόνοι οι δυο τους να γίνεται πρόστυχος ή αδιάφορος;

Ένας τέτοιος άνθρωπος σίγουρα θα χάση πολύ γρήγορα την έπίγνωση της γυναίκας του, κι' όταν αυτό συμβή θα χάση και την αγάπη της. Γιατί ό έρωσ τώρα πιά δεν είνε τυφλός. Βλέπει πολύ καλά και προσέχει φοβερά τις λεπτομέρειες.

Λένε ότι «ο γάμος σκοτώνει τον έρωτα». Κι' αυτό συμβαίνει πράγματι. Άλλά δε φταίει ό γάμος, ό οποίος συκοφαντείται και διασύρεται άδίκως.

Φταίνε οι σύζυγοι. Οι σύζυγοι που νομίζουν ότι έπειδή δυο άνθρωποι τρώνε στο ίδιο τραπέζι και κοιμούνται στο ίδιο δωμάτιο, πρέπει να φέρονται κι' όπως τους έρθει ό ένας στον άλλον. Έτσι πληγώνονται, άπονητεύονται, κουράζονται και φθάνουν στο τραγικό σημείο ν' αλληλομισούναι και να ζούν συμβατικά, έπειδή έχουν μαζί παιδιά και συμφέροντα.

Πόσες τέτοιες τραγωδίες δε θα μπορούσε να προλάβη το τάκτ, ή σπουδαιότερη άναμφισβήτητος έφεύρεσις του πολιτισμού!

Γιατί, προσέξτε! Μπορεί ν' αγαπάτε τη γυναίκα σας. Άμα της φέρεσθε όμως άσχημα, θα σάς συχαθή και θα σάς φερθή κι' εκείνη το ίδιο, όπότεν θα την άντιπαθήσετε και σεις. Αυτός είνε ό ψυχολογικός άντικτυπος της συμπεριφοράς στους δυο συζύγους. Και γι' αυτό «ο γάμος σκοτώνει τον έρωτα», πράγμα που δε θα συμβή ούδέποτε, εάν σεις, άγαπητέ κύριε, που θέλετε να είσθε στο σπίτι σας εύτυχισμένος άποφύγετε έπιμελώς μερικά πράγματα:

1) Όταν έρχεσθε στο σπίτι σας έκνευρισμένος άπ' τη δουλειά σας να μην ξεσπάτε στη γυναίκα σας, άρχίζοντες τη γκρίνια για ένα παραμικρό ζήτημα. Συγκρατηθήτε και σκεφθήτε πώς εκείνη δεν είνε καθόλου υπεύθυνη για τις έπαγγελματικές άτυχίες σας.

2) Μην κάθεσθε έπίσης σκεπτικός και άφηρημένος άν δεν της εξηγήσετε τί ακριβώς σάς συμβαίνει. Και μην της άπαντάτε ποτέ άπότομα στις έρωτήσεις που σάς κάνει μ' ένδιαφέρον. Όταν σας ρωτά «τί έχετε» μιλήστε της γλυκά και τρυφερά. Άλλοιώς την πληγώνετε, την κάνουν δυστυχισμένη, κι' αυτές οι σκηνές δηλητηριάζουν την ψυχή της και κλονίζουν σοβαρώς το δεσμό σας.

3) Όταν διαφωνείτε μαζί της σε κάτι και έρχεσθε — σαν άνθρωποι — σε μιá ζωηρή συζήτηση, ή σε μιá λογομαχία, μην παρασύρεσθε ποτέ από την όργη σας.

Μην άφήσετε τον έαυτό σας να χρησιμοποιήση πικρά προσβλητικά λόγια και θάρεϊς χαρακτηρισμούς. Μην του έπιτρέψετε να παρεκτραπή προφέροντας χυδαίες φράσεις που μόνο στα καταγώγια έχουν τη θέση τους κι' έν τούτοις τις μεταχειρίζονται δυστυχώς και άνθρωποι που υποτίθεται ότι είνε καθώς πρέπει. Έγνώρισα κ υ ρ ί ο υ ς που όταν έμάλλωναν με τη γυναίκα τους, έφταναν στο σημείο να έλασφημούν τα θεία! Δεν υπάρχει, πιστέψτε με, οίκο-τρότερο καταντημα άπ' αυτό.

Μπορεί να λογομαχήση κανείς ε ύ π ρ ε π ώ ς. Άς μιλήση έντονα, άς έκδηλώσθ τη δυσφορία του και τη δυσρέσκεία του σαν κ υ ρ ί ο ς και όχι σαν κ α ρ ρ α γ υ γ ε υ ό ς.

4) Μή θυμώνετε ποτέ έπειδή ή γυναίκα σας σάς ζηλεύει. Η ζήλεια της είνε έθελαια κάπως ένοχλητική, μά δεν πρέπει να λησμονήτε ότι είνε και άπόδειξις αγάπης. Γι' αυτό πρέπει να είσθε μαζί της συγκαταβατικός. Και πρό παντός μην την άφήσετε ποτέ να καταλάβη ότι της έκάματε άπιστία. Αυτό είνε φοβερά πρόστυχό. Της πληγώνετε τον έγωισμό και τη γεμίζει άηδία για σάς που δε διατάσσετε να φύγете άπ' την άγκαλιά μιáς άλλης και να πάτε να έαπλωθήτε δίπλα της, στο κρεβάτι της. Δεν κάνω μάθημα ήθικής αλλά μά θ η μ α π ο λ ι τ ι σ μ ο υ που είνε όπως και άλλοτε είπα, ή τελειότερα ανθρώπινη έφεύρεσις, γιατί έτελειοποίησε τον ίδιο τον Άνθρωπο.

5) Μην κάνετε, συνεπώς, ποτέ κόρτε της φιλενάδας της. Μή φλερτάρετε μπροστά της. Καί... — δυστυχώς το έλάττωμα αυτό το έχουν πολλοί κύριοι — μην έπιτίθεσθε στην καριέρα της!

6) Όταν τη συνδεύετε στο δρόμο μην άφήσετε το κακομαθημένο σας βλέμμα να πέφτ η λαιμαργο στις περαστικές γάμψες.

7) Μή λέτε ποτέ ότι «είνε φρικτό το φαί» ή «το σπίτι άκατάστατο». Μπορείτε να της το δώσετε να το καταλάβη με τρόπο.

8) Μ ή ν τ η ς κ ά ν ε τ ε σ κ η ν έ ς ζ ή λ ο τ ι π ί α ς. Αυτό είνε φρικτά προσβλητικό, και για κείνην και για σάς. Είνε σά να παραδέχεσθε ότι ή γυναίκα ήας μπορεί να σάς άπατήση! Κι' έπ' αυτού του ση-

Σκέψεις και παροιμίες

Μην χάνετε τον καιρό σας πότε σκεπτόμενοι το πρελθόν και πότε όνειρευόμενοι το μέλλον. Το σπουδαίον δεν είνε αυτό, αλλά το πώς να συλλάβετε το παρόν.

(Μωάμεθ)

— Η κουβέντα που συγκρατεί είνε σκλάβος σου, ή κουβέντα που σου ξεφεύγει είνε ό άφέντης σου.

(Περσική παροιμία)

— Όσοι δεν έχουν τίποτε να μεμφούν τον έαυτό τους, έχουν άρρωστη την συνείδησή τους.

(Άγγλική παροιμία)

μείου δεν υπάρχει λόγος φιλονικίας! Άμα έχετε τέτοιες ύποψιες, δε λένε λέξη, παρακολουθείτε, κι' άν τις έπιβεβαιώσετε δίνετε άμέσως τη ριζική λύση που έπιβάλλεται σ' έναν άντρα. Άν πάλι οι ύποψιες ήταν άστοχες, τόσο το καλύτερο. Η σκηνές της ζηλοτυπίας δεν έχουν καμιά θέση εδώ. Σας γελοιοποιούν μόνο και σάς έξευτελίζουν.

9) Μην πιάνετε μόλις πάτε σπίτι σας την έφημερίδα. Κουβεντιάστε λίγο με τη γυναίκα σας. Μην της δίνετε την έντύπωση ότι σάς πληττει.

10) Μην άρνείσθε να τη συνδεύετε κάπου ή να της ψωνίσετε κάτι, έφ' όσον δεν είνε τρομερά δύσκολο. Υποβληθείτε σε λίγο κόπο προκειμένου να την εύχαριστήσετε.

— — —

Άλλά και σεις, κυρία μου, θάπρεπε να προσέχετε πολύ:

1) Νά μη φλερτάρετε μ' έναν ξένο κύριο έπίτηδες για να κάνετε τον άντρα σας να ζηλέψη. Μ' αυτό δεν πετυχαίνετε παρά να τον κάνετε άπλω να γελοιοποιηθ ή στα μάτια των άλλων.

2) Νά μην άδιαφορείτε για τις ύποθέσεις του μιλώντας διαρκώς να κατέλλα, πατρόν, και κοσμικές συγκεντρώσεις.

3) Νά μην κάνετε πνεύμα εις θάρος του, ενώπιον τρίτων. Αυτό δεν είνε χαριτωμένο. Είνε άγενές και έλακώδες.

4) Νά μην τον φέρνετε σε δύσκολη θέση κάνοντάς του σκηνές μπρός σε ξένους και να μην κρεμάτε ποτέ τα μούτρα σας. Αυτά είνε δείγματα φοβερά κακής ανάπτυξης και άπαγορεύονται σε μιá κ υ ρ ί α.

Έπίσης προσέχετε ώρισμένες μικρολεπτομέρειες που παίζουν έν τούτοις μεγάλο ρόλο. Μή νομίζετε ότι ή συζυγική οικειότης σάς δίνει το δικαίωμα να ένοχλήτε τον άντρα σας, π.χ. Όταν εκείνος ξυρίζετε, μη διαλέγετε την ώρα για να καταλάβετε σεις τον καθρέφτη.

Μή άπασχολείτε το τηλέφωνο με άδιάφορες φλυαρίες ενώ εκείνος περιμένει ή έχει να κάνη ένα σοβαρό τηλεφώνημα.

Μην γκρινιάζετε για μικροζητημάκια. Άν ή υπηρέτρια έσπασε κάτι ή άν ή μοδίστρα σας, σάς έχάλασε το φόρεμα, δεν μπορείτε να τον άπασχολείτε μ' αυτά μιλώντας ώρες ολόκληρες και χαλώντας του το κέφι. Θα έκνευρισθ ή και σιγά-σιγά θα του γίνετε κουραστική κι' όκληρή. Δεν είνε δυνατόν άπασχολημένος με τις δουλειές του να σάς ύφίσταται όταν γκρινιάζετε συνεχώς για άσήμαντες λεπτομέρειες της ζωής του σπιτιού. Κάποτε θα έκραγ ή. Και θα προκληθούν σκηνές δυσάρεστες.

Τάκτ σημαίνει να έξηρ κανείς να τις άποφύγ η.

Άλλά θα συνεχίσουμε και στο άλλο φύλλο.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Στάρ...πού άγνοούν τον όμιλούντα!

Τα σοφά θαλάσσια ζώα του Δρος Όξνερ

Από τα πιο εύχαριστα νούμερα των ίπποδρομιών, είνε χωρίς άμφιβολία τα διάφορα ζώα, που χάρις στην ύπομονή των άδασκάλων τους μαθαίνουν να κάνουν διάφορες άκροβασίες, να παίζουν φουτ-μπόλ, να πηγαίνουν με το ποδήλατο και τα παρόμοια. Άκόμη πιο θαυμάσια από αυτά, βλέπουμε στον κινηματογράφο όπου τα ζώα παίζουν πολλές φορές τον ρόλο τους με φυσικότητα, που θα την ζήλευαν οι μεγαλύτεροι «άθλο» του Χόλλυγουντ.

Θα φαντάζεστε, βέβαια, ότι ως που να φτάση ένα ζώο στο σημείο να ύπακούη τυφλά στα παραγγέλματα του δασκάλου του χρειάζεται μιá τεράστια ύπομονή, που είνε πολλές φορές άξιο-θαύμαστη. Πόσο πιο μεγάλη ύπομονή πρέπει να χρειάζεται όμως για να κατορθώσ η ο άνθρωπος να γυμνάσ η τα ψάρια και τα άλλα θαλάσσια ζώα, που έχουν σε έλάχιστο σημείο άνεπτυγμένο το μνημονικό τους;

Γενικά, τα γυμνάσματα των ζώων στηρίζονται κυρίως έπάνω στο μνημονικό. Όταν το γυμνάσμα πετύχη, έκολουθούνε χάδια, ένας καλός μεζές, ιδιαίτερη περίποίηση τέλους πάντων. Άν πάλι το ζώο είνε στραβοκέφαλο και δεν θέλει να μάθη να ύπακούη στα παραγγέλματα του δασκάλου του, τότε έχει άσχημες συνέπειες, όπως π.χ. νηστεία, περιορισμό π ή μικρό κλουβί και πρό πάντων έξολο, το έξολο που κατά την παροιμία βγήκε άπ' τον παράδεισο και είνε τόσο χρήσιμο για την άνατροφή όχι μονάχα των ζώων.

Όπως είπαμε όμως πάρα πάνω, τα ζώα έχουν έποσδήποτε άνεπτυγμένο μνημονικό. Θυμούνται έτι άμα κάνουν έτι τους ζητάνε θα καλοπεράσουν, ενώ άμα στραβοκεφαλιάσουν θα έχουν κακά έμπεδωμένα. Και έτσι, κάνοντας την άνάγκη φιλοτιμία, γίνονται κατά τα κέφια του ανθρώπου σαρτιμπάγκοι, ποδηλάτες, ποδοσφαιριστά και τα παρόμοια. Τα ψάρια όμως;

Δεν πάνε πολλά χρόνια, που οι έπιστήμονες που άσχολούνται με την μελέτη των υδροβίων ζώων είχαν την πεποίθηση ότι τα ψάρια δεν έχουν καθόλου μνημονικό. Πολλά σχετικά πειράματα που έγιναν σε μικρές τεχνητές λίμνες άπέδειξαν π.χ. ότι το ίδιο ψάρι, στο ίδιο μέρος, την ίδια ώρα τσιμπάει το ίδιο άγκιστρι, χωρίς να θυμηθ ή ότι και χτές, και προχτές, και πολλές μέρες πίσω είχε πιαστή, είχε ύποφέρει, είχε τραβήξει χτυποκάδια σπαταρώντας για να γλυτώσ η. Τα ίδια ή άνάλογα πειράματα γίνονταν και με άλλα υδροβία ζώα, άστακούς, καβούρια, σαλάχια κ.λπ. και έδειχναν όλα λίγο-πολύ το ίδιο άποτέλεσμα με έλάχιστες εξαιρέσεις, που και γι' αυτές δεν ήταν άκόμη βέβαιο άν γινόντου-

σαν από σκέψη ή από άπλη σύμπτωση.

Για τον λόγο αυτό μπορούσε να θεωρηθ ή σχεδόν ως βέβαιο, ότι κάθε προσάθεια να γυμναστούν τα ψάρια ήταν μιá καθαρή ματαιοπονία, μέχρι την ή-μέρα που ό Δρ. Όξνερ, του άκεανογραφικού Ίνστιτούτου του Μονακό, άπέδειξε το έναντίον.

— — —

Το Ίνστιτούτο αυτό είνε ένα από τα μεγαλύτερα έπιστημονικά ιδρύματα του κόσμου και έχει σκοπό του να μελετά ή, δηλαδή το σχετικό με την θαλάσσια. Ό ίδιος ό πρίγκιψ του Μονακό έχει μιá έξαιρετική αγάπη για τις μελέτες αυτές και διαθέτει γι' αυτό άφθονα τα ή-οικα και ύλικά μέσα για τους σκοπούς

Πάνω στα έπιδέξια δάχτυλα του δορος Όξνερ. ό σοφός αυτός άστακός κάνει διάφορα γυμνάσματα.

του Ίνστιτούτου.

Μά ούτε ή καλή διάθεση του πρίγκι-πος, ούτε τα άφθονα ύλικά μέσα θα μπορούσαν να πετύχουν αυτό που κατάφερε ή έξαιρετική ύπομονή του Δρος Όξνερ, που είνε σήμερα ύποδιευθυντής στο Ωκεανογραφικό Μουσείο.

Ό ύπομονητικός αυτός άνθρωπος έβαλε σκοπό στην ζωή του να άποδείξη ότι τα ψάρια και τα θαλάσσια ζώα γενικότερα, όχι μόνον μνημονικό έχουν, αλλά και μπορούν να μάθουν να κάνουν διάφορα γυμνάσματα, άκριβως όπως όλα τα άλλα ζώα.

Άρχισε λοιπόν τα πειράματά του μέσα σε μιá τεχνητή λιμνούλα με ένα ψάρι που είχε φέρει έπίτηδες στα άνοιχτά για να είνε βέβαιος πώς δεν είνε φοβισμένο από τις ταχτικές έπισκέψεις των ανθρώπων. Άφησε το ψάρι που να πεινάσ η λιγάκι—ή πείνα είνε ό πιο καλός δάσκαλος σ' αυτά τα ζήτηματα—και

δυστέρα έδούτηξε μέσα στην λίμνη δυο φαρδεις γυάλινους σωλήνες χρωματισμένους τον ένα πράσινο και τον άλλο κίτρινο. Ό πράσινος σωλήνας ήταν έδειανός, ενώ μέσα στον κίτρινο βρισκόταν ένας καλός μεζές.

Στην αρχή το ψάρι έφευγε φοβισμένο άμέσως μόλις βουτιόντουσαν οι σωλήνες μέσα στο νερό. Σιγά-σιγά όμως, όταν βεβαιώθηκε πώς δεν είχαν κακούς σκοπούς, άρχισε να πλησιάζ η και να τους περιεργάζεται και δεν άργησε ν' άνακαλύψ η την τροφή που βρισκότανε μέσα στον κίτρινο σωλήνα. Πέρνοντας κουράγιο, γάβηξε μέσα, άρπαξε την τροφή και έφυγε άνεμόχλητο και εύχαριστημένο.

Την άλλη μέρα πλησίασε εύθες από την αρχή με θάρρος, έξέτασε και τους δύο σωλήνες και δυστέρα από ένα λεπτό είχε πάρει κι' έλας τον μεζέ του, σπεύδοντας μετά να έξαφανισθ ή. Το πείραμα έξακολούθησε πέντε, έξη, δέκα ημέρες, ώσπου στο τέλος το ψάρι πλησίαζε άμέσως μόλις έδωλεπε τους σωλήνες να κατεβαίνουν στο νερό και χωρίς ούτε καν να γυρίσ η να κυρτάξ η τον πράσινο σωλήνα χωνόταν κατ' εύθείαν μέσα στον κίτρινο.

Το γεγονός αυτό και διάφορα άλλα «πράγματα» που έκανε ό Δρ. Όξνερ, τον έπεισαν ότι το ψάρι είχε μνημονικό και έτσι βάλθηκε να πραγματοποιήσ η το δεύτερο μέρος του σκοπού του, γυμνάζοντας τα ψάρια και τα άλλα θαλάσσινα.

Σήμερα έχει κατορθώσει με την έξαιρετική του ύπομονή να σχηματίσ η ένα ολόκληρο αθίσσο ποι-κίλων από θαλάσσια ζώα.

Μιá κινηματογραφική ταινία, που άποθανάτισε μιάν από τις περισσότερες παραστάσεις του θεάτρου του Δρος Όξνερ παρουσιάζ η τα πιο περίεργα και πιο άφάνταστα πράγματα στα μάτια των θεατών.

Με τα γέφια βαρυσχημένα μέσα σε μιá μεγάλη γυάλινη δεξαμενή γεμάτη λογιώ-λογιω ζώα, ό Δρ. Όξνερ κατορθώνει να συνεννοήται με τους «ήθοποιούς» του, κουνώντας τα δάχτυλά του σαν να θέλ η να τα ύπνωτισ η ή να τα μαζέψ η.

Και βλέπει κανείς άστακούς να κάνουν διάφορες άκροβασίες έπάνω στα μα-γικά αυτά δάχτυλα, γαβίζουν να περνάνε με χάρη άνάμεσα από χρωματιστά στεφανάκια και σαλάχια, τα τερατόμορφα αυτά ζώα της θαλάσσης, να τρέχουν να γαβίζουν στα χέρια του ύπομονητικού Όξνερ, που έχει πάντοτε να τους προσφέρ η ένα καλό μεζέ ή μιá στοργική θω-πέα.

Φυσικά ό Δρ. Όξνερ δεν σκοπεύει να ιδρύσ η θίασο ποιικίλων.

Η ασάλευτες κυρίες των επαρχιών

Βρίσκω στις επαρχίες που τριγυρίζω
κάποιες κυρίες θλιμμένες και χλωμές,
που ζουν πάντα σ' ένα χάος γκρίζο
γεμάτο πλήξη, ανία και τιμές.

Στά σκοτεινά σαλόνια τους κινούνται
σαν τις ψυχές στον Άδη, έτσι θαρρώ
Έρχονται οι ξένοι, μάταια συγκινούνται
και προσφέρουν το χέρι τους το άβρο

Πόσα χεράκια τέτοια έχω φιλήσει!
Ήταν κρύα, παγωμένα, νεκρικά,
σάμπως να τ'αχε ο θάνατος άγγισει
μάταια κι' αυτός και δοκιμαστικά.

Στις πληχτικές εκείνες ατμοσφαιρές
του κάκου οι έρωτικοί χτυπούν παλμοί,
ζωντανεύουν σά φίδια οι χρυσές βέρες
και πνίγουν της καρδιάς την όποια όρμη!

Οι σύζυγοι αόστηρήν έθιμοτυπία
κρατούν μαζί τους και τις άπατουν
Κάπου-κάπου ξεσπά ή ζηλοτυπία
μά συγγνώμη αυτές πρώτες τους ζητούν.

Παιδιά δεν έχουν. Στείρες ή είχαν ένα
και πέθανε μικρό από ιλαρά.
Φιλάν λίγα μαλλάκια του κρυμμένα
Τά βλέπουνε και κλαίν κάθε φορά.

Στη μουσική ζητούν παραμυθία
και στ' αθόρμητα δάκρυα που και που
"Α! ιαί πολλές ιδρύουν και σωματεία
θρησκευτικού ή κοινωνικού σκοπού.

Παράξενά που με κοιτούν τον πλάνο
οι ασάλευτες κυρίες των επαρχιών!
Μόλις φύγω καθίζουν στο πιάνο
να γεμίσουν το χάος των καρδιών.

Μά τίποτε ποτέ δε θά γεμίση
της ζωής τους το άπέραντο κενό...
Πόσες τέτοιες κυρίες έχω γνωρίσει!
Με θυμούνται; Καμιά δε λησμονώ.

Γ. Αδάνας

Μια παράξενη φιλία

ΤΟΥ
ΡΟΜΠΕΡΤΕΣΙΕΖ

Πρό ξη ή επτά χρόνων—από τότε αρχίζει ή ιστορία αυτή—κάποιος Φερντινάν Χάγγ ζητούσε να βρη μέσα στο άπέραντο Παρίσι, ένα δωμάτιο.

Το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Την εποχή εκείνη ούτε τρύπα προς ένοικίαισιν δεν μπορούσε κανείς να βρη εύκολα στο Παρίσι. Έκτός αυτού, ο Χάγγ—το πραγματικό του όνομα ήταν Χαγγενχάιμερ—είχε και κάτι άλλο έναντίον του: μόλις πρό ενός μηνός είχε βγη από τη φυλακή, και ή αστυνομία του είχε απαγορεύσει τη διαμονή του στο γαλλικό έδαφος. Με άλλα λόγια, δεν είχε τα χαρτιά του «έν τάξει». Δεν τολμούσε, συνεπώς, ν' άπευθυνθη σε κανένα μεσιτικό γραφείο. Και ήρκετο στο να ζητη πληροφορίες, για τα ένδεχόμενα δωμάτια προς ένοικίαισιν, στα γκαρσόνια,

του λαϊκού καφενείου όπου εσύχναζε. Κακός άνθρωπος δεν ήταν ο Χάγγ. "Αν είχε μάλιστα λίγη οικονομική άνεση θα ήταν ένας άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι. Δεν του άρεσαν οι περιπέτειες. Προτιμούσε την ήρεμη ζωή. Ήταν μάλιστα και λίγο τεμπέλης.

Το βράδυ έγύριζε στο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου του. Ξαπλώνόταν στο κρεβάτι του, άναβε ένα τσιγάρο, και περίμενε την φιλεναδούλα του, την Βέρθα.

Μη φαντασθήτε ότι ή Βέρθα ήταν καμιά κοπέλα από αυτές που έχουν συνήθως σχέσεις με τους άποφοίτους των φυλακών.

Κάθε άλλο.

Η Βέρθα ήταν πολύ καλό και φρόνιμο κορίτσι. Ο Φερντινάν ήταν ή πρώτη της άγάπη. "Αλλον νέον δεν είχε γνωρίσει πριν απ' αυτόν.

Σ' όλο το διάστημα που ο φίλος της ήταν στην φυλακή, ή Βέρθα τον περίμενε καρτερικάτατα. Στενοχωριόταν, βέβαια, γι' αυτόν, αλλά... ήταν κι' ευχαριστημένη στο βάθος. "Ετσι, τούλάχιστον, δεν θα τον έβλεπε να έρχεται με χρήματα υπόπτου προελεύσεως στην τσέπη, ίσως και με καμ-

Ο Φερντινάν ήταν ή πρώτη της άγάπη.

ση καιρός. Πάντως όμως τώρα του μιλούσε με περισσότερη οικειότητα. Κατά το φθινόπωρο, άρρώστησε. Ο Φερντινάν δεν έφευγε από το προσκεφάλι της.

Κι' ένα βράδυ, όπου είχε πυρετό, θυμήθηκε τα περασμένα.

Όταν ήταν μικρούλα, ζούσε στη Νορμανδία. Εκεί την είχε γνωρίσει ο Γκέκ. Την είχε έρωτευθη παράφορα.

—Ήταν όμως νευρόσπαστος! Έγώ δεν τον αγάπησα ποτέ μου!

—Η εικόνα αυτή που είναι κρεμασμένη στο μικρό σαλόνι είναι το πορτραίτο του;

—Όχι. Είναι το πορτραίτο του λόρδου Ούστων. Αυτόν, τον παντρεύθηκε πολύ αργότερα, στην Αγγλία. Πέθανε στα 14. Κι' επρόσθεσε:

—Δεν έχω κρατήσει κανένα πορτραίτο του καυμένου του Γκέκ. Ούτε και κανέναν άλλου, άλλωστε...

Τι έννοιασε; Είχε γνωρίσει, λοιπόν, πολλούς άνδρες;

Και τον καυμένο τον Γκέκ, τον είχε στραγγαλίσει, άραγε, με το σχοινί που είχαν βρή τυλιγμένο στο λαιμό του;...

—Τον στραγγάλισαν, ξ;... Μ' ένα σχοινί..., είπε δειλά ο Φερντινάν.

Δεν μπορούσε να φύγει ή σκέψη του απ' αυτή τη σκηνή.

Αυτή έγέλασε παράξενα. Και κυττάζοντας κατάματα τον συνομιλητή της, του είπε:

—Θάθελες να μάθης κι' εσύ, ξ;... Έτσι και ο Ούστων. —Πές μου, με λένε, εσύ τον σκότωσες; Πρέπει να μου πής! Κι' όμως πέθανε χωρίς να μάθω...

—ΕΕΕ—

“Υστερ’ από λίγον καιρό, η κατάστασις της κυρίας Ούστων βελτιώθηκε.

—Τι θα γινόσουν, εάν είχα πεθάνει; εἶπεν ένα απόγεμμα στον Φερντινάν.

—Ξέρω εγώ;

—Η κυρία Ούστων δεν επέμεινε περισσότερο.

Την επομένη όμως του ανήγγειλε:

—Ξέρεις τί έκανα απόψε τη νύχτα; Τη διαθήκη μου!

—Μπα! Πώς σου ήρθε αυτή η σκέψις;...

—Ποιά σκέψις; “Α, ναι... Σε καθιστώ, λοιπόν, γενικό κληρονόμο μου!”

Αφίνα κάτι στην καυμένη την Φούρνυ μόνο. “Ο,τι άλλο έχω θα το κληρονομήσεις εσύ. Θά μου υποσχεθής όμως κάτι. “Οτι θα υπάρχουν πάντοτε φρέσκα λουλούδια στον τάφο μου... Μου το υποσχέσαι, αυτό?”

—“Εγώ με καιρό να μιλήσουμε γι' αυτό το ζήτημα.

—Μου το υποσχέσαι;

—“Ε, καλά, ναι...”

...Επέρασαν τέσσερα χρόνια. Κι' ένα καλό πρωί, χωρίς προειδοποίηση, η κυρία Ούστων πέθανε.

Ο Φερντινάν την έκληρονόμησε πράγματι.

Μεγάλη περιουσία δεν είχε η μακαρίτισσα. Ο Φερντινάν κατόρθωσε να εξακαρίσει ένα ποσό, το οποίο αντιπροσώπευε εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

Ο Φερντινάν την έκληρονόμησε πράγματι.

Μεγάλη περιουσία δεν είχε η μακαρίτισσα. Ο Φερντινάν κατόρθωσε να εξακαρίσει ένα ποσό, το οποίο αντιπροσώπευε εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

Ο Φερντινάν την έκληρονόμησε πράγματι.

Μεγάλη περιουσία δεν είχε η μακαρίτισσα. Ο Φερντινάν κατόρθωσε να εξακαρίσει ένα ποσό, το οποίο αντιπροσώπευε εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

Ο Φερντινάν την έκληρονόμησε πράγματι.

Μεγάλη περιουσία δεν είχε η μακαρίτισσα. Ο Φερντινάν κατόρθωσε να εξακαρίσει ένα ποσό, το οποίο αντιπροσώπευε εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

Ο Φερντινάν την έκληρονόμησε πράγματι.

Μεγάλη περιουσία δεν είχε η μακαρίτισσα. Ο Φερντινάν κατόρθωσε να εξακαρίσει ένα ποσό, το οποίο αντιπροσώπευε εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων.

‘Ιστορικές σελίδες

Μιά άγνωστη περιπέτεια του Άλχη Τεπελενλή

Εχουν γραφή πολλά για τον Άλχη Τεπελενλή, που θάλεγε κανείς πως το θέμα είναι πια εξηγημένο.

Εντούτοις, υπάρχουν ακόμη άγνωστες πτυχές από την δράση του περιφημου αλέοντος των ‘Ιωαννίνων, μιὰ δε από αυτές και το παρακάτω έπεισόδιο που έγινε όταν ακόμη ήταν νέος.

Ο Άλχη πασάς άρχισε την καριέρα του ως σατράπης στο Κλεφτοχώρι. Στο χωριό αυτό είχαν το καταφύγιο τους τρεις άδελφοι λησται, οι Δεμίρ Δόστ περίφημοι για την ανδρεία τους.

Ο Άλχης που ήταν τότε 34 ετών πάλιόρκισε νύχτα το χωριό και παρά τη λυσσώδη αντίσταση των ληστών πέτυχε να τους συλλάβει.

Το πρωί της άλλης μέρας συγκέντρωσε όλους τους κατοίκους του χωριού στην πλατεία. Φρουρούμενους από διαχιλίους περίπου Άλβανούς και καθάλλα πάνω σ' ένα θανασιό αράβικο ότι ο Άλχης εισέπραξε πρώτα βαρύτατο φόρο από τους τρέμοντας κατοίκους, αφού δε άρπαξε τη μνηστή του μεγαλύτερου των τριών αδελφών, διέταξε και τους ώδηγησαν σιδηροδρόμους ενώπιόν του.

Όταν τούς έφεραν, ο Άλχη Πασάς στράφηκε στον πρωτότοκο και του είπε:

—Θα σου πάρω τη μνηστή σου, το βίό σου και τη ζωή σου.

—Θα πάρεις το βίό μου, γιατί ένατο τσακάλια είναι δυνατότερα από ένα λύκο, απήγγειλε ο ληστής δείχνοντας τους φρουρούς.

—Όχι, απεικρίθηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο ο σατράπης, θα πάρω τη ζωή σου, το βίό σου και τη μνηστή σου γιατί ένα λεοντάρι είναι δυνατότερο από τρεις λύκους!

—Ναι, αν οι λύκοι είναι στην παγίδα, ο δεύτερος Δεμίρ Δόστ.

—Όχι, είπε γλυκός πάντοτε ο Άλχη. Και ελεύθεροι αν είναι.

—Αφού το λές κάνε το, είπε ξανά ο ληστής.

—Τώρα άμέσως. Έγώ ό,τι λέω το κάνω!

Και διέταξε να λύσουν τους τρεις ληστές. Αφού τούς έλυσαν ξανάπε του πρώτου.

—Παίρνω το βίό σου, τη μνηστή σου και τη ζωή σου Δεμίρ Δόστ, όχι γιατί έχω δυο χιλιάδες παλληκάρια. Για να σου το αποδείξω τον διατάσσω να φύγουν. Και με μιὰ ματιά άπεμάκρυνε τους Άλβανούς. Σου τα παίρνω όλα αυτά, όχι γιατί είμαι σατράπης της ‘Ηπείρου και πέταξε στα πόδια του ληστού τον μανδύα του σατράπη, όχι γιατί έχω πιστόλια μαλαμοκαπνισμένα και γιγατάνι δαμασκηνό και επέταξε μακριά του τα όπλα. Παίρνω το βίό σου, τη μνηστή σου και τη ζωή σου, γιατί είμαι ανώτερός σου.

—Είσαι δυνατός, γιατί είσαι σατράπης, είπε με περηφάνια ο Δεμίρ Δόστ.

—Είμαι δυνατός, γιατί είμαι το λιοντάρι του Τεπελενλή, είπε ο Άλχη.

Τρομαγμένοι οι λησται από το τόσο θάρος, στην αρχή υπέχωρησαν, όταν όμως πέρασαν οι πρώτες στιγμές του πανικού του έρχθηκαν μανιασμένοι. Αυτός απέκρινε τα χτυπήματά τους Μ' ένα κύτπημα του τσεκουριού έχοις στα δύο το κεφάλι του ενός απ' αυτούς. Θανάσιμη στροφή του τρομερού όπλου, έβριγνε και τον τελευταίο ληστή πάνω στα πόδια των αδελφών του.

Τότε στρέφοντας ο νικητής προς το τρομαγμένο πλήθος είπε:

—Σας το είπα το λιοντάρι είναι δυνατότερο από τρεις λύκους. Και αφού καβαλλήκατε το αραβικό του ότι έφυγε,

“Ας πάρη ο καθένας μας ένα γιγατάνι, μιὰ καραμπίνα κι' ένα τσεκούρι. Θα σας σκοτώσω και τους τρεις.

Πραγματικώς έφεραν όπλα και έμοιράστηκαν στους αντίπαλους. Και άρχισαν οι προετοιμασίες της μονομαχίας.

Θεαται άφρονι, μάρτυρες της τραγικής αυτής σκηνής καθονται κύκλοι, οι Άλβανοί του Άλχη και οι κάτοικοι του κλεφτοχωριού. Στη μέση ο Άλχης, ο ώραιος έτοιμάζεται άτάραχος με τα όπλα που του έδωσε ένας από τους στρατιώτες του.

Η καθαρή δόλοευκη φουστάνελλα του οι χρυσές περινημίδες του αποτελούσαν αντίθεση χτυπητή με τις λευκές φουστάνελλες των ληστών, με τα γυμνά άγρια τριχотά πόδια τους. Οι ληστές αφού έτοιμάστηκαν, έκύταξαν άγριοι τον ήρεμο αντίπαλό τους.

Και πάλι ακούστηκε ή φωνή του Άλχη.

—Ευτυχισμένα παιδιά του Κλεφτοχωριού. Ευτυχισμένα που θα πεθάνετε από το χέρι του έλκεντου του προφήτου, του Άλχη. Ρίξτε μιὰ τελευταία ματιά στα δονατά σας, στα σπίατα σας, στις γυναίκες σας. Βλέπετε αυτόν τον άετο που πετάνει από πάνω απ' τα κεφάλια σας; “Ε; αυτός θα βρή τώρα το θάνατο απ' το χέρι μου όπως θα τον βρήτε σε λίγο και σεις.

Και σηκώνοντας το όπλο του, σκόπευσε τον άετο, πυροβόλησε και τον έβριξε νεκρό κατά γης. Το δείγμα αυτό της σκοπευτικής δεινότητας, έσπενοχώρησε τους ήδη ανησυχούς αδελφούς.

—Εμπρός λοιπόν λύκοι, είσθε ελεύθεροι, φώναξε άγριοι ο σατράπης. Και με μιὰς επέταξε μακριά την άχρηστη πιά καραμπίνα και βρόθηκε μ' ένα πηδημα μακριά από τους αντίπαλους του.

Οι τρεις λησται τότε έκινήθησαν για να περικυκλώσουν το σατράπη. Ο Άλχης κρατώντας το πιστόλι στο χέρι, έι-αρκώς άλλαξε θέση για να μη υπερβούν να τον σκοπεύσουν οι αντίπαλοί του.

Τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν με μιὰς. Οι σφαίρες των ληστών πέρασαν κοντά απ' τον Άλχη χωρίς να τον πειράξουν. Η σφαίρα ή άληθινή δυναμική του σατράπη έβριξε νεκρό τον πρωτότοκο.

Το πράγμα κατετρόμαξε τους δυο άλλους ληστές. Τη στιγμή αυτή μ' ένα του πηδημα ο Άλχης τούς έπλησιασε, πρόσωπο προς πρόσωπο, στήθος προς στήθος και με βλέμμα που πετούσε άστραπές φώναξε:

—Ποιός λοιπόν θα τα βάλη με το λεοντάρι;

Τρομαγμένοι οι λησται από το τόσο θάρος, στην αρχή υπέχωρησαν, όταν όμως πέρασαν οι πρώτες στιγμές του πανικού του έρχθηκαν μανιασμένοι. Αυτός απέκρινε τα χτυπήματά τους Μ' ένα κύτπημα του τσεκουριού έχοις στα δύο το κεφάλι του ενός απ' αυτούς. Θανάσιμη στροφή του τρομερού όπλου, έβριγνε και τον τελευταίο ληστή πάνω στα πόδια των αδελφών του.

Τότε στρέφοντας ο νικητής προς το τρομαγμένο πλήθος είπε:

—Σας το είπα το λιοντάρι είναι δυνατότερο από τρεις λύκους. Και αφού καβαλλήκατε το αραβικό του ότι έφυγε,

“Ας πάρη ο καθένας μας ένα γιγατάνι, μιὰ καραμπίνα κι' ένα τσεκούρι. Θα σας σκοτώσω και τους τρεις.

Πραγματικώς έφεραν όπλα και έμοιράστηκαν στους αντίπαλους. Και άρχισαν οι προετοιμασίες της μονομαχίας.

Θεαται άφρονι, μάρτυρες της τραγικής αυτής σκηνής καθονται κύκλοι, οι Άλβανοί του Άλχη και οι κάτοικοι του κλεφτοχωριού. Στη μέση ο Άλχης, ο ώραιος έτοιμάζεται άτάραχος με τα όπλα που του έδωσε ένας από τους στρατιώτες του.

Η καθαρή δόλοευκη φουστάνελλα του οι χρυσές περινημίδες του αποτελούσαν αντίθεση χτυπητή με τις λευκές φουστάνελλες των ληστών, με τα γυμνά άγρια τριχотά πόδια τους. Οι ληστές αφού έτοιμάστηκαν, έκύταξαν άγριοι τον ήρεμο αντίπαλό τους.

Και πάλι ακούστηκε ή φωνή του Άλχη.

—Ευτυχισμένα παιδιά του Κλεφτοχωριού. Ευτυχισμένα που θα πεθάνετε από το χέρι του έλκεντου του προφήτου, του Άλχη. Ρίξτε μιὰ τελευταία ματιά στα δονατά σας, στα σπίατα σας, στις γυναίκες σας. Βλέπετε αυτόν τον άετο που πετάνει από πάνω απ' τα κεφάλια σας; “Ε; αυτός θα βρή τώρα το θάνατο απ' το χέρι μου όπως θα τον βρήτε σε λίγο και σεις.

Και σηκώνοντας το όπλο του, σκόπευσε τον άετο, πυροβόλησε και τον έβριξε νεκρό κατά γης. Το δείγμα αυτό της σκοπευτικής δεινότητας, έσπενοχώρησε τους ήδη ανησυχούς αδελφούς.

—Εμπρός λοιπόν λύκοι, είσθε ελεύθεροι, φώναξε άγριοι ο σατράπης. Και με μιὰς επέταξε μακριά την άχρηστη πιά καραμπίνα και βρόθηκε μ' ένα πηδημα μακριά από τους αντίπαλους του.

Οι τρεις λησται τότε έκινήθησαν για να περικυκλώσουν το σατράπη. Ο Άλχης κρατώντας το πιστόλι στο χέρι, έι-αρκώς άλλαξε θέση για να μη υπερβούν να τον σκοπεύσουν οι αντίπαλοί του.

Τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν με μιὰς. Οι σφαίρες των ληστών πέρασαν κοντά απ' τον Άλχη χωρίς να τον πειράξουν. Η σφαίρα ή άληθινή δυναμική του σατράπη έβριξε νεκρό τον πρωτότοκο.

Το πράγμα κατετρόμαξε τους δυο άλλους ληστές. Τη στιγμή αυτή μ' ένα του πηδημα ο Άλχης τούς έπλησιασε, πρόσωπο προς πρόσωπο, στήθος προς στήθος και με βλέμμα που πετούσε άστραπές φώναξε:

—Ποιός λοιπόν θα τα βάλη με το λεοντάρι;

Τρομαγμένοι οι λησται από το τόσο θάρος, στην αρχή υπέχωρησαν, όταν όμως πέρασαν οι πρώτες στιγμές του πανικού του έρχθηκαν μανιασμένοι. Αυτός απέκρινε τα χτυπήματά τους Μ' ένα κύτπημα του τσεκουριού έχοις στα δύο το κεφάλι του ενός απ' αυτούς. Θανάσιμη στροφή του τρομερού όπλου, έβριγνε και τον τελευταίο ληστή πάνω στα πόδια των αδελφών του.

Τότε στρέφοντας ο νικητής προς το τρομαγμένο πλήθος είπε:

—Σας το είπα το λιοντάρι είναι δυνατότερο από τρεις λύκους. Και αφού καβαλλήκατε το αραβικό του ότι έφυγε,

“Ας πάρη ο καθένας μας ένα γιγατάνι, μιὰ καραμπίνα κι' ένα τσεκούρι. Θα σας σκοτώσω και τους τρεις.

Πραγματικώς έφεραν όπλα και έμοιράστηκαν στους αντίπαλους. Και άρχισαν οι προετοιμασίες της μονομαχίας.

Θεαται άφρονι, μάρτυρες της τραγικής αυτής σκηνής καθονται κύκλοι, οι Άλβανοί του Άλχη και οι κάτοικοι του κλεφτοχωριού. Στη μέση ο Άλχης, ο ώραιος έτοιμάζεται άτάραχος με τα όπλα που του έδωσε ένας από τους στρατιώτες του.

Η καθαρή δόλοευκη φουστάνελλα του οι χρυσές περινημίδες του αποτελούσαν αντίθεση χτυπητή με τις λευκές φουστάνελλες των ληστών, με τα γυμνά άγρια τριχотά πόδια τους. Οι ληστές αφού έτοιμάστηκαν, έκύταξαν άγριοι τον ήρεμο αντίπαλό τους.

Και πάλι ακούστηκε ή φωνή του Άλχη.

—Ευτυχισμένα παιδιά του Κλεφτοχωριού. Ευτυχισμένα που θα πεθάνετε από το χέρι του έλκεντου του προφήτου, του Άλχη. Ρίξτε μιὰ τελευταία ματιά στα δονατά σας, στα σπίατα σας, στις γυναίκες σας. Βλέπετε αυτόν τον άετο που πετάνει από πάνω απ' τα κεφάλια σας; “Ε; αυτός θα βρή τώρα το θάνατο απ' το χέρι μου όπως θα τον βρήτε σε λίγο και σεις.

Και σηκώνοντας το όπλο του, σκόπευσε τον άετο, πυροβόλησε και τον έβριξε νεκρό κατά γης. Το δείγμα αυτό της σκοπευτικής δεινότητας, έσπενοχώρησε τους ήδη ανησυχούς αδελφούς.

—Εμπρός λοιπόν λύκοι, είσθε ελεύθεροι, φώναξε άγριοι ο σατράπης. Και με μιὰς επέταξε μακριά την άχρηστη πιά καραμπίνα και βρόθηκε μ' ένα πηδημα μακριά από τους αντίπαλους του.

Οι τρεις λησται τότε έκινήθησαν για να περικυκλώσουν το σατράπη. Ο Άλχης κρατώντας το πιστόλι στο χέρι, έι-αρκώς άλλαξε θέση για να μη υπερβούν να τον σκοπεύσουν οι αντίπαλοί του.

Π. Λ.

Μια εξαιρετική καμπανία

Ιοήμηρès έρωτήσεις

ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

‘Απαντούν: ή κ. Ζαζά Μπριλλάντη και ή κ. Π. Παλαιολόγος

Κάθε Έλληνα που επισκέπτεται για πρώτη φορά τις Αθήνας, τρία πράγματα έχει πρώτα-πρώτα στο πρόγραμμά του δι-αμονής στην πρωτεύουσα: πρώτον ν' ανεβή στην Ακρόπολη, δεύτερον νά κάνει έναν περίπατο στο Ζάππειο και τρίτον νά δει μιὰ επιθεώρηση όπου πωταγωνιστεί ή Ζαζά Μπριλλάντη.

Είκοσι, σχεδόν, χρόνια έχει ή Ζαζά στο θέατρο—άνέβηκε στη σκηνή από μικρό κοριτσάκι—και σ' όλο αυτό το διάστημα ή καριέρα της υπήρξε ένας διαρκής θρίαμβος.

Πολλές φορές τύχαινε ή θίασος νά μην ήταν καλός ή το έργο νά ήταν κακής ποιότητας, παρά ταύτα τα νούμερα της Ζαζάς είχαν πάντα επιτυχία. Η δημοφιλία της, το ταλέντο της, το άφραστο μπριό της ήταν και είναι άρκετά, για νά πάρουν με το μέρος της και το πιο δύστροπο ή βαρύνυμο κοινό.

Είναι, λοιπόν, επόμενο πως μιὰ πρωταγωνίστρια σαν τη Ζαζά Μπριλλάντη, άργά ή γρήγορα, θα έδεχτο την επίσκεψή μου.

Η επίσκεψις έγινε, και τα πρακτικά της συνεντεύξεως σας τα παραθέτω άμέσως.

—Πόσους άντρες αγαπήσατε στη ζωή σας; ρωτώ τη Ζαζά.

—Κανέναν, μου άπαντά. ‘Απολύτως κανέναν. Το μόνο που αγάπησα πραγματικά στη ζωή μου είναι το θέατρο και δεν του έκανα ως τώρα καμιά άπιστία!

“Αν και είναι αντιδημοσιογραφικό, για πρώτη φορά εφαρμόζω το ρητό ‘πίστευσε και μη έρευνες’, και εξακολουθώ τις έρωτήσεις μου.

—Ποιό είναι το μεγαλύτερο έλάττωμα του χαρακτήρος σας;

Με πολύ ειλικρίνεια ή εξαιρετική μας αρωταγωνίστρια μου άμολογεί:

—Είμαι εξόχως και πεισματάρα. ‘Αφαιράζομαι πολύ εύκολα κι' αλλοίμονο όποτε μ' άκείνους που με πείραξε. Είμαι ή

‘Η κ. Ζαζά Ισχυρίζεται ότι δεν αγάπησε κανέναν κι' ούτε θυμάται ποτέ της πήραν το πρώτο φιλί.

κανή νά του πετάξω οτιδήποτε στο κεφάλι. Εύτυχώς, όμως, που ή θυμός μου περνά πολύ εύκολα και δεν κρατά κακία για πολύν καιρό.

“Ας έχω, λοιπόν, ύπ' όφιν μου την δήλωση αυτή της Ζαζάς κι' άς μήν την πείσω πολύ με τις έρωτήσεις μου: το δωμάτιο στο οποίο καθόμαστε έχει τόσο πολλά βάζα και είναι τόσο μεγάλα τα περισσότερα!

—Σας άρέσουν τα χάδια;

—Μόνο τα χαδιάρικα λόγια μ' άρέσουν, μου λέει ή συνομιλήτριά μου. Τις χειρονομίες, όμως, όσο γλυκές και νά-ναι, δεν τις χωνεύω.

Η άπάντησίς της, όμολογώ, ότι μ' εκπλήσσει και προσπαθώ νά διατυπώσω τις αντιρρήσεις μου.

—Τά γλυκόλογα, της λέω, είναι άπαραίτητα μέχρις ενός όρισμένου σημείου, πέραν του οποίου, όμως, νομίζω ότι δεν άρκοούν...

Η Ζαζά με πείσμα υποστηρίζει τη δική της άποψη.

—Επί τέλους, μου άπαντά, με το ζόρι θέλτε νά με κάνετε ν' άρέσω τα χάδια;

Είναι δύσκολο νά τα βγάλω κανείς πέρα μαζί της. Όπως το έδήλωσε και ή ίδια, είναι πολύ πεισματάρα.

“Ας αλλάξουμε, λοιπόν, θέμα.

—Ευχε νά ζηλέψετε καμιά συνάδελφό σας;

Η άπάντησίς της μοναδικής μας πρωταγωνίστριας είναι κατηγορηματική.

—Ποτέ, μου λέει. Ούτε άνδρα, ούτε

γυναίκα. Ζήλεια αισθάνομαι μόνο όταν πρόκειται για άντρα. Κι' άκείνο, όμως, όχι επειδή τον αγαπώ, άλλ' άπλώς από έγωισμό.

—Δείρατε ποτέ στη ζωή σας κανέναν άντρα; ρωτώ τη Ζαζά.

Η συνομιλήτριά μου θυμάται ένα επεισόδιο που της συνέβη και γελά.

—Πώς, μου άπαντά. Μου συνέβη νά σπάσω μιὰ φορά κάποιον στο ξύλο, επειδή, από υπερβολική αγάπη μ' ένοχλού-

σε διαρκώς. Φυσικά ύστερα το μετανόησα, μα ήταν άργά. Το κακό είχε γίνει.

—Πότε δεχθήκατε το πρώτο έρωτικό φιλί;

Η Ζαζά βασανίζει το μυαλό της, άλλ' εις μάτην.

—Το πρώτο έρωτικό φιλί, μου λέει, δεν το θυμάμαι πιά. Πέρασαν τόσα χρόνια, ώστε μου είναι άδύνατο νά σας άπαντήσω. Πάντως, άσφαλώς, θα το πήρα... στο σχολείο!

Της υποβάλλω άμέσως κατόπιν μιὰ έρώτηση για την οποία δεν είναι ανάγκη νά βασανίσω το μυαλό της για νά μου άπαντήσει.

—Αν ήσασταν ελεύθερη, τί ζωή θα σας άρεσε νά κάνετε; ‘Ησυχη; Περιπετειώδη;

—Αν είχα καιρό, μου άπαντά ή Ζαζά, θα ζούσα μιὰ έντελώς φυσική ζωή. Θα πήγαινα έξδρομές, θα σκαρφάλωνα στα δέντρα, θα έτρεχα με μοτοσυκλέτες—διεσθύνω άλλωστε άρκετά καλά—θα μάθαινα όπωσδήποτε νά οδηγώ άεροπλάνο. Αυτό ήταν άνέκαθεν το όνειρό μου.

Κοιτάζω τυχαίως το ρολόι μου και βλέπω ότι πέρασαν κιόλας τρία τέταρτα απ' τη στιγμή που άρχισα τη συνέντευξή μου.

Η συντροφιά της Ζαζάς Μπριλλάντη είναι υπέροχη, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ νά παρατείνω περισσότερο τη συνομιλία μας.

Πριν φύγω, της υποβάλλω μιὰ έρώ-

τηρητὴ ἀκόμη:

—“Αν ήθελε κανείς νά σᾶς καταφέρει νά τόν ἐρωτευθῆτε, τί πρέπει νά κάνη;
—Γιά νά μέ κατακτήσῃ ἕνας ἄντρας, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ζαζά, δέν πρέπει νά μοῦ δείξῃ ὅτι μ' ἀγαπᾷ. Ὅταν μέ συναντᾷ, πρέπει νά κάνῃ τόν ψυχρό καί τόν ἀδιάφορο. Τότε μόνο ἔχει μερικές ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

Νά μιᾶ ἐρωτική συνταγή τήν ὁποία σᾶς προσφέρω, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ἐντελῶς δωρεάν. Δέν μπορεῖτε νά χῆτε παράνονα. Βλέπετε πῶς φροντίζω νά τὸ καλὸ σας.

Ἀπαντᾷ ὁ κ.

Παῦλος Παλαιολόγος

Ὁ ἀγνωστότερος “Ἑλλήν” πού ἐδέχθη τήν ἐπισκέψή μου αὐτή τήν ἐβδομάδα, εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ἐκλεκτοτέρους δημοσιογράφους τῶν Ἀθηνῶν, καί τὰ χρονογραφήματά του διαβάζονται ἀπλήστως κάθε μέρα ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπων.

Καθὼς πήγαινα πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Παλαιολόγου, μιᾶ ἔμμοινη ἰδέα ἐδασάνιζε τὸ μυαλό μου. Ἡ δημοσιογραφική του ἰδιότης μέ στεναχωροῦσε πολὺ καί φοβόμουν μήπως δέν μοῦ ἀπαντήσει στίς ἐρωτήσεις μου.

Γνώστης τῶν μουσικῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, θά ἔπαιρνε ἀμέσως μυρωδιά περὶ τίνος πρόκειται καί θά ἤξερε νά σταματήσει τήν ὀρμητικότητά της ἀδιακρίσιας μου.

Γιὰ νά μέ καταλάβετε καλλίτερα, μιᾶ καί σᾶς μίλησα «περὶ μουσικῶν τοῦ ἐπαγγέλματος», σᾶς ἐκμυστηρεύομαι ὅτι ἐκεῖνος ἀπ' τὸν ὁποῖον πέρνω συνέντευξη, πολλὰς φορές δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι οἱ ἐρωτήσεις μου εἶναι τολμηρές, γιατί τοῦ τίς παρουσιάζω μετεμφισμένες, μακαρεμένες, ἤ, ὅπως θά ἔλεγε ἕνας στρατιωτικός, «καμουφλαρισμένες».

Με φαντάζεσθε νά πηγαίνω σ' ἕνα ξένο σπίτι, νά κτυπῶ κατὰ τὰς τρεῖς τὸ μεσημέρι μέ αὐθάδεια τήν πόρτα καί νά ρωτῶ ὀρθόκοφα τὸν οἰκοδεσπότη: πότε τὸν ἀπάτησε γιὰ τελευταία φορά ἡ γυναίκα του;

Ἀσφαλῶς, ὅχι. Οἱ συνεντεύξεις παίρνονται μέ περισσότερη διπλωματικότητά καί μέ μελετημένη τακτική. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ποτὲ ὡς τώρα δέν παρουσιάσθηκε ἀνάγκη νά μέ ὀδηγήσουν στοὺς τμήματα πρῶτων βοθητῶν πρὸς ἐπίδειξι-τρομαμάτων.

Γιὰ νά ἐπανεέλθουμε, λοιπόν, στὸν ἐκλεκτὸ χρονογράφο τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος», τὸ σύστημα τῶν πλαγίων ἐρωτήσεων δέν θλ μέ ὠδηγοῦσε πολὺ μακριά, μαζί του. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μέ τήν βίβλο τῆς εἰλικρινείας ἀνὰ χεῖρας, υπέβαλα κατὰ τρόπον τετραγωνικὸν τίς ἐρωτήσεις μου.

—Ποῖα ἦσαν τὰ συναισθήματά σας ἐ-

ταν διαδεχθήκατε τὸν κ. Μελά στὸ χρονογράφημα τοῦ «Βήματος»;

Ὁ κ. Παλαιολόγος τοποθετεῖ σὲ μιὰ γωνιά μιᾶ μικρῆς βαλίτσας πού τακτοποιοῦσε τήν ὥρα πού ἤρθα, γιατί σὲ λίγο θά ἔφυγε ἐκδρομῇ, καί μοῦ ἀπαντᾷ:

—Τὸ τράκ τοῦ μαθητοῦ πού βρίσκται ἐξαφνικὰ στήν ἔδρα τοῦ δασκάλου του.

Ἵποβάλλω, ἀμέσως μετά, τήν δευτέρω ἐρώτησή μου:

—Τὸ χρονογράφημά σας ἔγινε ποτὲ αἰτία νά συνδεθῆτε μέ καμμιά γυναίκα;

Ὁ διακεκριμένος συνάδελφος, σκέπτεται λίγο κι' ὕστερα μοῦ λέει:

—Εἶν' ἀλήθεια πῶς γράμματα παίρνω πολλά. Δυστυχῶς, ὅμως, οὔτε ὑπογράφει

Ὁ κ. Π. Παλαιολόγος

ἔχουν, οὔτε φωτογραφίες μοῦ στέλνουν, οὔτε ἐπισκέψεις μοῦ κάνουν.

Γιὰ ὅσους καί πρὸ παντὸς γιὰ ὅσες τὸ ἀγνωστὸν, τίς πληροφορίες ὅτι ὁ κ. Παλαιολόγος εἶναι παντρεμένος. Ἐπομένως, ἂν καί ἡ ἀπάντησίς του περιέχει κάποιο αὐδυστῶδες, ἐν τούτοις συμβουλεύω τίς ἐπιστολογράφους του νά ἐξακολουθήσουν τὸ σύστημα πού εἶχαν ὡς τώρα. Δηλαδή οὔτε ὑπογραφή στὰ γράμματα, οὔτε φωτογραφίες.

Ὅσο γιὰ τίς ἐπισκέψεις, αὐτὲς δέν μέ ἀνησυχοῦν πολὺ, ἂν λάβουν χώραν γιατί φαντάζομαι πῶς ἡ κυρία Παλαιολόγου θ' ἀναλάβῃ νά εἶναι ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς.

Τρίτη ἐρώτησις:

—Πιστεύετε πάντα ὅσα ὑποστηρίζετε στὰ χρονογραφήματά σας;

Ἡ ἐρώτησίς μου φέρνει λίγο σὲ δύσκολη θέση τὸν ἐκλεκτὸ συνομιλήτῃ μου.

—Μπορῶ νά πῶ κι' ὅχι; μοῦ ἀπαντᾷ.

Οἱ πόρτες τοῦ δωματίου ὅπου παίρνω τὴ συνέντευξη εἶναι ὀρθάνοιχτες. Ἡ συνομιλία μας ἀκούεται πολὺ εὐκόλα ἀπ'

τὰ διπλὰν δωμάτια. Παρὰ ταῦτα, διακινδυνεύω τήν τετάρτη μου ἐρώτησι:

—Εἴσθε πιστὸς στὴ σύζυγό σας;

Γιὰ πρώτη φορά ὁ κ. Παλαιολόγος ἀρνεῖται νά μοῦ ἀπαντήσει.

—Δέν θά σᾶς τὸ πῶ αὐτό, μοῦ λέει. Δέν τὸ εἶπα, ἄλλωστε, οὔτε στήν ἰδια. Εἶμαι τόσο μετρίοφρων...

Θεωρῶ φρονιμώτερο νά μὴν ἐπιμείνω στὸ ἀκανθώδες αὐτὸ ζήτημα καί προχωρῶ στήν πέμπτη ἐρώτησή μου:

—Ἀν ἐγκαταλείπατε τὴ δημοσιογραφία, τί ἐπάγγελμα θ' ἀκολουθοῦσατε;

Ὁ διακεκριμένος συνομιλήτῃς μου, σὰν ἀληθινὸς δημοσιογράφος, μοῦ ἀπαντᾷ χωρίς δισταγμό:

—Κανένα. Γιατί δέν ἔκανα καί κανένα ἄλλο στὴ ζωὴ μου.

Με τὴν ἑκτητή μου ἐρώτησι, ἐπανερχομαι σ' ἕνα θέμα, τὸ ὁποῖον, σᾶς διαβεβαιῶ, προσπαθῶ πάντα νά τ' ἀποφεύγω, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν τὸ κατορθώνω:

—Πόσες φορές ἀγαπήσατε στὴ ζωὴ σας;

Εἰς ἀπάντησιν, παίρνω μόνο δυὸ λέξεις... ἀλλὰ τί λέξεῖς!

—Ἀγαπῶ διαρκῶς.

Ἀς ρωτήσω, τώρα, καί κατ' ἄσχετο μέ τήν καρδιά:

—Με τί μέσα διευκολύνετε τήν ἐμπνευσή σας; Μὲ τσιγάρο; Μὲ καφέ;

Ὁ κ. Παλαιολόγος κινεῖ ἀρνητικῶς τὸ κεφάλι.

—Ὅχι, μοῦ λέει. Κατ' ἀρχήν, δέν μέ πιέζει καμμιά ἐμπνευσις.

Ὅτε καί πιστεύω στίς ἐμπνεύσεις. Ὅταν γράφω, δέν καπνίζω, οὔτε πίνω καφέδες. Γράφω, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου καί πρέπει νά ζήσω.

Οἱ ἐμπνεύσεις εἶναι γιὰ τοὺς ποιητάς.

Γιὰ τοὺς δημοσιογράφους εἶναι ἡ δουλειά.

—Κανένα χρονογράφημά σας προκάλεσε ποτὲ ἐπιστάδιο;

—Οἱ ἀναγνώσται ἔχουν ὑπομονή. Κανείς δέν ἔκανε ἀκόμη φασαρία.

Εἶναι ἡ τελευταία ἀπάντησις πού παίρνω ἀπ' τὸν ἐκλεκτὸ μας χρονογράφο. Ρίχνω μιᾶ ματιὰ στήν ἀνοιχτὴ βαλίτσα καί τήν βλέπω, σὰν ἕνα πελώριο στόμα, νά περιμένῃ μ' ἀνυπομονήσιν, νά καταβροχθίσῃ τὰ σύνεργα τῆς ἐκδρομῆς.

Ἰσως, καί νά μοῦ φωνάζῃ νά διακόψῃ τὴ συνέντευξη.

Ὅτε δευτέρω κουδέντα, λοιπόν.

Διακόπτω, εὐχαριστῶ καί φεύγω.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ἐνα ἐρωτικὸ μάθημα

Διήγημα τοῦ Ζὰν Πρεβό

νά πῃ ἀκόμα μὰ τοῦλειτε τὸ κουράγιο.

— Τὴν ἀγαπᾷς μήπως, τὸν ρώτησα;

— Ναι.

— Κι' αὐτή; Σ' ἀγαπᾷ;

— Ὅχι, δέν τῆς ἔχω πῃ τίποτα ὡς τώρα.

— Τὴν ἔχεις δὴ πολλὰς φορές;

— Τρεῖς φορές σὲ διάφορες φιλικανθρωπικὲς ἐορτὲς καί ὕστερα στὸ Ἀτελιέ, ἀπὸ μακριά.

— Καί δέν τῆς εἶπες λέξη; Τὴν βλέπεις καί φεύγεις;

— Ναι.

Κατάλαβα πῶς ἦταν δυστυχισμένος καί ἀποφάσισα νά τὸν βοηθῶ.

— Θέλεις νά σᾶς καλέσω κανένα βράδυ στὸ σπίτι μου;

— Ὅχι. Νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια φοβᾶμαι τὸν κόσμο πού μέ περιτριγυρίζει, μέ ρωτᾷει κι' ἐγὼ δέν ξέρω τί νά τοῦ ἀπαντήσω.

— Χορεύεις;

— Λίγο καί ὄχημα.

— Λοιπόν, θά πάμε στήν Νταγκμάρ, πού δίνει μαθήματα χοροῦ καί στὸν δρόμο θά σοῦ πῶ κάνα-δυὸ πράγματα ἀλλὰ νά τὰ προσέξεις καλά. Ἄμα σοῦ μιλᾷει ἡ Ἄννι ἐσὺ θά τῆς λές: «Δεσποινίς, δέν ξέρω γιατί ὅταν θρίσκουμε κοντὰ σας αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νά σ' ἀπαλίνω». Πῆς το κι' ἐσὺ.

Ἵστερα ἀπὸ δεκαπέντε-εἴκοσι πρόδες κατάφερα νά τὸ πῇ σωστά.

Στὸ μεταξύ φτάσαμε στήν Νταγκμάρ. Μὲ τὴν πρώτη ἀπόπειρά μαθήματος ἡ Νταγκμάρ ἔβαλε τίς φωνές. Ὁ Ζέο τὴν εἶχε τσαλαπατήσει σὲ τέτοιο βαθμὸ πού ἡ δυστυχημένη οἴχηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καί δέν ἐννοοῦσε νά ἐπαναλάβῃ τὸ μάθημα.

— Νταγκμάρ, τῆς εἶπα, θά φτειάσετε εἰδικὰ παπούτσια μέ σιδερένια ψίδια καί θά συνεχίσετε τὴν διδασκαλία.

Ἀπὸ μέρες ἀργότερα πῆγα νά ἐπισκεφτῶ τὸν Μιλό. Μὲ ὑποδέχθηκε μέ τὰ λόγια: «Δέν ξέρω γιατί ὅταν θρίσκουμε κοντὰ σας αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νά σ' ἀπαλίνω».

— Ὁ Ζέο εἶναι σ' ἀληθινὰ μεγάλος δάσκαλος.

— Τί θά κάνω ὅμως μέ τοὺς διάφορους πού τὴν περιτριγυρίζουν, ρώτησε σὲ λιγάκι ὁ Ζέο μέ ἀμχανία.

— Νά σοῦ πῶ. Ὅταν ἕνας ἔρχεται καί σοῦ ἀνοίγει συζήτηση ἔτσι γιὰ νά περνᾷ ἡ ὥρα, ἐσὺ θά τοῦ λές:

«Ἄ! αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει φοβερά. Δέν μοῦ ἀναπτύσσετε τὴν γνώμη σας;». Ἄν πάλι ἔρθῃ κανένας καί σὲ ρωτᾷει κατ' εὐθεσίαν γιὰ ἕνα ζήτημα θά τοῦ εἰπῇ:

«Αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἀπόρρητος». Κατάλαβε; Γιὰ ἐπαναλάβέ το κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

Ἀρχισε νά ἐπανάλαβε τὸ κι' ἐσὺ.

λαμβάνῃ μὰ γοήγορα τὸν ἔπιασε τέτοιος πονοκέφαλος πού ἀναγκάστηκε νά τοῦ βάλλω δρεγμένες πετσέτες στὸ κεφάλι.

Ἀποφάσισα ἀμέσως νά προσκαλέσω ἕνα βράδυ τὸν Ζέο καί δέν τὸ μετανόησα καθόλου. Τὸν ἀκούσα νά ψιθυρίζῃ τὴν φράση του στήν Ἄννι μέ μιὰ τόσο φυσικὴ ἀμχανία πού τὴν ἔκανε κι' αὐτὴν νά κοκκινίσει.

Ἀργότερα τὸν εἶδα νά μιλάει πότε μέ τὸν ἕνα, πότε μέ τὸν ἄλλο καί ὅταν λίγο ἀργότερα τοῦ ἔκανα νόημα ὅτι ἦταν καιρὸς νά ἐξαφανισθῇ ὅλοι ἐσπεύδαν νά μέ ρωτήσουν ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ πολὺ ἐνδιαφέρων κύριος.

— Κι' ἐσεῖς, πῶς τὸν ὀρθήκατε, ρώτησα τὴν Ἄννι;

— Μοῦ ἔκανε πολὺ βαθεῖα ἐντύπωση. Δέν εἶναι παπαγάλος σὰν ὅλους σας. Αἰσθάνεται κανένας πῶς ὅτι λέει, δγαίνει βαθεῖα μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο τῆς εἶπα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔσπευσα ν' ἀναγγεῖλαι στὸν φίλο μου τὸν θρίαμβό του.

— Θὰ ἤθελα νά τὴν ἐπισκεφθῶ στὸ ἀτελιέ, εἶπε ὁ Ζέο, ἀλλὰ πρέπει νά μοῦ μάθῃς μερικές κατάλληλες φράσεις.

— Θέλεις μ' ἄλλο λόγια νά γίνῃς κριτικὸς τῆς Τέχνης; Πάρε κουράγιο, ἀγαπῶντί μου Ζέο.

Πρώτα-πρώτα θά ρωτήσης μπροστὰ σ' ἕνα ταμπλό: «Πῶς τὸ βρίσκετε αὐτὸ Ἄννι;». Ὑστερα ἂν τύχῃ κι' εἶνε καμμιά εἰκόνα πού δέν καταλαβαίνεις τί παριστάνει θά εἰπῇ:

«Ὅχι καί τόσο πλαστικὸ ἀλλ' ἀρκετὰ ντεκορατίφ».

Ὁ φουκαρὰς ὁ Ζέο εἶχε ἀρχίσει νά χλωμιάζῃ.

Ἄλλη φορά θά κάνῃς πάλι ὅτι καταλαβαίνεις ἀλλὰ δέν εἶναι τοῦ γούστου σου. Τότε θά εἰπῇς: «Καλὸ ὡς προσπαθεῖται».

— Ἐχεῖ κι' ἄλλα, ρώτησε τρομαγμένος ὁ Ζέο;

— Ναι. Ἄμα θές νά δείξῃς ὅτι σοῦ ἀρέσει ἕνα ταμπλό θά εἰπῇς: «Εὐχάριστο ἀλλὰ πολὺ εὐκόλο».

Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες εἶχε μάθει τίς φράσεις τοῦ ἀπ' ἔξω. Τούτῳσα δυὸ-τρεις συμβουλὲς ἀκόμη καί τὸν ἔστειλα στὸ ἀτελιέ.

Ἡ Ἄννι εἰσιεινε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ φίνο καλλιτεχνικὸ γούστο τοῦ Ζέο.

Ὅσο γιὰ τὴν Νταγκμάρ ἦταν κι' αὐτὴ ἐνθουσιασμένη ὅχι μόνο γιὰ τὴν πρόοδο πού ἔκανε ὁ μαθητὴς τῆς ἀλλὰ καί γιατί χορεύοντας τὴν ἀνέστησαν καί ἔτσι γλύτωνε τὰ τσαλαπατήματα.

Τὸ τέλος τῆς διδασκαλίας μου ἦταν εὐτυχῶς κἄπως πρὸς εὐκόλο. Ἐδῶσα στὸν Ζέο νά ἀντιγράψῃ μιᾶ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μέ αἰτησιὴ γάμου. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ποῖοι μοῦ ἔφερε κίονας τὴν ἀπάντησιν.

Ἐννὰ ὀλόκληρες σελίδες.

— Τί σοῦ γράφει, τὸν ρώτησα γεμάτος ἀνυπομονήσιν;

— Εἶναι σύμφωνη. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νά μέ μάθῃς τί πρέπει νά τῆς πῶ ἅμα παντρευτοῦμε.

— Τίποτα, χρυσέ μου Ζέο. Ἀπὸ καὶ καί πέρα τὰ λόγια θά σοῦ εἶναι πιὰ περὶττά.

— Τίποτα, χρυσέ μου Ζέο. Ἀπὸ καὶ καί πέρα τὰ λόγια θά σοῦ εἶναι πιὰ περὶττά.

— Τίποτα, χρυσέ μου Ζέο. Ἀπὸ καὶ καί πέρα τὰ λόγια θά σοῦ εἶναι πιὰ περὶττά.

— Τίποτα, χρυσέ μου Ζέο. Ἀπὸ καὶ καί πέρα τὰ λόγια θά σοῦ εἶναι πιὰ περὶττά.

— Τίποτα, χρυσέ μου Ζέο. Ἀπὸ καὶ καί πέρα τὰ λόγια θά σοῦ εἶναι πιὰ περὶττά.

ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

—Εἶσαι ἕνας πολὺ σὺν ἄνθρωπος!

Λιζέμε...

Οι έκδρομες

Ζωηότατη ή έκδρομη κίνησης αυτόν τον μήνα. Ώργανωμένος και άνοργάνωτος ο Έλληνας έκδρομος θα απαντηθή παντού όπου υπάρχει περσίωση ή κούραση. Χωρίς αμφιβολία η κίνηση αυτή είναι η ωραιότερη εκδήλωση της ελληνικής ζωής αυτήν την εποχή, αληθινή σταυροφόρα για την κατάρτιση της καλλιτέρας αύριον, που μόνον με το γερό και κατακόκκινο αίμα μπορεί να γίνει.

Το Κράτος, άντελήφθη εγκαίρως την σημασία της έξορμησης προς τον άνοιχτόν άέρα και την διευκόλυνε με κάθε τρόπον: Έκδρομικά τρέινα, έκδρομικά εισιτήρια στα βατόρια, ειδικά δρομολόγια με φθινό εισιτήριο δια λεωφορεία, όπως αυτά που μπήκαν τώρα στην γραμμή της Βάρκιζας.

Ο Νεοέλληνας αναπνέει από όλους τους πόρους του την υγείαν, την χαράν της ζωής. Και άσφαλώς δεν είναι δυσχερής μένος γι' αυτό...

Ο φίλατος Άττίκ, ο δημοφιλής συνθέτης και συγγραφέας, ο οποίος ίδρυσε την πολιτισμένη «Μάνδρα», διοργανώνει κάτι περιέργους και πραγματικώς χαριτωμένους διαγωνισμούς. Ακούστε λ. χ. Διαγωνισμόν ταχυκαρδιοφαγίας, διαγωνισμόν ρετινολαδοποσίας ή κινινοφαγίας, διαγωνισμόν μιμοζωοφωνίας, διαγωνισμόν γάμπας, κ.τ.λ. Γιατί δεν κάνει και ένα διαγωνισμόν θλακείας; Υπάρχουν άφθονα ταλέντα. Άρκει να ρίξη μια ματιά σε μερικά περιοδικά και να παρακολουθήση ώριμες επιθεωρήσεις. Κρίμα μάλιστα που εκλείπει το «Περιοτέ». Άλλά ο «Θησαυρός» δεν εκλείπει. Εκδίδεται άκόμη.

Η Ένετική έορτή που έδόθη την παρελθοῦσαν έβδομάδα στην πλάξ της Γλυφάδας υπέρ των σχολών της Ένώσεως Έλληνίδων, είχε μοναδικήν επιτυχίαν. Η έορτή ετελέσθη υπό την προστασίαν και την άνωτάτην έποπτείαν της Α. Β. Υ. της Πριγκιπίσσης Διαδόχου, Της Όποιας τὸ ένδιαφέρον δια κάθε φιλανθρωπικήν κίνησιν της άθηνάικης κοινωνίας, εκδηλώνεται πάντοτε ζωηρόν και στοργικόν. Και ο κόσμος συνέρρευσεν άθροος εις την Γλυφάδα, εύτυχής διότι ή διασκέδασίς του της έσπέρας εκείνης θα ένίσχυε ένα σκοπόν και πρόθυμος να δαπανήση όσα ήτο δυνατόν περισσότερα. Έτσι είναι. Όταν ή Κοσμική Κίνησις αρχίζει να γίνεται συνεργάτις της φιλανθρωπίας, όλοι θα την συμπαθήσουν.

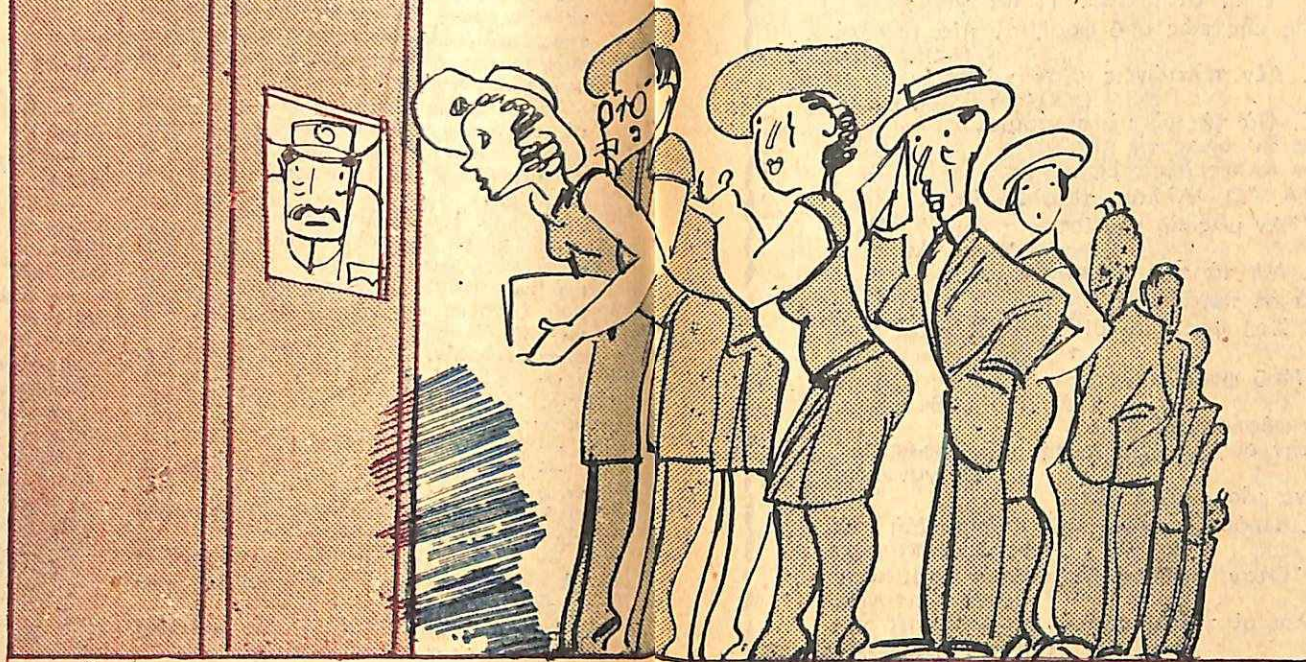
Ζωηότατη κίνησης παρατηρείται αυτές τις μέρες στο Λουτράκι. Στη κομψή αυτή λουτρόπολιν μας που στολίζει τον Κορινθιακό, παραθερίζει φέτος πολλὸς κι' ένλεκτος κόσμος της Άθηνάικης Κοινωνίας και μεγάλος αριθμός ξένων, και ιδίως Αιγυπτίων.

Τά όραιότατα παραθαλάσσια κέντρα του, πλημμυρίζουν κάθε βράδυ από ώραίοκοσμο και στή γραφική άνφορία του δρόμου του που οδηγεί στα «Πευκάκια» μπορεί κανείς να δη ένα σωρό μόνιπτα που μεταφέρουν τους ρωμαντικούς στα άσημολογμένα καφεενάκια της άκρογιαλιάς.

Τὸ Λουτράκι είναι και φέτος στις δόξες του.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Μετά την έκδοση της απόφασης

Τὸ κοινὸν τῆς δίκης ἀπαρηγόρητον: Καί τώρα ἑμεῖς τί θὰ κάνουμε;

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας - ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

— Τί τρέχει Ζαχαρία μου; Κάτι σε βλέπω σκεπτικόν...

Μήπως συνέβη τίποτα;

— Κάτι τρομακτικόν...

Στὴν Παλαιστίνη, φίλε μου, ἐσφάγησαν τριάντα ὀχτώ.

— Έ και λοιπόν;

— Εἶναι φριχτό...

Μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὰ, δὲν φτάνουν ὅλα

(κεῖνα

που κάθε μέρα γίνονται στο Καστελιόν, (στὴν Κίνα;

— Μὰ δηλαδὴ τί ἔγινε;

— Ο κάθε "Αραβ στήνει με τοὺς Έβραίους φοβερό καυγά στὴ Παλαιστίνη.

— Έ και λοιπόν;

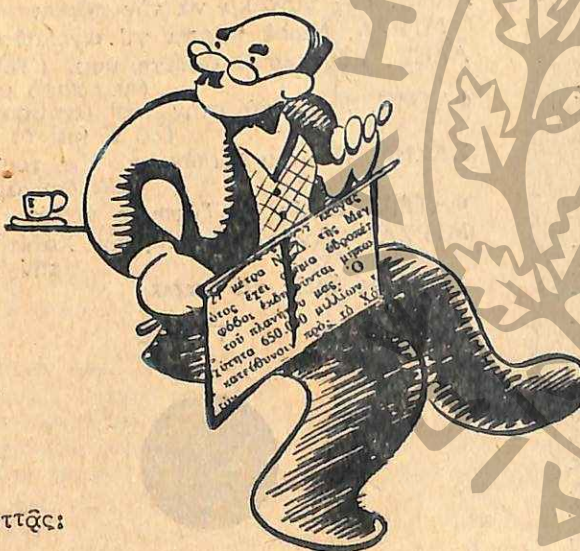
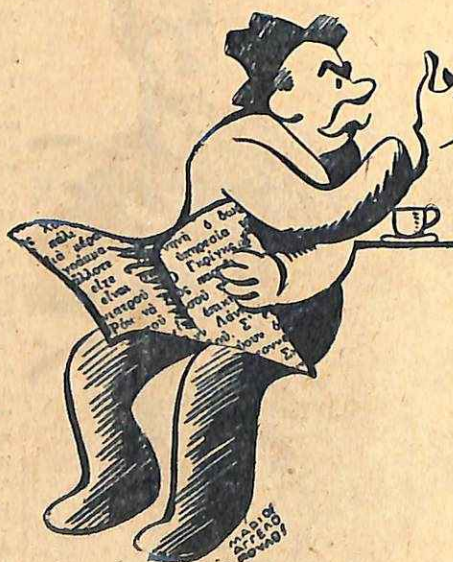
— Δὲν εἶν' αὐτὴ ὑπόθεσις μικρὴ

Υπάρχουν ἀρκετοὶ νεκροί.

Λάλιστα, φίλε μου, νεκροί... Γιατί παράξενα κυτῶς;

Δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα αὐτό;

Ρε δὲν με παρατῶς.

Λιζέμε...

Τὸ Σύμπαν!

Τέλος πάντων ὁ συνεργάτης μας κ. Χρ. Χαϊρόπουλος παθαίνει μεγάλες νύκτες όταν γράφει σε άλλα περιοδικά! Τὴν περασμένη εβδομάδα περιγράφει στο Σαββατοκύριακο πὸς ἀντιμετώπισε τὸ μικρόφωνο. Πρόκειται περὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κ. Χαϊρόπουλος ἐπαῖξε πιάνο καὶ ἡ δις Σόνια Κουρτίδου ἐτραγούδησε. Γράφει λοιπόν:

«Πίσω ἀπὸ τὶς ἀλέες τοῦ Ζαπτείου πρὸς τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὥρα 11.15'. Μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεία σκιά διασχίζουν τὰ φυλλώματα τοῦ κήπου, με διαστικὰ δῆματα. (Τό... ὥρολογιον τοῦ Ἀγίου Σουλκιίου δὲν ἐκτύπησε;). Δὲν φαίνεται ν' ἀνῆλθουν σὲ ζευγαράκι ἐρωτευμένων οἱ δυὸ σκιές, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, γιατί τὶς χωρίζει ἡ ἀπόστασις τῆς διαφορᾶς τοῦ ὕψους—ἐκεῖνος ἕνα καὶ ὀγδονταπέντε, (Εἰς τοῦτον εἶναι ὁ κ. Χαϊρόπουλος) ἐκείνη ἕνα καὶ πενήντα... Δεύτερον, γιατί δὲν σταματοῦν πούθενά γιὰ νὰ φιληθοῦν, γιὰ νὰ φιλαρήσουν ἐρωτικά, γιὰ ν' ἀνταλλάξουν ὄρκους αἰωνίας πίστεως κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα που ἔχουν συνηθισεὶ ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐκτελοῦν χρέη μεσαζόντων... Ἀντιθέτως, οἱ οὐδ σκιές, διασχίζουν ἀδιάφορες τὶς πυκνὰς συστάδες τῶν δέντρων, περνοῦν τρεχοντας ἕνα δρόμο πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ Ζαπτείου, καὶ φθάνουν μπροστὰ σὲ μιὰν ἄπλετα φωτισμένην εἰσοδὸν, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Υψηροεῖα Ραδιοφωνικῶν Ἐμπορῶν, Υ. Ρ. Ε.».

— Ἀργήσαμε; ῥωτᾷ ἡ γυναικεία σκιά, τὴν ὁποία τὸ ἄπλετον φῶς μεταβάλλει εἰς Σόνιαν Κουρτίδου.

— Οχι... Ἐχετε πάντα λεπτὰ καιρό...ἀπαντᾷ ἡ κ. Κοτσουλη.

Ο ὑποφαινόμενος, περιέργως νὰ ὑπαισθῇ κάπως γενησιώτερα στὰ αὐτὰ των αὐτῶν, προχωρεῖ δεξιὰ καὶ φτάνει μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴν πόρταν που γράφει: «Παυλὶα, Ὑάλαμος 3». Ἀπὸ τὸν «Ὑάλαμο 3» αὐτὸνθὰ στείλουμε σὲ λίγο τοὺς χαιρετισμοὺς μας στο Σύμπαν, ἐγὼ κι' ἡ Σόνια...

Ἀτυχῶς ὅμως τὸ Σύμπαν ἔαν ἀκούει ραδιοφῶνον δὲν διαβάσει καὶ περιοδικά. Γιατί ἂν ἐδιάβαζε...θα ἔσπαγε κέφι τὸ Σύμπαν!

Ιδοὺ μερικοὶ στίχοι που δημοσιεύονται στο ἑβδομαδιαῖο γλῆντι που κυκλοφορεῖ ὑπὸ μορφὴν περιοδικοῦ.

Εἶναι ἀγάπες μεγάλες, ἱστορικῆς, ἡ ἄσπρης, τῶν Δὸν Ζουάν ἐξ ἄλλου...

Εἶναι καὶ οἱ μαθητικῆς ἀγάπης, που διαλύονται με τὴν εἰς τοῦ... διδασκάλου!

Εἶναι ἀγάπες πάλι ἀμερικάνικες, ἐξαντρί κι' ἐξωφρενικῆς, εἶναι καὶ ἀγάπες κάπως ὑποπτες, οἱ ἀγάπες οἱ θηλυκῆς...

Εἶναι ἀγάπες—κού ντέ φούντο—που δροῦν μόνα με μιὰ ματιά.

Εἶναι καὶ οἱ γεροντικῆς ἀγάπης, οἱ ἀκίνδυνες, πουχοῦν... σθεσὴν φροτιά!

Εἶναι ἀγάπες τῶν παρασηνιῶν, που τὶς βρῖσκουν στο μομέντο.

Εἶναι κι' ἄλλες ἀγάπες που καὶ Ροκφέλλερ ἂν εἶσαι, θὰ κάνης φαλιμέντο!

Δὲν χρειάζεται νᾶναι κανεὶς «ειδικός» γιὰ νὰ καταλάβῃ πὸς οἱ ἀνωτέρω... ἐξυπνότατοι στίχοι ἐγράψαν ἀπὸ τὸν μεσόκοπον διευθυντὴν τοῦ ἐν λόγω περιοδικοῦ.

«Οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον...»

τας κατά διαλείμματα.

Κάθε τόσο ή νεαρά καλλιτέχνης έστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν πόρτα, τὸ περίστροφο, ὅπως, πού εἶχε ἀφημένο μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι, ὁ Σοῦμερ, τὴν καθυστάλαζε.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν καὶ ὁ Μπάτελ δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς...

—Λέτε νὰ μετάνιωσα;... ἔκαμε ἡ μὴ Τένυσον σὲ κάποια στιγμή.

—Χμ... ἂν μυστήθηκε πὼς θάμαι ἐγὼ ἐδῶ... ἔκανε ὁ Σοῦμερ μ' ἓνα χαμόγελο μετριοφροσύνης.

Ἔτσι ὁ Σοῦμερ ἔμεινε ὡς τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι τῆς Μίλλυ Τένυσον, τρώγοντας διαρκῶς καὶ κάνοντας συντροφιά στὴν ὥραία βεντέττα, πού ἡ ἀγωνία κάποιας ἀδέλφαινης περσιπέτειας τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ θεληκτική.

Ἦξε ξημερώσει πιά γιὰ καλὰ καὶ ἡ κυκλοφορία ἄρχισε νὰ ζωντανεύη στοὺς δρόμους, ὅταν ἡ Μίλλυ ἐπέσθη νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀτυνομικὸ νὰ φύγῃ.

Ὁ Σοῦμερ βγήκε μηχανικά στὸν δρόμο καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ, σκεπτόμενος τί τὰχα νὰ ἐσήμαινε τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ κόλπο τοῦ Μπάτελ.

Μὰ δὲν ἄγγησε νὰ τὸ μάθῃ.

Στὸ πρῶτο περίπτερο πού βρέθηκε στὸν δρόμο τοῦ ἀντίκρουσε φαρδεῖά, πλατεῖα κρεμασμένες τί πρωινῆς ἐφημερίδες. Οἱ τεράστιοι τίτλοι στὴν πρώτη σελίδα τοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ εἶχε συμβῇ κι' ἐπληρίσας νὰ διαβάσῃ.

Χίλιοι κεραυνοὶ νὰ ἔπεσαν μαζεμένοι σὲ κεφάλι τοῦ Σοῦμερ δὲν θὰ τοῦ εἶχαν κάνει τὴν ἐντύπωση πού τοῦ ἔκαναν τὰ τεράστια γράμματα τῶν τίτλων τῶν ἐφημερίδων. Στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος. Ἐβριδε τὰ μάτια του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς ἔαν ἔδλεπε κανένα ἄσχημο ὄνειρο. Διάδωκε καὶ ξαναδιάδωκε τοὺς τίτλους καὶ σὲ τέλος ἀποφάσισε νὰ τὸ πιστέψῃ.

«Νέον θρασυτάτον κατόρθωμα τοῦ δι-αδοχικοῦ Λωποδύτη — Φάντασμα», φώναζαν οἱ τίτλοι. — Ὁ Λωποδύτης — Φάντασμα διέρρηξε γῆς τὴν νύκτα τὴν κατωκία τοῦ ἀτυνομικοῦ Σοῦμερ. — Ἀυτοῦμαι πολὺ πού δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συναντήσω», — καὶ ἄλλου εἶδους παρόμοιοι τίτλοι πληροφοροῦσαν τὸν περιβόητο ἀτυνομικὸ ὅτι εἶχε πέσει θύμα μιᾶς θρασυτάτης μηχανορραφίας.

Ὁ Σοῦμερ ἄγροσε ὅλα τὰ πρωῒνὰ φύλλα καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ τί ἔκανε ἢ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, κάθισε στὸ πρῶτο καφενεῖο πού βρέθηκε καὶ ἄρχισε νὰ δι-αβάζῃ τίς λεπτομέρειες γιὰ νὰ πληροφορηθῇ τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

Οἱ τίτλοι τὸν εἶχαν ἀφήσει κατὰπληκτο. Μὰ οἱ λεπτομέρειες τοῦ ἀνέδασαν τὸ αἷμα σὲ κεφάλι.

Ὁ Λωποδύτης — Φάντασμα τοῦ εἶχε στήσει, ἀπλοῦστατα, μιὰ πολὺ ἄσχημη παγίδα! Τοῦ ἔκανε τὴν διάρρηξη, ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶχε κλέψῃ παρὰ μονάχα τὸ πιστολίου του, ὁ Σοῦμερ βρέθηκε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Λωποδύτη — Φάντασμα μ' αὐτὲς τίς λέξεις:

«Φίλιππε κ. Ἐπιθεωρητά,

ἂν ποῦμαι πολὺ πού δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συναντήσω κατὰ τὴν ἀποψιν

νὴ μου ἐπίσκεψῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μοῦ εἶχε διαφύγει ἐντελῶς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ περάσετε τὴν νύκτα σας συντροφεύ-οντας μιὰ χαριτωμένη κυρία. Ὅπως δὲ ποτε, ἐλπίζω, νὰ μοῦ δοθῇ ἄλλοτε ἡ εὐ-καιρία νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι, ὅταν, κα-θὼς ἐλπίζω, θὰ ἔχετε παῖσει νὰ ἀσχο-λῆσθε μὲ τὸν πάντοτε ἀφωσιωμένον σας

ΛΩΠΟΔΥΤΗΝ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι ὅτι, καθὼς ἦτο ἐξηκριθωμένος, ὁ ἰνσπекτωρ Σοῦμερ ἐφιλοξενεῖτο ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν πιὸ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου στὴν ἐπαυλὴ τῆς, στὸ Κένσιγκτον Ρόαντ. Ὅνομα δὲν ἀνέφε-ραν, μὰ ὡς τὸ μεσημέρι εἶχε γίνῃ κοινὸ μυστικὸ σ' ὅλοκληρο τὸ Λονδίνο ὅτι ὁ Σοῦμερ ἦταν ὁ εὐτυχὴς ἐννοούμενος τῆς μὴς Μίλλυ Τένυσον, πού τὸν φιλοξενού-σε τακτικά στὴν ὥραία τῆς βίλλα, πού ἀποτελοῦσε τὸ ὄνειρο ἁπείρων ἄλλων ἐ-ραστῶν μὲ πολὺ περισσώτερα προσόντα, ἀλλὰ μὲ πολὺ ὀλιγώτερη τύχη, καθὼς φαίνεται, ἀπὸ τὸν Σοῦμερ.

Σκάνδαλο, σούσουρο, κουτσομπολιό, ρε-ζιλίκι, εἶχαν ἐσπάσει ὅλα μαζί στὸ κε-φάλι τοῦ δόστου ἀτυνομικοῦ καὶ τὸ Λονδίνο γέλοῦσε, γελούσε.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δύο ὥρες ὁ Σοῦ-μερ γύρισε στὸ σπίτι του, ἔμοιζε μὲ ἄν-θρωπο πού εἶχαν περάσει ἀπότομα δέκα χρόνια πάνω ἀπὸ τὴν εἰρήνη του. Στὸ γραφεῖο του τὸν περίμενε κι' ὅλας ἀπὸ ὥρα ὁ ἱμπρεσσάριος τῆς Μίλλυ μὲ μιὰ σύντομη ἰδιόχειρη ἐπιστολὴ τῆς. Τοῦ ἔ-λεγε μὲ λίγα λόγια, μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ὀρθο-κοφτὰ ὅτι εἶχε καθήκον νὰ διαψεύσῃ αὐθημερὸν τίς κα-κοήθειες πού εἶχαν διαδοθῇ εἰς βάρος τῆς.

Ὁ Σοῦμερ ἀπάντησε στὸν ἱμπρεσσάριο μὲ πολλὴ εὐγένεια, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη κατηγορηματικότητα ὅτι ἦταν περιττὸν

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΙΚΡΑ

— Μαμά ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ παν-τρευτώ τὸν παππού;

— Δὲν ντρέπεσαι, Λουλουῖο; ἀφοῦ εἶ-ναι συγγενὴς σου!...

— Καλὰ, ἐὰν ποῦ αἴφρα τὸν παππού μου;

νὰ τοῦ ὑπενθυμίζουν τί πρέπει νὰ κάνῃ καὶ ὕστερα κλειδῶθηκε μέσα στὸ γραφεῖο του, ἀφοῦ πρῶτα ἔδωσε ἐντολὴ στὸν ὑ-πηρετῇ του νὰ μὴν ἀφήσῃ οὔτε τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ. Ἀφῆσε τὸ τηλέφωνο πού τὸν καλοῦσε, σχεδὸν ἀδιάκοπα, νὰ χτυπάῃ, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιά ἀπάντη-ση καὶ βυθίστηκε στὴν σκέψη πὼς θὰ ἐμπλέκε ἀπὸ τὸν μεγάλο μπελά πού τὸν εἶχε βρῇ.

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι μὲ τὴν ἀπό-φασή του πιά παρμένη παρουσιάσθηκε στὸν Διοικητὴ τῆς Σκότλαντ Γουάρντ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸ Σῶμα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πα-ραίτησίς του δὲν ἔγινε δεκτὴ. Ἐφαγε ὁ-μως μιὰ εὐγενικὴ ἀλλὰ σπουδαία ἐπιτί-μησι.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σοῦμερ δεχότανε ξαφνικά τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ φίλου του Μάρτεν Ντάλ.

—Ἐσὺ Μάρτεν!

—Ναί, ἐγὼ.

—Τίμαθες, βέβαια...

—Ναί, τὰμαθα καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα.

—Εἶσαι μεγάλῃ καρδιά.

—Καὶ σοῦ φέρνω τὴν ἑπανάρθωση.

Εἶδα τὸν φίλο μου Λωποδύτη—Φάντα-σμα καὶ τὸν ἔπεισα νὰ σὲ ἀποκαταστήσῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Διάβασε:

Καὶ τοῦ ἔτεινε ἓνα πρωῒνὸ φύλλο.

Ἐκπληκτος ὁ Σοῦμερ διάβασε:

ΔΗΛΩΣΙΣ

«Λόγοι... ἐπαγγελματικοῦ ἀνταγωνι-σμοῦ ἐπέβαλον νὰ παραπλανηθῇ ὁ ἀτυ-νομικὸς ἐπιθεωρητὴς μίστερ Σοῦμερ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν εἰς τὴν ἐν Κένσιγκτον Ρόαντ ἐπαυλὴν τῆς ἀξιοτίμου μὴς Μίλλυ Τένυσον. Τόσον ἡ μὴς Μίλλυ ὄσον καὶ ὁ κύριος Σοῦμερ ἔπασαν θύματα μιᾶς ἀνα-ξιοπροσῶς ἀλλ' ἀναγκαίας σκευωρίας.

Ἀυτοῦμαι διότι ἐφημερίδες τινὲς ἐσχρ-λίασαν τὴν ἀκουσίαν αὐτὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Σοῦμερ παρὰ τῇ μὴς Μίλλυ ὁ-αφορετικὰ καὶ παρακαλῶ ἀμφοτέρους νὰ δεχθῶν τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπολύτου μου ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμῆσεως».

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Οἱ Λονδρέζοι γέλασαν ἀκόμη μιὰ φο-ρὰ μὲ τὴν θρασυτάτη εὐγένεια τοῦ συμ-παθοῦς κακοποιοῦ. Ἡ Μίλλυ Τένυσον πού ἦταν ἔτσι κι' ἄλλοιως ἡ πιὸ περί-φημη βεντέττα τοῦ Λονδίνου, γνώρισε τίς ἡμέρες ἐκεῖνες θριάμβους πού λίγοι ἡθοποιοὶ εἶχανε γνωρίσει ὡς τότε.

HERMAN LANTON

Ὁ θεῖος ἀπὸ τὸ Μίτσιγκαν

Ἐνα εὔδυμο διήγημα τοῦ Τόμι Μοῦρ

Ε να πρωτὶ, μὲ τὸ Ἰταλικὸ τῆς γραμμῆς, ἦρθαν ἐννενηντὰ τρεῖς κιλά καὶ μιὰ φαλάκρα...

Ἰπὴρχαν ἀκόμα χρυσῆς ἀλυσίδες, κοντολόφοι τῆς τσέπης, ἀνοιχτόκαρδα χαμόγελα. Ὁ «θεῖος Τζίμμου» ἀπὸ τὸ Μίτσιγκαν, ἦταν πραγματικὰ ἀπαράλ-λαχτος, μὲ τὸ πορτραῖτο του.

Ὅταν σκούπισε τὸν ἰδρώτα του, ἔξ-πλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται μιὰ ἱ-στορία πού ἄρχιζε εἴκοσι χρόνια πρὶν, τὸν καιρὸ πού πλενε τὰ πιάτα σ' ἓνα ἐ-στιατόριο τῆς «Τρίτης Δυτικῆς Ἀεωφό-ρου». Στὸ τέλος ὅμως τῆς ιστορίας βρέ-θηκε νάχρ' οἰκίος τοῦ ἔξ' ἀλλῆς μπιλλι-άρδου καὶ καταθέσεις σὲ Τράπεζες, ἀ-σφαλισμένες μὲ ἡλεκτρισμὸ ἐναντίον τῶν ἀγκάχκστερς.

«Ὅλα τούτα τ' ἀγαθὰ τὸν κάνανε νὰ νοσταλγῇ τὴν πατρίδα. Μπαρκαρίσε λοιπὸν καὶ νάτος!!! Ἀ ἄ τ' ὦ λ λ λ!

Οἱ ἀνηψιοὶ χαρήκανε στ' ἀλήθεια μὲ τὴν ἀφίξη τοῦ θεοῦ. Ἐβῶ ἀπ' τὰ μπιλ-λιάρδα καὶ τίς καταθέσεις, ὁ θεῖος ἀπὸ τὸ Μίτσιγκαν, δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο καὶ κυρίως οὔτε κἂν κληρονόμους κεῖ κά-του... Γελάσανε λοιπὸν, τὸν χτυπήσανε στὴν πλάτη καὶ δηλώσανε:

—Οὔτε συζήτηση. Θὰ μείνῃς μαζί μας! Νὰ γνωρίσῃς τὴν πατρίδα...

Κι' ἐγνώρισε τὴν πατρίδα ὁ «θεῖος Τζίμμου». Πῆρε ἀναφορά γιὰ τίς ἀρχαι-ότητες, γιὰ τὰ καινούργια μέγαλα, γιὰ τὰ γλέντια τοῦ τόπου του. Ὅταν κουρα-ζότανε, δηλώνε:

—Μέγαρά!! Τί θὰ λέγατε ἂν βλέπατε τὸ Ροκφέλλερ Τσέντερ ἢ τὸ Ἰμπεριαλ!! Ἦθελα νὰ σᾶς εἶχα μιὰ νύκτα στὸ Χάρ-λεμ, νεαροὶ μου... Ὅλα ἐκεῖ κάτω εἶναι τεράστια...

—Καὶ τὰ μπιλλιάρδα; ρωτούσανε μὲ μόλις ἀποκρυπτόμενο ἐνδιαφέρον.

—Καὶ τὰ μπιλλιάρδα.

Κι' οἱ ἀνηψιοὶ χαμογελοῦσαν ἀπὸ εὐ-τυχία γιὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν μπιλλιάρδων τῆς.

Ἡ συμφορὰ ὅμως ἦρθε ξαφνικά. Ἦτα-νε, στ' ἀλήθεια, μιὰ μελαγχρινὴ συμφο-ρὰ, μὲ ὁμορφά μάτια καὶ γλυκὸ στόμα, πού πρωτογνώρισε τὸν «θεῖο Τζίμμου» σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση. Σὰν κα-λὴ παρθένια, εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια μπρὸς στὴν κοιλία καὶ τὸν ἄκουγε χαμο-γελῶντας ἡλίθια. Ὅμως τὰ μάτια τῆς λέγανε ἀπῶστε με, καλὲ μου κύριε, ἐκεῖ κάτω στὸ Μίτσιγκαν, νὰ τὰ δῶ καὶ γὼ ἔλ' αὐτά. Πᾶρτε με, καλὲ μου κύριε... Κι' ὁ θεῖος Τζίμμου τ' ἀποφάσισε.

—Δὲ μασσάει γρόμμο — ἐξήγησε ὁ θεῖος — κι' εἶναι μαζεμένη. Θὰ τὴν παντρευτῶ.

«Τί γαῖδοῦρι!» σκεφτήκανε οἱ ἀνη-ψιοί. «Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ χωρὶς κληρονόμους νὰ θέλῃ νὰ παντρευτῇ...

Καὶ κάνανε συμβούλιο. Ἐκεῖ ἀποφα-ίστηκαν ὁμοφώνως τὰ ἐξῆς πράγματα, πού ἀναφέρονται παρακάτω κατὰ τάξιν:

1ο) Ὅτι οἱ θεοὶ ἀπὸ τὸ Μίτσιγκαν εἶναι κατὰ κανόνα ἡλίθιοι.

2ο) Ὅτι οἱ μελαγχρινῆς γυναῖκες εἶ-ναι τρομερὸς κίνδυνος γιὰ τοὺς ὑπερβάν-τας τὸ πεντηκοστὸν κ.λ.π.

3ο) Ὅτι ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἓνα μέσον ἀσφαλείας γιὰ τίς τραπεζιτικές καταθέ-σεις, ὅμοιον μὲ τὰ ἀντιγκαχκστερικά κουνούνια, πού νὰ προφυλάξῃ συγχρόνως τὰ μπιλλιάρδα κ.λ.π.

4ο) Ὅτι ἔπρεπε πάση θυσία νὰ χα-λάσῃ ὁ γάμος τοῦ «θεοῦ Τζίμμου», ἄλλως Δημητρου κ.λ.π.

Στὸ τέλος οἱ σύνεδροι ἐκφράζαν τίς εὐχὲς γιὰ τὴν εὐδωσίαν τῶν ἐργασιῶν κ. λ.π., ὅπως γίνεταί σ' ὅλα τὰ συνέδρια πού συνέρχονται κ.λ.π.

Στὸ μεταξὺ ὁ «θεῖος ἀπ' τὸ Μίτσιγ-καν» ἔκανε στὴ «μνηστὴ» δῶρα πού κυ-μαίνονταν μεταξύ λουλουδιῶν καὶ πο-λυτίμων λίθων. Ἐκείνη κράταγε τὰ πε-τράδια καὶ πέταγε στὸν τενεκεῖ τὰ λα-χανικά. Ἐκανε ἄλλομα σχέδια γιὰ μιὰ μοντέρνα ἐπιπλωσι, ρωτούσε γιὰ τίς μάγκες τῶν ραδιοφώνων καὶ γιὰ τίς τι-μὲς τῶν χαλιῶν.

—Νὰ πᾶτε στὸν Ἀντώνη!—τὴν συμ-βουλεύσαν οἱ ἀνηψιοί. Εἶναι εἰδικὸς στὰ χαλιά.

Καὶ πῆγε στὸν Ἀντώνη.

Ἐκεῖνος τὴν συμβούλεψε, τὴν συνώ-δεψε, στὸ τέλος ἀναστέναζε κυττώντας τὴν. Στὸν ἑβδομο στεναγμὸ ἡ συμφορὰ παρατήρησε καλλίτερα κι' ἀνακάλυψε πὼς ὁ Ἀντώνης ἔχει ὥραία μαλλιά κα-τσαρά καὶ ὥραία δόντια κάτασπρα. Ὅ-στερα τὰ πράγματα ἤρθαν φυσικά — κι' οἱ δύο ἦταν νέοι. Ἐκεῖνος ὠρκίστηκε αἰώνια πίστι, ἐκείνη αἰώνια ἀνάμνηση... Ὅτὰ τοὺς ἐχώριζε ὅμως ὁ Ἀτλαντικὸς.

Ὡστόσο ὁ «θεῖος Τζίμμου» σκοτωνότανε κάθε πρωτὶ σφυρώντας χαροῦμενα. Σκε-φτότανε κι' ὅλας τίς ἐσπερίδες πού θά-δινε ἐκεῖ κάτω στὸ Μίτσιγκαν, σὲ μιὰ βίλλα μὲ πρασιναδὲς καὶ καναρίνια. Ὅ-ταν ἡ «μνηστὴ» ἐπρόκειτο νὰ πᾶ στὴν ράφτρα τῆς, ἔλεγε:

—Ὁ—κ.ε. Ἐγὼ πάω μὲ τ' ἀνήψια μου. Βαρύματι τίς ράφτρες...

Κι' ἄφηνε τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ὀδηγοῦνε.

Ἔτσι τὸν ὀδήγησαν ἔσχα μ' ἓνα.

Ἦταν ἓνα περιβόλι ἐξοχικὸ μὲ χρω-ματιστὰ λαμπιόνια, στὴ μέση μιᾶς πίστας, στὴ γωνία ἓνα πιάνο ξεκούρντιστο κι' ἔ-νας πιανίστας νυσταγμένος Ἦταν ἀκόμα καὶ κάμποσα κιάσκια μέσα στὶς φυλλω-σιές, πού προσπατοῦσαν τοὺς δειλούς ἔ-ρωτες τῶν ἀτόλμων ζευγαριῶν. Ὁ «θεῖ-ος» ἔβριχνε πρὸς τὰ «κεί ματιές γιομάτες ἐπιείκεια, ὡς τὴν στιγμή πού εἶδε καλὰ. Γιατί εἶχε καλὸ μάτι ὁ «θεῖος ἀπ' τὸ Μίτσιγκαν». Λοιπὸν, χωρὶς νὰ γελαστῇ, ἀνακάλυψε σὲ τρίτο ἀκριβῶς κιάσκι, τὸν Ἀντώνη νὰ ἔχῃ ἀγκαλιασμένη τὴν «μνηστὴ». Τ' ἄλλα εἶναι κ.τ.λ. Ἔτσι μόνον. Κ.τ.λ. Τὸ θετικὸ εἶναι πὼς ὁ Ἀν-τώνης τίς ἔφαγε. Ὑστερα κάποιο ταῖφι, πολλὴ φούκα, οἱ ἀνηψιοὶ πού μόλις κρύ-βανε τὴ γὰρὰ τοὺς σὲ ἐπιφωνήματα ἀ-γανακτήσεως.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου αἶχον στε-φθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας...

—ΕΕΕ—

Ἐνα πρωτὶ μὲ τὸ Ἰταλικὸ τῆς γραμ-μῆς ἔφυγε πάλι κάποια φαλάκρα, καὶ χαμπόσα κιλά λιγώτερα ἀπὸ ἐννενηντὰ τρεῖς. Ὁ «θεῖος Τζίμμου ἀπ' τὸ Μίτσιγ-καν» πλούτισε τὴ θάλασσα μὲ λίγα δά-κρυα...

Ὅταν ἔφθασε ὅμως στὴν Νέα Ὑόρ-κη, παντρεύτηκε μιὰν Ἀμερικανίδα.

Ὁ «θεῖος Τζίμμου» ἦταν ἀπαράλλαχτος μὲ τὸ πορτραῖτο του

ΤΟΜΙ ΜΟΥΡ

πριγκήπισσες ζητούν σύζυγο...

Κρίσεις του γάμου λοιπόν και στις πριγκηπικές οικογένειες; Γιατί όχι; Με την διαφορά ότι εδώ, οι λόγοι της κρίσεως δεν έχουν καμιά σχέση με τους λόγους για τους οποίους συνήθως δεν μπορεί να παντρευτεί εύκολα, ένα κορίτσι ή ένας νέος αστικής οικογένειας.

Και πρώτα-πρώτα οι βασιλικές και πριγκηπικές οικογένειες έχουν μια παράδοση στο ζήτημα αυτό.

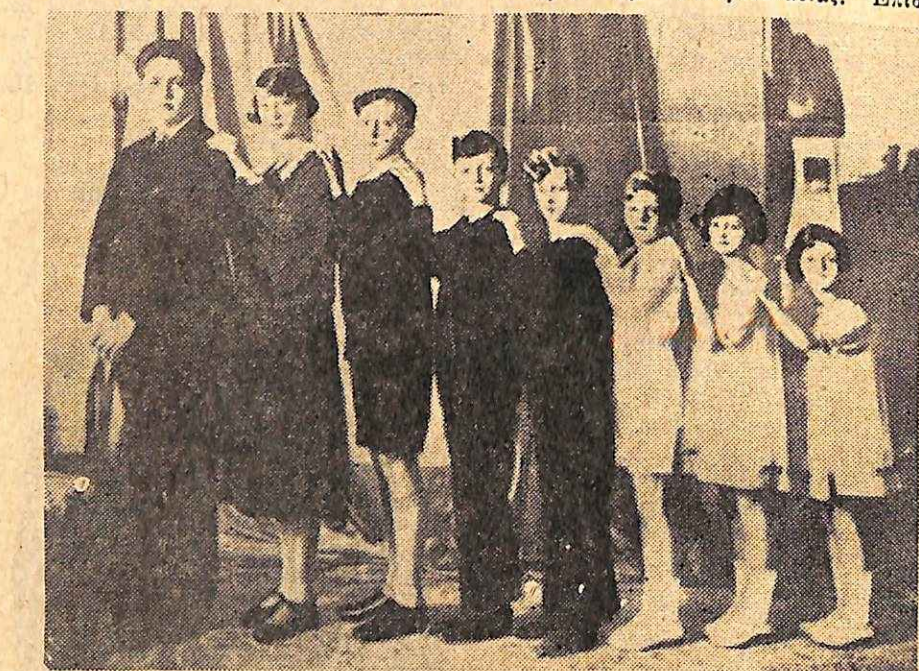
Μια πριγκηποπούλα αϊώνια, η Ένας πριγκηπική, δεν μπορούν να πάρουν σύζυγο έξω από τον κύκλο τους, εκτός αν αποφασίσουν να επαναστατήσουν και να ξεφύγουν από τον κύκλο αυτό, πηδώντας μερικά σκαλοπάτια στην σκάλα της κοινωνικής ιεραρχίας.

Η κρίση είναι ακόμη μεγαλύτερη στις βασιλικές οικογένειες. Οι γάμοι εκεί, γίνονται μέρα με την ημέρα περισσότερο προβληματικοί και οι πιθανότητες συνοικισίων μεταξύ δυο βασιλικών οικογενειών, δυο δυναστειών, ολιγώτερες.

Θα φαντασθώτε πως και εδώ έχει το δαχτυλάκι του και η παγκόσμιος κρίση και ότι φαίνεται η τελευταία πολιτική κρίση στην Ευρώπη. Όχι. Τα αίτια πρέπει να αναζητηθούν αλλού. Υπάρχουν π. χ. σήμερα στην Ευρώπη εξήντα τέσσερες πριγκηπισσες, αρχιδούκισσες, μεγάλες δούκισσες, η δούκισσες, ηλικίας άνω των δεκάξη ετών, μέλη βασιλευσών δυναστειών ή τείως τοιούτων, που ζητούν σύζυγο. Τούναντιον, ο αριθμός των ανδρών της ίδιας σειράς και ηλικίας, τουλάχιστον 24 ετών, είναι μόλις σαράντα δύο.

Δηλ. υπάρχουν είκοσι δύο πριγκηπισσες που κινδυνεύουν να μην παντρευτούν ποτέ, αν οι οικογένειές των δεν αφήσουν λίγο κατά μέρος την οικογενειακή παράδοση. Υπάρχει, λοιπόν, έλλειψη πριγκηπικών. Ιδιαίτερος, όμως, έλλειψη πριγκηπικών καθολικών. Στις προτεσταντικές δόγματα οικογένειες (Ευαγγελικές, Λουθηρανές κ.τ.λ.) ο αριθμός των νέων ξεπερνά τον αριθμό των κοριτσιών. Είναι 20 με 18. Ένθ' οτις άλλες Χριστιανικές δυναστείες (ορθόδοξες ή ρωμανικές) για 43 κορίτσια σε ώρα γάμου, υπάρχουν 24 νέοι, έτοιμοι καθ' όλα τα ένδεχόμενα να παντρευτούν. Η διαφορά αυτή οφείλεται στο ότι πρώτα-πρώτα οι πριγκηπικές παντρεύονται συνήθως με κόρες έξω του κύ-

κλου των. Έχουμε τα παραδείγματα του δούκως του Ουίνδσορ, του κόμητος του Καβαντόγκα, τους πριγκηπας των Αλστουριών, του αρχιδούκως Ουλμπρεχτ των Αψβούργων, του πριγκηπας Νικολάου της Ρουμανίας, δυο βασιλικών πριγκηπών της Σουηδίας κ.τ.λ. Και αυτός ο γάμος του Βασιλέως Ζώγου της Αλβανίας, δεν ήταν απολύτως συνταξιαγ-

Μέντες αρχιδούκισσες και τρεις αρχιδούκισσες της οικογενείας των Αψβούργων με επί κεφαλής τον αρχιδούκα Όθωνα τον μνηστήρα του Ουγγρικού σιζόνους!

μένος, γιατί ναί μεν η κόμησσα Γεραρίνη ήταν από οικογένειαν ισάξιαν με κάθε άλλην της σειράς της, αλλά δεν ήταν έστεμμένη.

Είναι ακόμη και ο Ισπανικός πόλεμος, κατά την διάρκεια του οποίου έπασαν, μαχόμενοι στις τάξεις του εθνικιστικού στρατού, πολλοί πριγκηπες των Ιουρσεώνων, ανύπαντροι νατά το πλείστον.

Θα χρειάζονταν ολόκληρη μελέτη για να μη κανείς στις λεπτομέρειες της... γαμηλίου γενεαλογίας, κάθε ήγεμονικής οικογενείας της Ευρώπης. Αν θέλετε μερικά περίεργα παραδείγματα, θα σας αναφέρω ότι η τείως Αυστροα-τεια της Αυστρίας Ζίτα, είναι μητέρα γαμήτης φροντίδας, με τα όκτώ παιδιά της. Θα έβγην να παντρεύη τρία κορίτσια και πέντε αγόρια. Και όσον αφορά με τα αγόρια, αυτά μπορούν να βρουν εύκολα

πλούσιες νύφες, δέν θα γίνην, όμως, το ίδιο και με τις τρεις αρχιδούκισσες: Α-δελαΐδα, Σαρλόττα και Έλισάβετ—Σαρλόττα, οι οποίες στερούνται κάθε προίκα, γιατί η παρουσία τους έχει κατασχεθί από τον Χίτλερ και οι οποίες μόνον στα προσωπικά των θέλητρα και προσόντα θα πρέπει να βασισθούν, για να βρουν σύζυγο.

Υπάρχουν, όμως, και οικογένειες, όπως ο Άγγλικός βασιλικός οίκος και του οίκου των Καραγεώργεβιτς της Γιουγκοσλαβίας, που δέν έχουν να κάνουν ε-νέργειες. Ένθ' οτι μικρή Αύλη του Λιχτενστάιν, υπάρχουν όκτώ: τέσσερες νέοι και τέσσερα κορίτσια.

Αλλά και μεταξύ των έστεμμένων υπάρχουν οι άγαμοι: Ο Βασιλεύς της Ρουμανίας, ο Βασιλεύς του Βελγίου, ο Βασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας, αν και μικρός ακόμη αυτός κ.τ.λ.

Μεταξύ των ανύπαντρων πριγκηπισσών, οι δυο άσφαλως θα γίνουν βασιλισσες, αν αποφασίσουν να ξαναπαντρευτή ο Βασιλεύς της Ρουμανίας και όταν θα έλθην εις ώρα γάμου ο νεαρός Βασιλεύς Πιέτρος της Γιουγκοσλαβίας. Επίσης

Ανέκδοτα...

Και... τόν εξαπέστειλε

Ο Γάλλος ιστορικός Έρνέστος Λαβίς, συνήθιζε να γράφη πολύ λίγο, εκτός από τα βιβλία του. Ιδιαίτερος δέ αντιπαθούσε τα ατόγραφα.

Κάποτε παρουσιάσθηκε στίτι του ένας Γερμανός, περαστικός από το Παρίσι, έφωδιασμένος με μια κάρτα από τον τότε ύπουρο των Εξωτερικών της Γερμανίας, Στρέζεμαν. Ο Λαβίς τόν δέχθηκε και ο έπισκέπτης άρχισε άμέσως να άπαγγέλλη άποσπάσματα από τα έργα του ιστορικού «Φρειδερίκος ο Μεγάλος» και «Αυτοκρατορική Γερμανία» για να τού δείξη ότι ήταν θαυμαστής των. Ο Λαβίς τόν άφησε να λέγη. Στο τέλος όμως τόν βλέπει έκκληκτος να βγάξη από την τσέπη του ένα μικρό λεύκωμα και να τού τδ δίδη λέγοντας:

—Δύο μόνον λέξεις κ. Λαβίς και φεύγω άμέσως. Βιάζουαι άλλωστε να προ-κάνω το τραίνο για το Βερολίνο.

Ο Λαβίς που ήταν και χιουμορίστας στις ώρες του, δέν λέγει τίποτε, μόνο παίρνει το λεύκωμα και γράφει επά-νω στην λευκή σελίδα: «στο καλό!».

Ακόμα φεύγει...

Ο διάσημος χειρουργός Φίλιππος Ρικάρ διέσχισε μια μέρα την γέφυρα Σάν Μισέλ στο Παρίσι, όταν τόν πλησιάζει ξαφνικά μια νεαρά γυναίκα, η οποία άφου τόν χαιρετήσει, άρχισε να τόν κα-ταιωνίζει με κοιπλιμένα και να εκθειά-ξη την τέχνη του. Στο τέλος, έφερε την κουβέντα και στο άτομό της και άρχισε να παραπονείται για τώνα και τάλλο, και κατέληξε:

— Πήτε μου τώρα γιατρέ μου τί να κάνω, για να μου περάσουν όλα αυτά; Ο Ρικάρ έκανε για λίγο πως σκεπτό-τανε και τέλος ειπε:

— Θα σας θερασπύσω κυρία μου γδυ-θίτε παρακαλώ!...

Η νεαρά γυναίκα έτράπη εις άτακτον φυγήν!...

Του την έφερε

Ένας γνωστός θεατρικός συγγραφέας —όνομα και μη χωρίω— παρέδωκε κά-ποτε ένα έργο του σ' ένα θιασάρχη. Σε λίγες μέρες ξαναπενά και ρωτά περι της τύχης του.

— Θα σας πώ του λέγει ο θιασάρχης έν τώ μεταξύ όμως μου έδωκαν και ένα άλλο έργο και ήθελα την γνώμη σας. Ίδου περι τίνος πρόκειται: Ένας άν-δρας και μια γυναίκα αγαπιούνται, οι περιστάσεις όμως δέν τούς βοηθούν και χωρίζουν.

— Αυτό είναι όλο;
— Αιτό είναι.
— Πολλό γελοία υπόθεση!
— Είναι το έργο σας φίλε μου!...

Όλοι ήσυχoi

— Τί γίνεται ο φίλος μας ο γιατρός; — Ζη τώρα ήσυχοι κι' εύτυχης στο έξοχικό του σπίτι. Θα πάω άγριο μάλι-στα να τόν ιδώ. Θέλετε να τού πώ τί-ποτα;

— Α! όχι, εύχαριστώ. Πήτε του μό-νον πως... και οι πελάτες του ξοϋν ήσυχοι κι' εύτυχης σαν κι' αυτόν.

...Ιστορίες

Προνοητικός άνθρωπος

Ο κ. Π. πηγαίνει στής χαρτομάντιδος για να τού πη τα παρόντα και τα μέ-λοντά του.

Η χαρτού, άφου τού έρριξε τα χαρ-τιά τού λέγει στο τέλος με μεγάλη σο-βαρότητα.

— Κυρίε μου. Θα πεθάνετε από πέ-σιμο!

— Από πέσιμο!

— Ναι, θα γλυτρώσετε πάνω σε μια πεπονόφλουδα και...άντίο Έλεωνόρα!...

— Α!... Μπορείτε τώρα να μού πητε σας παρακαλώ, σε ποιδ μέρος θάνα ή πεπονόφλουδα αυτή για να μην περάσω από εκεί;

Είχε πειραν...

Ένας Αμερικανός Κροίσος, ταξίδευε κάποτε για την Γαλλία. Όπως λογάριζε να μείνη αρκετόν καιρό, ζήτησε ραδιο-τηλεγραφικώς έναν ύπηρέτη ό οποίος να τόν περιμένη κατά την άποδίδασή του στην Γαλλία. Ο ύπηρέτης αυτός ήξερε λίγα άγγλικά αλλά μόνο να τα μιλά. Ο-ταν έφθασαν στο ξενοδοχείο, ο Αμερι-κανός λέγει τού Γάλλου ύπηρέτη του να φροντίση αυτός για την έγγραφη του στα βιβλία τού ξενοδοχείου.

Υστερ' από λίγο ο Αμερικανός τόν ρωτά τί έκανε.

— Σας έγραψα κύριε!

— Μα πως! άφου έγω είχα ξεχάσει να σου πώ το όνομά μου.

— Ω! κύριε, έχω επαγγελματικήν πεϊ-ραν έγω. Τδ βοηθα στις βαλίτσες σας.

— Αλλ' ούτε και εκεί τδ είχα!...

— Πως! για ιδέστε;

Και ο κατάκληκτος Αμερικανός διά-βασε στην πλακίτσα που τού έδειχνε ο ύπηρέτης του, και που δέν ήταν παρὰ τού έργαστασίου: Γνήσιο δέρμα κροκο-δείλου!...

Αφου ήταν...

Η δις Ρένα δάλθηκε να μάθη αεροπό-ρος. Η φίλη της δις Φιφή άπορεί γι' αυτό.

— Μα πως! Θα τδ κάνης αυτό έσθ που ήσουν ο φύλαξ άγγελος για τδ σπίτι σου!...

— Ακριβώς, αγαπητή μου. Θα ξέρης βέβαια ότι οι άγγελοι πετούν...

Τέρας.. ύπακοης

— Έμένα ή γυναίκα μου, διηγείται ο κ. Αγηάλαος σε κάποιον, ήταν ή πιό ύπακοη τού κόσμου.

Μια μέρα της λέγω: Έβγα ξέω και δγνηκε άμέσως.

— Και πότε ξαναγύρισε;

— Δέν ξαναγύρισε από τότε...

Καμιά σημασία

Η σύζυγος καθηνακτισμένη:

— Δέν ντρέπεσαι λέγω έγω να γυρνις τέτοια ώρα σε χάλια που να μην μπορείς να σταθής στα πόδια σου;

— Δέν έχει σημασία αυτό, αγαπη μου, άφου σε λίγο θα πέσω στο κρεβάτι!

Η Μάρθα Μαρέκ

Όπως ή Μπέκερ

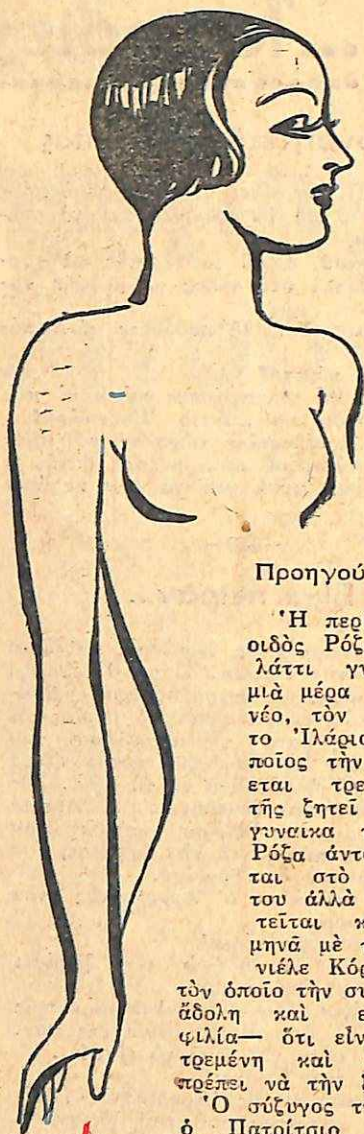
Η Μαρία Μπέκερ, ή τρομερή δηλητη-ριαστορία της Λιέγης για την όποια γρά-ψαμε σε προηγούμενο φύλλο, καταδικά-σθηκε σε θάνατο. Δέν πρόκανε όμως, καλά-καλά να κλείση ή συνταρακτική αυ-τή υπόθεση και άλλη δικη φαρμακευτρί-ας συνετάρησε την Κεντρική Εύρώπη, Ηρωίς στην ιστορία αυτή είναι ή ώραιότατη Μάρθα Μαρέκ.

Έδω και 15 γρόνια ένας πλούσιος εύπατρίδης της Βιέννης, ηλικίας 70 ε-τών, περιμάζεψε κυριολεκτικώς από τούδε δρόμους μια νέα και ώραιότατη κοπέλλα και την υιοθετούσε.

Η νέα αυτή ήταν ή Μάρθα Μαρέκ. Δέν περνά όμως πολλές καιρές και ο γέ-ρος προστάτης της Μάρθας πεθαίνει μυ-στηριωδώς, αφήνοντάς της ένα σημαντι-κό μέρος της περιουσίας του. Η Μάρθα τόν «έκλαψε» για λίγον καιρό και κατό-πι παντρεύτηκε ένα νεαρότατο μηχανικό που την είχε έρωτευθή τρελλά. Αλλά κι' αυτός δέν άγοούσε να πεθάνη εξίσου με τόν γέρο μυστηριωδώς. Κατόπι ήλθε ή σειρά της κόρης της Μάρθας, Έγκεμπαρ, έπειτα μιας γρησάς θείας πλουσιωτάτης, την όποια ή Μάρθα έστειλε να συναντή-ση την λοιπή οικογένεια, και άκολου-θεί σειρά ολόκληρη δηλητηριάσεων, ή ά-ποπειρών δηλητηριάσεων.

Η Μάρθα δικά-θηκε αυτές τις μέρες και τυχερώτερη αυτή από την Μπέκερ καταδικάσθηκε σε ισόβια, μόνον δεσμά.

Αλλά και πάλι δέν είναι εύχαριστήμέ-νη ή Μάρθα από την έπείκειναι τού δικα-στοίου και προσπαθεί τώρα να προσθά-λη την άπόφασή του...

Προηγούμενα:

«Η περιφημη α-
οιδός Ρόζα Σκα-
λάτι, γνωρίζεται
μια μέρα μ' έναν
νέο, τον Άλμπερ-
το 'Ιλάριο, ο ό-
ποιος την ερωτεύ-
εται τρελλά και
της ζητεί να γίνει
γυναίκα του. Η
Ρόζα ανταποκρίνε-
ται στο αίτημά
του αλλά συγκε-
τείται και του
μηνά με τον Ντα-
νιέλε Κόρντα— με
τον οποίο την συνδέει μια
άδολη και ελλεικρινής
φιλία— ότι είναι παν-
τρεμένη και ότι δεν
πρέπει να την ξαναδη-
» Ο σύζυγος της Ρόζας
ο Πατρίτσιο 'Αστόρι,
την έχει εγκαταλείψει έ-
δώ και πέντε χρόνια ό-
ποτε ανέχθηκε στην
Βραζιλία και δεν έμει-
πε να κάνει νέα ου. Εί-
χαν παντρευθεί πριν από
καμιά δεκαριά χρόνια
από φλογερά έρωτα, άλ-
λά ο Πατρίτσιο, ένας
άνδρας γοητευτικός, ά-
πένταρος, άστατος και ά-
συνείδητος, αφού έκανε
τη Ρόζα να υποφέρει πο-
λύ με τις ιδιοτροπίες
του, την άφησε κι' έ-
φυγε.

2ο ΑΡ.
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Μια μέρα έρχεται είδησις ότι ο Πατρί-
τσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα
άρραβωνιάζεται με τον Άλμπερτο 'Ιλά-
ριο, στο θαυμάσιο αγρόκτημά του στο
Βενέτο, όπου είχε πάει για να γνωρίσει
την μητέρα του και την αδελφή του.
Έπιστρέφοντας σπίτι της, βρίσκει εκεί
τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει
ψέμματα ότι πέθανε για ν' αποφύγη
τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε
στην 'Ιταλία άρρωστος και έλεεινός.

Η Ρόζα σε μια στιγμή αδυναμίας και
αίχτου εγκαταλείπεται στα χέρια του.
Αποφεύγει να συναντήσει τον Άλμπερ-
το και αποφασίζει να εξαφανισθεί από
τη ζωή του χωρίς καμιά δικαιολογία.
Τον συναντά όμως στη δεξίωση της
φίλης της Άντελας Μορδέλλι. Εκεί-
νος της μιλά προσβολητικά, όταν όμως
σε λίγο έρχεται ο σύζυγος της Ρόζας
που μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά
με άνθρωπο, ο Άλμπερτο νοιώθει την
αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυρι-
ευμένος από απέραντο έρωτα και οικτο
συγχρόνως γι' αυτήν.

Η Ρόζα παρακολουθεί μια μέρα τον
Πατρίτσιο για να δει πού κάθεται και
για να τον βοηθήσει περισσότερο κι' ά-
νακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μια
γυναίκα με την οποία έχει αποκτήσει ένα
χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναί-
κα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει
βλέποντας την φτώχεια στην οποία βρί-
σκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαυ-
μάσιο καρεβάκι όπως την παρακάλεσε.
Ύστερα ζητά από τον τραπέζιτη Άλ-
νεία Μελιόρ, φίλο της Άντελας Μορ-
δέλλι να βοηθήσει να δουλέψει για τον Πατρί-
τσιο. Ο Μελιόρ της το υπόσχεται, ο
Πατρίτσιο εν τω μεταξύ κάνει πολλές
μέρες να φανή κι' η Ρόζα αποφασίζει
να πάει σπίτι του να δει τί γίνεται.

15 ON

Δέν ήταν τα παιδάκια στο δρο-
μάκι... Δέν ήταν ο Πάτ στη
σκάλα. Η Ρόζα ανέβηκε στο
πρώτο πάτωμα μ' ένα χτυποκάρδι
που σπανάως είχε νοιώσει, μονάχα
στις «πρεμιέρες» των παραστάσεων
καμιά φορά. Θυμόταν την πόρτα,
της φαινόταν ότι έβλεπε ακόμα τον
Πάτ να χτυπά με τις γροθιές του
γιατί δεν έφθανε στο κουδούνι και
φώναζε: «Μαμά, είναι μια κυρία!».
Αυτή τη φορά του άνοιξε την πόρ-
τα ή σπιτονοικοκυρά, μια γυναίκα
χλωμή και καλοδιάθετη.
«Ο κύριος Άστόρι σ'ας παρακα-
λώ».

Η γυναίκα χτύπησε σε μια πόρτα.
Και ο Πάτ, ο ίδιος ο Πάτ φάνηκε στο
κατώφλι. Φαινόταν πιο αδύνατος και
πιο χλωμός. Δέν προχωρούσε. Στη-
ριζόταν στο πόμολο της πόρτας, σά
να δισταζε, σά να φοβόταν...

—Πάτ, είπε η Ρόζα.
«Η μητέρα του φάνηκε πίσω του.
Φορούσε μια παλιά κόκκινη ζακέτα
κι' ήταν άχτένιστη. Κτύπαζε τη Ρό-
ζα με μάτια κουρασμένα, που δεν έ-
δειχναν καμιά έκπληξη».

—Έρχομαι... άρχισε η Ρόζα, με
διακόπηκε άμέσως.

«Ύστερα από μια σιωπή, η άλλη
είπε ήρεμα:

—Είναι άρρωστος, Περάστε.

Η Ρόζα στάθηκε άναποφάσιστη.
Μά η γυναίκα είχε άνοιξει την πόρτα
και η Ρόζα είδε τον Πατρίτσιο που
την κύτταζε. Δέν μπόρεσε να μη μπη.

Το δωμάτιο ήταν ψυχρό και σκεδόν
σκοτεινό, πλημμυρισμένο από μια βα-
ρειά μυρωδιά πρόστυχου καπνού και
κουζίνας. Η Ρόζα πλησίασε στο με-
γάλο κρεβάτι όπου ήταν ριχμένο
και το παλτό του Πατρίτσιο γιατί
φαίνεται, οι κουβέρτες δεν άρκοσαν
να ζεστάνουν τον άρρωστο.

—Έχω πυρετό, Ρόζα, είπε εκείνος
με φωνή πολύ σιγανή και υπόκωφη.

Μά την ίδια στιγμή άρχισε να βή-
χη και δεν μπόρεσε να μιλήσει πιά.

—Φωνάξατε τον γιατρό; ρώτησε η
Ρόζα την Στέλλα που είχε πλησιάσει
από το άλλο μέρος του κρεβατιού.
Και καθώς η γυναίκα έκανε ένα
άρνητικό νεύμα, η Ρόζα είπε:

—Σας παρακαλώ, φωνάξτε τον για-
τρό μου. Δώστε μου ένα χαρτί και
ένα μολύβι, να σας γράψω την διε-
θυνση και τον αριθμό του τηλεφώνου
του. Μη σκεφθείτε τα έξοδα: θά πάν
στον λογαριασμό μου.

Στηριζόταν στο τραπέζι και έ-
γραφε:

—Κυττάξτε, σας γράφω εδώ και
την δική μου διεύθυνση, αν τυχόν
σας χρειασθεί για ό,τιδήποτε. Κάνει
κρύο, σ' αυτό το δωμάτιο! Δέν μπο-
ρεί να θερμανθεί με κανένα τρόπο:

—Τον χειμώνα, είπε η Στέλλα, η
νοικοκυρά ανάβει την σόμπα που έ-
ναι στο χέλι, και κρατούμε τις πόρ-
τες άνοιχτές. Μά ούτε να το σκεφθού-
με δέν μπορούμε ότι θά την ανάψει
τον Σεπτέμβριο.

—Άκούστε, τώρα πάω έξω και θά
σας στείλω μια σόμπα πετρελαίουκα-
θώς και πετρέλαιο. Μήπως θά τ'ονει-
ράθη ή μυρωδιά του πετρελαίου;

Δέν εύρισκε το θάρρος ν' αποτα-
θή στον Πατρίτσιο. Δέν τολμούσε να
του μιλήσει στον ένικό μπροστά στη
μητέρα του Πάτ.

—Όχι, είπε ο Πατρίτσιο, δέν με
πειράζει. Κρυώνω πολύ. Έλα εδώ,
Ρόζα.

Εκείνη πλησίασε. Είπε με φωνή
που έτρεμε λίγο:

—Πηγαίνω ν' αγοράσω τη σόμπα.
Έτσι θά ζεσταθεί λίγο το δωμάτιο.

Ο Πατρίτσιο την παρατηρούσε με
μάτια μισόκλειστα. Ήταν αδύνατος,
καταβεβλημένος, αέζυριστος από πολ-
λές μέρες. Εκείνη συνέχισε:

—Τώρα πρέπει να φωνάξω τον
γιατρό. Θά του τηλεφωνήσω εγώ, Γι'
αυτό πρέπει να φεύγω άμέσως. Ωρε-
βουάρ.

Στράφηκε προς την Στέλλα.

—Νά με ειδοποιήσετε μόλις χρει-
ασθείτε τίποτα.

Βρισκόταν ήδη στην πόρτα όταν ο
Πατρίτσιο την φώναζε:

—Ρόζα.

μου έλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ξαναγύρισε πάλι κοντά του. Έκει-
νος είπε με φωνή αδύναμη:

—Κάτι ήθελα να σου πω, μα το ξε-
χασα κιόλας. Άντιο, Ρόζα.

—Ωρεβουάρ, Πατρίτσιο.

Κατεβαίνοντας τις σκάλες, θυμήθη-
κε ότι δέν είχε ναυρετήσει τον μικρού-
λη Πάτ. Ήταν φοβισμένη, παραγμέ-
νη. Αὐτός ο άρρωστος άνδρας, με τὰ
αέζυριστα γένια την ραγισμένη φωνή,
το σβυσμένο βλέμμα, την τρόμαζε.
Της φαινόταν για μια ακόμη φορά ό-
τι δέν άνεγνώριζε τον Πατρίτσιο, ό-
τι για μια άκόμη φορά ο άνδρας που
είχε καταστρέψει τη ζωή της άπομα-
κρυνόταν και χανόταν... Δέν ήταν
πιά παρά μια ταπεινωτική ανάμνηση,
ή χλωμή άντανάκλαση ενός πάθους,
που ήταν τώρα δύσκολο να το δικαι-
ολογήσει.

Πήγε άμέσως ν' αγοράσει την σόμ-
πα του πετρελαίου και από το ίδιο
κατάστημα τηλεφώνησε στον γιατρό,
έδωσε την διεύθυνση του Πατρίτσιο,
παρακαλώντας τον να ειδοποιήσουν
να πάει επείγοντως. Έστειλε επίσης
και το πετρέλαιο. Μετάνοιωσε που
δέν είχε ρωτήσει την γυναίκα αν είχε
ανάγκη από χρήματα. Βέβαια θά εί-
χε ανάγκη από χρήματα! Μά σκέ-
φθηκε ότι θά ξεσπηγίαινε εκεί αύ-
ριο ή μεθαύριο.

Καθώς δέν είχε μιλήσει με τον Ι-
διο τον γιατρό, δέν μπόρεσε να τον
παρακαλέσει να της τηλεφωνήσει ύ-
στερα νέα για τον άρρωστο. Μά ί-
σως ήταν καλύτερα έτσι: θά της ή-
ταν άδύνατο να μιλήσει για τον Πατρί-
τσιο χωρίς ή τρεμουλιαστή φωνή της
ν' αποκαλύψει μίαν άλήθεια που ήταν
καλύτερο να μείνει μυστική. Ναι, έπρε-
πε να όμολογήσει στον εαυτό της ό-
τι ντρεπόταν για τον Πατρίτσιο: ό-
τι ντρεπόταν για το άθλιο δωμάτιο,
ότι ντρεπόταν γι' αυτά τὰ ταπεινωτι-
κά υπόλοιπα ενός άθλιου παρελθόν-
τος. Κι' εκείνη ή ίδια, επίσης, είχε ά-
νάγκη να ξεχάσει! Ήθελε μονάχα
να μπορούσε να πάρη μαζί της τον
Πάτ, να τον πάρη σ' ένα τόπο χαρού-
μενο, χωρίς βροχή, να γελά και να
παίζει μαζί του σ' ένα φωτεινό ήλι-
όλουστο δωμάτιο. Ένοιωθε ότι ή
σκέψις της αυτή ήταν βέβαια, έγωϊ-
στική και ακληρή. Μά ένοιωθε την ά-
νάγκη να έκδικηθί για το κακό που
της έκαναν. Και μονάχα ο Πάτ μπο-
ρούσε να της δώσει μια έλπίδα χα-
ράς, νέας, δροσερής, άπλης χαράς.

Στο σπίτι, ή Μαργαρίτα της είπε
ότι ήκυρία Ρουε τηλεφώνησε προσκα-
λώντας την να δειπνήσει μαζί της έ-
κείνο το βράδυ. Η Ρόζα έσπευσε ν'
άπαντήσει ότι δέχεται εύχαρίστως την
πρόσκληση.

Δέν ήθελε πιά να μένη μόνη το
βράδυ, τώρα, σ' αυτή τη μελαγχολι-
κή άρχή του φθινοπώρου. Τί νάκανε
άραγε ο Άλμπερτο, στις ατέλειωτες
βραδυές της έξοχής; Ίσως να μην
ήταν στο χωριό. Ίσως να ταξίδευε,
να διασκεδάζε, να έβλεπε πολλόν κό-
σμο και να είχε ξεχάσει την Ρόζα. Οι

Το βράδυ, όταν ήλθε σπίτι της ο Ντα νιέλε Κόρντα, η Ρόζα δέν μπόρεσε να
κρύψει την άνησυχία της.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

άνδρες ξεχνούν εύκολα.

Σκεφτόταν όλα αυτά, καθώς σηκώνονταν από το δείπνο στην θαυμάσια, ολόφωτη τραπεζαρία της Τζοβάννας Ρούς. Και δεν αντιλαμβανόταν ότι τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

Ήταν επίσης εκεί ο Ντανιέλε Κόρντα με τον μάστορα Λούτσι. Η Άντελα Μορβέλλι είχε προσκληθεί μάλιστα λέφωνησε ότι δεν μπορούσε να έλθει. Έφευγε την άλλη μέρα για ταξίδι στο εξωτερικό, καίθα έπείστροφε σέ ένα μήνα. Η Άντελα άήτησε και τη Ρόζα στο τηλέφωνο, μετά το δείπνο, έκφραζοντας τη λύπη της που δεν θα την έβλεπε. Της μίλησε με μεγάλη συμπάθεια όπως πάντα και είπε ότι ο Μελχιόρ ήταν πρόθυμος να βοηθήσει θέση στον Πατρίτσιο και άπορούσε μάλιστα πώς δεν είχε φανή ακόμα.

Η Ρόζα δεν είχε ξεχάσει την παράξενη πρόταση του Μελχιόρ. Δεν ένοιωθε αγανάκτηση έναντι του. Δεν τον κατέκρινε, δεν κατέκρινε ποτέ κανένα, εκείνη, ακόμη και όταν την πλήγωναν. Μά, ίσως γι' αυτό άκριβώς, ένοιωθε ακόμη μεγαλύτερη άφοσίωση στην Άντελα, σ' ένα είδος σιωπηλής αλληλεγγύης απέναντι των άνδρών, φίλων και έγγρων. Παρακάλεσε την Άντελα να πη στον Μελχιόρ ότι ο Πατρίτσιο ήταν άρρωστος.

Η Τζοβάννα Ρούς είχε άκούσει την Ρόζα να μιλά για την άρρώστεια του Πατρίτσιο. Είχε δη τα μάτια της νέας γυναίκας να γεμίζουν άφηνικά δάκρυα, λίγο προητέρως, την ώρα που σηκώνονταν από το τραπέζι. Την πήρε λίγο παραμέρα και την ρώτησε με στοργή.

—Ρόζα, είναι σοβαρά άρρωστος ο σύζυγός σου;

—Δεν ξέρω, κυρία Ρούς.

Η φωνή της νέας γυναίκας έδειχνε κάποια λύπη καθώς συνέχιζε:

—Δεν είναι στο σπίτι μου, βρίσκεται σ' ένα άπαίσιο ψυχρό δωμάτιο. Έχει πυρετό και μοι φαίνεται πολύ καταβεβλημένος.

—Πήγες σπίτι του; Δεν έχει κανένα να τον περιποιείται;

—Ναί, έχει μια γυναίκα που ζήμαζι του. Έλπιζω ότι τον περιποιείται. Το έστειλα τον γιατρό.

Η Τζοβάννα Ρούς παρατηρούσε τη Ρόζα με μεγάλη τρυφερότητα. Άν και την γνώριζε από χρόνια, η νέα γυναίκα έκρυβε πάντα μέσα στην Ψυχή της κάποια μυστική γωνιά που την έξέπληττε.

—Ρόζα, αγαπητή μου Ρόζα...

—Κυρία Ρούς;

Τό άορο πρόσωπο της Ρόζας είχε άναπαύει την συνήσιμένη του έκφραση. Τά θαυμάσια σμαράγδινα μάτια κυτοόσαν τώρα την Τζοβάννα Ρούς με μια έρωτηματική, σοβαρότητα. "Ετσι, εύθυνης και γεμάτης άυτοπεποίθηση, η Ρόζα φαινόταν άκόμη πιο ψηλή.

Η κυρία Ρούς σκέφθηκε ότι θα ήταν άπαραίτητο να πη αυτό που ένοιωθε.

—"Θελα να σοι πω, Ρόζα, ότι βρήκα έναν περίφημο καινούργιο τρόπο για τό μαγείρεμα της μπεκάτσας!

Η Μοίρα τά κυβερνά όλα...

Η Ρόζα δεν πήρε καμιά είδηση για τον σύζυγό της και δεν τόλμισε να τηλεφωνήσει στον γιατρό. Θυμήθηκε έξαφνα ότι είχε άφήσει στην γυναίκα τη διεύθυνσή της όχι άμως και τον άριθμό του τηλεφώνου της. Σας άμως να μην είχε καμιά σημασία αυτό, ίσως η χλωμή και σιωπηλή γυναίκα δεν είχε καμιά πρόθεση να της τηλεφωνήσει.

Μά τί νάκανε άραγε ο Πάτ στο σκοτεινό εκείνο δωμάτιο που θά ήταν τώρα άκόμη πιο θλιβερό και άνθυθυγινό με την άρρώστεια του Πατρίτσιο; Θάταν άρρώ να πάρη τον Πάτ από τό περιβάλλον εκείνο, τουλάχιστο για λίγες μέρες έως την θεραπεία του Πατρίτσιο; Δύο φορές έκανε να βγη από τό σπίτι της και δύο φορές πάλι άποφάσισε να μην πάη στον Πατρίτσιο; Εκείνος θά άρνιόταν να άποχωρισθί τό παιδάκι έστω και για λίγες μέρες. Άν του έπαιρναν τό παιδί θά έπιδεινωναν την άρρώστεια του. Θά υπέκυπτε στην έπιμονή τους, θά άφηνε τον Πάτ, να φύν σκεπτόμενος τό καλό του, μα ύστερα θά υπέφερε πολύ. "Οχι, εκείνη δεν μπορούσε, τώρα, να του πάρη τό παιδί του.

Τό βράδυ όταν ήλθε σπίτι της ο Κόρντα, η Ρόζα δεν μπόρεσε να κρύψη την άνησυχία της. Δεν είπε τίποτα, μα ο Ντανιέλε την ήξερε πολύ καλά για να άντιληφθί ότι η νέα γυναίκα ήταν βαθύτατα ταραγμένη. Ήταν άφηρημένη δεν καταλάβαινε αυτά που της έλεγε, σηκώνονταν, άνακαθόταν, έβγαине από τό δωμάτιο και έμπαινε πάλι μέσα, χωρίς λόγο.

—Ρόζα, τί έχετε; Μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτα; Άσφαλώς κάτι θά σας συνέβη χθές. Άν σας μιλώ έτσι, δεν τό κάνω από περιέργεια, τό έξερετε καλά. Και έξερετε επίσης καλά ότι θά ήθελα, ότι θέλω να σας βοηθήσω, Ρόζα.

Ο Πατρίτσιο είναι άρρωστος, είπε η Ρόζα έσφαικά, σχεδόν άνακουφισμένη. Σ' εύχαριστώ, Ντανιέλε. Άνησυχώ για πολλούς λόγους που δεν θά μπορούσα να σοι τοις πω τώρα. Ναί, συνέβη πράγματι κάτι και, νούργιο και θέλω να σας μιλήσω γι' αυτό και να σας ζητήσω μερικές συμβουλές. Μά όχι την στιγμή αυτή, Ντανιέλε; αίσθανομαι πολύ κουρασμένη, με συγχωρείτε.

Στό δωμάτιο που ήταν ήδη λίγο ψυχρό, η Ρόζα μαζέτηκε σε μια πολυθρόνα σιωπηλή. Ο Ντανιέλε την κύτταζε έπιμονα άνικανος να καταλάβη τί συνέβαινε. Δεν τόλμοιζε πιά να την ρωτήση. Μά η σκέψη ότι κάτι είχε συμβή—κάτι καινούριο, όπως είχε πη η ίδια—τόν βασάνιζε. Μήπως αυτό τό «κάτι» θά του την έπαιρνε;

—Ρόζα, πριν από μια βδομάδα συνήτησα τον Άλμπέρτο 'Ιλάριο.

Μετάνιωσε άμέσως γι' αυτό που είπε όταν είδε την έκφραση του πρόσωπου που πήρε τό πρόσωπο της Ρόζας: ένας πόνος ήρειου, αλλά βαθύτατου που δεν θανερωνόταν με δά-

κρυα ή με άλλοίωση των χαρακτηριστικών: τό πρόσωπο μάλιστα φαινόταν άκόμη πιο γλυκό. "Ισως αυτός ο πόνος να ήταν κυρίως μια γλυκύτης μια δειλή και πονεμένη προσαρμογή στη Μοίρα. Ναί, ήταν αυτό.

Η άγαπημένη φωνή τόνρωτησε, πολύ σιγανά, με άπλότητα:

—Τοι μιλήσατε; Πήτε μου, Ντανιέλε, τοι μιλήσατε;

—Συναντηθήκαμε στην δδ Μαντόνι όπου έγω περίμενα τό τράμ. Με είδε και με χαιρέτησε άμέσως. Τόν ρώτησα άν ήταν άπό καιρό στο Μιλάνο. Μοι άπήνησε ότι είχε έλθει την προηγούμενη για κάποια ύπόθεσή του και ότι ξανάφυγε τό ίδιο βράδυ.

Κατά την διάρκεια μιας παρατεταμένης σιωπής, η Ρόζα παρατηρούσε άπλανώς κάποιο σημείο του ταβανιού. Ο Ντανιέλε κατέληξε:

—Δεν μοι είπε τίποτα άλλο Ρόζα. Έφυγε άμέσως. Δεν με ρώτησε για σας.

Ήταν σκληρός ίσως, μα ήταν ελλικρινής. Η Ρόζα θά του συγχωρούσε την σκληρότητα αυτή γιατί καταλάβαινε, χωρίς άλλο, ότι εκείνος θεωρούσε ύποχρέωσή του να ειναι άπέναντί της ειλικρινής, πάντοτε, όσο κι άν του στοίχιζε. Η Ρόζα τά καταλάβαινε όλα.

Εκείνη ήθελε να τον ρωτήση άν ο Άλμπέρτο ήταν καλά, άν είχε χαμογελάσει, άν φορούσε ώραια γραβάτα, άν φαινόταν—αυτό βέβαια μπορούσε να τό καταλάβη κανείς!—ότι ήθελε να ρωτήση τίποτε γι' αυτήν. "Ισως άλλωστε ο Ντανιέλε να μην είχε δη και να μην είχε καταλάβει, γιατί οί άνδρες δεν βλέπουν και δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Μά χωρίς άμφιβολιά ο Άλμπέρτο θά φορούσε μια ώραια γραβάτα!

Ο Ντανιέλε την είδε να χαμογελά έλαφρά, άν να γελούσε στον ίδιο τον έαυτό της, άν να έβλεπε άμορφα πράγματα μέσα της. "Εβλεπε, ναί, μια ώραια γραβάτα. "Ισως ο Άλμπέρτο φορούσε ένα έπανωφόρι ντεμ—σαιζόν, ή τό άδιάβροχό του, άν ήταν άσχημος καιρός. Ρώτησε χαμηλόφωνα.

—Έβρεχε πριν από μια βδομάδα; —Ναί, Ρόζα.

Η νέα γυναίκα ψιθύρισε, μιλώντας στον έαυτό της, όπως πριν είχε χαμογελάσει στον έαυτό της, παράξενα: —Τότε θά φορούσε άσφαλώς τό άδιάβροχό του, ο Άλμπέρτο.

Ο Ντανιέλε δεν είπε τίποτα. Σκεφτόταν.

Και η ίδια δεν ξέρει, ίσως, πόσο είναι έρωτευμένη μαζί του. Άγάπησε τον άνδρα της με την τυφή έγκατάλειψη της νεότητος... Τώρα άγαπά τον νέο αυτό—που δεν άξιζε ίσως περισσότερο άπό τον άλλο—με την έγκαρτέρηση του ανθρώπου που ξέρει ότι άγαπά για τελευταία φορά, δηλαδή για πάντα. Ο Θεός να την βοηθήση να ζήση αυτή την άτέλειωτη ζωή που της μένει άκόμη!.

Η Ρόζα σηκώθηκε άπότομα, μ' έκείνη την γρήγορη αντίδραση που έδειχνε απέναντι σε κάθε είδους συντριβή, είτε τό πράγματά της την προένοσαν, είτε ο έαυτός της.

—Άσφαλώς ύπάρχουν στην άποθήκη εύλα, είπε. Πρέπει ν' άνάψουμε φωτιά, Ντανιέλε, γιατί άρχισε να κάνει κρύο Μαργαρίτα!

Πραγματικά ύπήρχαν εύλα που είχαν περισσέψει άπό τον προηγούμενο χειμώνα. Καθώς ήταν ξερά πήραν άμέσως φωτιά, τριζοβολώντας. Τό δωμάτιο φωτίσθηκε άπό πύρινες

γλώσσες φωτιάς που έρχιχναν μια παράξενη κόκκινη άνταύγεια.

—Ένας καινούριος χειμώνας έρχεται Ντανιέλε! Άς προσπαθήσω να ειμαστε χαρούμενοι και άς έλπίζωμε ότι θά μας εύχαριστήση ο χρόνος που έρχεται. Ο χρόνος αυτός θά σας φέρη τόσα ώραια πράγματα, άκόμη και την ευτυχία, αγαπητέ Ντανιέλε.

Γελούσε με μια άπότομη εύθυμία, εύχαριστημένη που έλεγε μερικά καλά λόγια στον μεγάλο της φίλο. Έκείνος χαμογέλασε.

—Αν διατηρήσετε πάντα τη φιλία σας απέναντί μου, Ρόζα, έχω όλα τά ώραια πράγματα που μπορώ να έπιθυμήσω. Και δεν ζητώ την ευτυχία δεν θέλω την ευτυχία.

—Κάνετε άσχημα, είπε η Ρόζα σοβαρά. Πρέπει κανείς να ζητά την ευτυχία, να θέλη την ευτυχία, όσο άκριβά κι άν πρόκειται να την πληρώσει...

Ο Ντανιέλε σιώπησε. Καταλάβαινε ότι θά κατέληγαν σε μια δύσκολη συζήτηση. Είγνε τό θάρρος να μιλά για ευτυχία, ή δύστυχη Ρόζα, αυτή που είχε πετάξει την ευτυχία άπό τό παράθυρο, σάν ένα κουρέλι άνώφελο!

—Ντανιέλε, έρχεστε να πώμε στον κινηματογράφο, αύριο βράδυ; Τηλεφωνήστε μου μετά τις όκτώ για να κανονίσωμε που θά συναντηθώμε. Θέλω να πάω σ' έναν κινηματογράφο, κι' ύστερα σ' ένα κέντρο θερμό και φωτεινό. Είμαι εύχαριστημένη που τελείωσε τό καλοκαίρι. Ντανιέλε. Τό φθινόπωρο είναι πιο συμπαθητικό, πιο φιλικό.

Πήγε να κοιμηθί άργότερα, σχεδόν ήρεμη, βαθειά άνακουφισμένη άπό την συντροφιά του Ντανιέλε και άπό τη γαρά του φωτισμένου τζακιού.

Σκεπτόταν ότι τώρα στο δωμάτιο του Πατρίτσιο ήταν άναμμένη η σόμπα του πετρελαίου: ο Πατρίτσιο θάνοιωθε λιγώτερο τό κρύο και ο μικρός Πάτ θά ζέσταινε τα γερικά του κοντά στη σόμπα. Άκόμα και η μαραμένη γυναίκα με τό άδιάφορο βλέμμα, θά ένοιωθε κάποια εύχαρίστηση βλέποντας τη σόμπα να σκορπίζει μια εύχρηστη θερμότητα στο παγερό δωμάτιο. "Ισως αύριο ν' άποφάσιζε η γυναίκα αυτή να τηλεφωνήση στη Ρόζα πώς πήγαινε ο Πατρίτσιο.

Μά ούτε την έπομένη ούτε την μεθεπομένη η γυναίκα δεν τηλεφωνήσε. Έπαυσε να βρέχη: ένας ήλιος σχεδόν χειμωνιάτικος, σκιασμένος άνάλαφρα άπό την πρώτη συννεφιά, ήλθε να θερμάνει με τα γάδια του τα σπίνια, τους δρόμους, τά βρεγμένα δέντρα. Μά η ομίχλη έξακολουθούσε να ύγραίνει άργότερα εκείνα που ο ήλιος είχε στεγνώσει. Η Ρόζα σκεφτόταν ότι άσφαλώς ο Πατρίτσιο θά είχε γιατρευθί. Θά τον έβλεπε να έρχεται σε λίγες μέρες, να της ζητήσει χνόματα. Άπορούσε μάλιστα που δεν της είχε ζητήσει άκόμα.

Ένα βράδυ τηλεφωνήσε στον γιατρό. Γιατί να μην τηλεφωνήση τό κάτω—κάτω; Θάλεγε ότι πρόκειται για κάποιον συγγενή της τον οποίο ήθελε να βοηθήση. Είχαν περάσει μερικές μέρες ήλιόλουστες, χλιαρές, μα ύστερα άρχισε πάλι να βρέχη και να κάνει κρύο.

—Γιατρέ, πριν από μια βδομάδα σας παρακάλεσα να έπισκεφθίτε κάποιο άρρωστο συγγενή μου. Δεν έμαθα άπό τότε τί γίνεται και θά ήθελα να μοι πητε σεις.

—Πηγαινώ κάθε μέρα άπό τότε, κυρία. Σήμερα τό πρωί ήταν σοβαρά,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

Θά μπορούσε να κατανικηθί, ή πνευμονία άν βαστούσε ή καρδιά. Μά η καρδιά του είναι πολύ αδύνατη... Θά ξαναπάω άπόψε στις έννέα και ύστερα θά σας τηλεφωνήσω άμέσως.

Η Ρόζα δεν θυμόταν πιά τί άπήνησε στον γιατρό. "Όταν κρέμασε τό άκουστικό είδε την Μαργαρίτα κοντά της.

—Κυρία, σας ζητά μια γυναίκα. Μοι είπε να σας πω ότι είναι η Στέλλα και ότι είναι άνάγκη να σας μιλήσει άμέσως.

Η Στέλλα δεν περίμενε περισσότερο. Φάνηκε στο κατώφλι του δωματίου, χωρίς καπέλλο, με την κόκκινη ζακέττα της κλειστή στολαιμό. Ήταν κατάγλωμη με βλέμμα τρομαγμένο και μαλλιά άχτένιστα.

—Πεθαίνει... Φοβούμαι... Ο Θεός να με συγχωρήση, μά φοβούμαι, φοβούμαι!

—Έρχομαι είπε η Ρόζα ήρεμη. Τηλεφωνήσε να έλθη ένα ταξί, Μαργαρίτα. Κι' έπειτα τηλεφωνήσε άμέσως στον γιατρό να πάη τώρα εκεί, στο πρόσωπο για τό οποίο του ζήτησε πληροφορίες, πρό όλίγου. Θά καταλάβη άμέσως.

Η Στέλλα μουρμούριζε άκατάληπτες φράσεις κάθε τόσο, ένω κατέβαιναν με τό άσανσέρ. "Ετρεμε άπό τό κρύο και τό φόβο, κρεμασμένη σφιχτά στο μπράτσο της Ρόζας. "Εμεινε έτσι, σφιγμένη έπάνω στη Ρόζα, και μέσα στο ταξί. Η Ρόζα της χάιδευε τον ένα ώμο με συμπάθεια, σιωπηλά. "Όταν έφθασαν στον δρομάκο, την ρώτησε έξαφνα:

—Και ο Πάτ, που είναι;

—Στην σπιτονοικοκυρά. Δεν θέλω να μένη στου δωματίου.

Άνέβηκαν την σκάλα βιαστικά. Η πόρτα του χώλ ήταν μισάνοιχτη για να μη χρειάζεται κανείς να χτυπά τό κουδούνι. Έμπρός στην κλειστή πόρτα του δωματίου, η Στέλλα στάθηκε τρέμοντας, κύτταζε την Ρόζα μ' έκείνη την ταραγμένη έκφραση που

δεν την είχε άφήσει άκόμη. Μά η Ρόζα άνοιξε, μπήκε μέσα με την γυναίκα που έξακολουθούσε να μένη σφιγμένη έπάνω της, και ξανάκλεισε την πόρτα.

Στη μέση του δωματίου, ή ηλεκτρική λαμπτήρα ήταν σκεπασμένη μ' ένα πράσινο μαντηλάκι. Ο Πατρίτσιο ήταν μόνος, με τό κεφάλι άκουμπισμένο σε δύο μαξιλάρια, τό πηγούνι άκουμπισμένο σχεδόν στο στήθος, τά μπράτσα άπλωμένα έπάνω στις κουβέρτες, τά χέρια έυλιασμένα σε στάση ένός που θέλει να πιαστή άπό κάπου. Μόλις άντίκρυσε τά χέρια αυτά, ή Ρόζα κατάλαβε ότι ο Πατρίτσιο είχε πεθάνει.

Στό σιωπηλό δωμάτιο δεν άκούοταν πιά ή κουρασμένη άνάσα, ούτε ή άδύναμη και ύπόκωφη φωνή που είχε καταντήσει σάν ψιθύρισμα τόν τελευταίο καιρό. Η σιωπή ήταν τόσο ύποβλητική, τόσο τρομακτική που δεν ύπήρχε άνάγκη να σκύψη κανείς έπάνω στην καρδιά του ξαπλωμένου άνθρώπου για να καταλάβη ότι ήταν νεκρός.

Οί δύο γυναίκες δεν πλησίαζαν κοντά του. Σφηνμένες ή μια έπάνω στην άλλη, παρατηρούσαν τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα για τό όποιο είχαν κλάψει, για τό όποιο είχαν ύποφέρει κάθε ταπείνωση και κάθε πόνος, τό φτωχό αυτό πλάσμα που είχε καταστρέψει τη ζωή τους. Οί δύο γυναίκες που είχαν δώσει, υπό διαφορετική μορφή, αλλά με την ίδια άυτοεγκάταλειψη, όλα όσα είχαν, γιατί εκείνος ύπήρχε κάποτε γοητευτικός, με τά όλόφωτα ξάστερα μάτια του μετάν άκαθόριστη έκφραση, με τά θαυμάσια νέοια του, με τό αίνιγματικό χαμόγελό του, με την τραγουδιστή φωνή του.

Ήταν νεκρός, τώρα, μα κανείς δεν έκλαιε γι' αυτόν... Άπό τις δύο γυναίκες που τον είχαν άγαπήσει άπείριστα, καμιά δεν έκλαιε τώρα γι' αυτόν. Ο Πατρίτσιο ήταν μόνος, είχε άντιμετωπίσει μόνος τό μεγάλο βήμα, τό τρομακτικό βήμα εκείνος ο χαρούμενος και υιοιολάτρης άνδρας, που ήθελε πάντα να χαμογελά. Μά τώρα δεν ύπήρχε κανένα χαμόγελο στο πρόσωπό του: ύπήρχε μόνια άδιαφορία και έσως κούραση.

Ο Πατρίτσιο είχε τελειώσει. Κάθε μέρα είχε παίζει με τη Μοίρα τό ώραιό τρελλό του παιγνίδι και κάθε μέρα είχε γάσει. Τί είχε πη στην Ρόζα, την τελευταία φορά που πήγε σπίτι της, τί είχε πη; «Έδω κάτω, ή Μοίρα τά κυβερνά όλα...».

Και να που εκείνος είχε άναγνωρίσει επί τέλους την κυριαρχία της Μοίρας και είχε ύποταχθί σ' αυτήν.

Η Ρόζα ψιθύρισε στην Στέλλα που έτρεμε, σφιγμένη πάντα έπάνω της.

—Πιστεύω ότι πέθανε. Ο γιατρός πρέπει να έλθη έδώ άμέσως. Προσάθήσε ν' άποπασθί άπό τη Στέλλα και να πλησιάση στο κρεβάτι. Μά κυριεύθηκε κι' εκείνη, έξαφνα, άπό ένα φόβο που την

κάρφωσε στην θέση της. "Ενοιωσε την επιθυμία να φύγει από το δωμάτιο, μα δεν κουνήθηκε για να μην αυξήσει τον φόβο της Στέλλας.

Την στιγμή εκείνη έφθασε ο γιατρός για να απελευθερώσει τις δύο γυναίκες από την αγωνιώδη μοναξιά τους. Διεπίστωσε τον θάνατο, τον οποίο είχε προβλέψει από το πρωί, βλέποντας την αδυναμία της καρδιάς του Πατρίτσιου.

"Η Ρόζα βγήκε από το δωμάτιο. "Η Στέλλα είχε αποσπασθή επί τέλους από πάνω της, μα την παρακολουθούσε παντού και δεν έπαυε να την κυτάζει. "Ακουσε την Ρόζα να μιλή με την σπιτονοικοκυρά, να δίνει οδηγίες με πολλή ήρεμα. "Η σπιτονοικοκυρά φαινόταν πολύ στενοχωρημένη στην αρχή. "Η Ρόζα της έδωσε χρήματα. Τότε παρουσιάσθηκε και ο άνδρας της σπιτονοικοκυράς στον οποίο ανέθεσαν όλες τις θλιβερές φροντίδες που ακολουθούσαν ένα θάνατο. "Η Ρόζα υποσχέθηκε να τους ανταμείψει και τους έδωσε γενναία προκαταβολή επιθυμώντας να φύγει άμεσα από το σπίτι αυτό. Θά έπέστρεφε το άλλο πρωί.

Χάιδεψε το πρόσωπο της Στέλλας που την κύτταζε σιωπηλά. Τότε, επί τέλους, η γυναίκα ξέσπασε σε λυγμούς. "Εκλαιε με το πρόσωπο ανάμεσα στα χέρια της, σκυφτή, άνικανη να πλησιάσει την Ρόζα. Μα η Ρόζα την αγκάλιασε και της είπε ήρεμα:

— Καταλαβαίνω καλά αυτό που νοιώθετε. Μα είμαι εδώ κοντά σας και θα φροντίσω για όλα, όπως βλέπετε. Τώρα έσείς μένετε εδώ καιάφηστε με να πάρω μαζί μου τον Πάτ, που θα είναι καλύτερα να μείνει στο σπίτι μου ωσότου τελειώσει η κηδεία. "Εγώ θα ξαναρθώ εδώ αύριο. Κι' ύστερα θα σκεφθούμε μαζί για όλα. Τώρα, πηγαίνετε στο δωμάτιό του, μη τον αφήνετε μόνο. Πηγαίνετε.

"Ο Πάτ κοιμόταν ήδη, ντυμένος, με ένα σάλι ριγμένο επάνω του, στο κρεβάτι της σπιτονοικοκυράς. Σ' ένα κάθισμα κοντά στο κρεβάτι βρισκόταν το μεγάλο λευκό καράβι.

"Η Ρόζα παρακάλεσε τον σύζυγο της σπιτονοικοκυράς να φέρη ένα ταξί. Πήρε στην αγκαλιά της τον Πάτ, με προσοχή, πήρε επίσης και το καραβάκι και άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Το φορτίο δεν ήταν βαρύ. Πραγματικά, εκείνη δεν θα πίστευε ποτέ ότι ένα παιδάκι έξη χρόνων ήταν τόσο ελαφρύ. Της φαινόταν ότι κρατούσε στην αγκαλιά της το μωρό της δυστυχημένης Μπαττερφλάου «Κοιμήσου, αγάπη μου, κοιμήσου επάνω στην καρδιά μου».

Κατέβηκε σιγά-σιγά για να μη ξυπνήσει ο Πάτ. Στην εξώπορτα αναγκάστηκε να περιμένη λίγο το ταξί. "Εδωσε ένα φιλοδώρημα και στην θυρωρό και της άφησε τη διεύθυνσή της και τον αριθμό του τηλεφώνου της.

Στο σπίτι της, καθώς ανέβαιναν με το ασανσέρ, ο Πάτ ξύπνησε και την κύτταξε με έκπληξη. Της χαμογέλασε χαρούμενα.

— Πάτ, ο μπαμπάς σου με παρεκάλει να σε πάρω μαζί μου γιατί φοβάται μήπως κολλήσεις την αρρώστειά σου. "Υστερα θα γίνω καλά και θαρθω να σε βρῇ μαζί με τη μαμά σου. Δεν σου άρεσει να μείνης μαζί μου, Πάτ; Πήρα μαζί μου και το καραβάκι.

— Είμαι ευχαριστημένος, είπε ο Πάτ.

Κατέβηκε από την αγκαλιά της Ρόζας και μπήκε στο διαμέρισμά της κρατώντας το καράβι του. Χαμογέλασε και στην Μαργαρίτα.

— Μαργαρίτα, είπε η Ρόζα, ο μικούλης θα μείνει μαζί μου όσον καιρό είναι άρρωστος ο πατέρας του. Πρέπει να του ετοιμάσεις το κρεβάτι στο διπλανό δωμάτιο.

— Θα κοιμηθῶ μόνος; ρώτησε ο Πάτ με κάποιο φόβο.

— Όχι, η πόρτα σου θα είναι ανοιχτή προς το δωμάτιο της Μαργαρίτας. "Αν θέλεις, θα μείνω μαζί σου ωσότου αποκοιμηθῇς. Κι' έπειτα, δεν πρέπει να φοβάσαι, Πάτ. Δεν είμαι ένας γενναίος ναυτικός που κυβερνά ένα μεγάλο καράβι;

— Ω ναι! είπε ο Πάτ ευγενικά.

Μα δεν φαινόταν να ἔχη μεγάλη πεποίθηση σ' αυτά που ἔλεγε και παρατηρούσε την Ρόζα με κάποια δυσπιστία.

— Σκέψου, Πάτ, τί θά'λεγαν τα παιδιά της δεξαμενής του Κήπου αν ἔξεραν ότι φοβάσαι να κοιμηθῇς μόνος!

— "Εγώ δεν φοβοῦμαι, είπε το παιδάκι ύστερα από κάποια σιωπή με απότομη αποφασιστικότητα. "Εφτασε ν' αναφερθούν τα παιδιά του Κήπου για να ξυπνήσει ὅλη ἡ υπερηφάνειά του.

Το διπλανό δωμάτιο όπου θα κοιμόταν ο Πάτ συγκοινωνούσε με το δωμάτιο της Μαργαρίτας και με τον διάδρομο. "Η Ρόζα σκέφθηκε ν' αφήσει ανοιχτή και την πόρτα στο διάδρομο, ώστε ν' ακούσει τη νύχτα αν ἤθελε τίποτα το παιδάκι. Μα φαινόταν ότι ο χαρακτήρ του Πάτ ήταν μάλλον βολικός.

(Ἡ συνέχεια στο ἐπόμενο)

(Λογοτεχνική μετάφρασις
ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

— Δουλού! Τί κάνεις αυτού τόσο ώρα, παιδί μου;

— Ρεμβάζω κάτω απ' το φεγγάρι μαμά!...

— Καλά, πές πως το φεγγάρι να πάρη το ποδήλατό του και να φύγῃ, γιατί είναι ώρα να κοιμηθῇς!...

Σκέψεις και γνῶμαι

Οι προλήψεις είναι παλιὰ καρφιά με τὰ ὅποια καρφώνουν τις νέες ιδέες.

— Συνήθως συγχωρούμε ευκολότερα στους ἄλλους τὰ ἐλαττώματα πού δεν μᾶς ἐνοχλοῦν, ἀπὸ τὰ προτερήματα πού μᾶς ἐνοχλοῦν.

— Ἡ φιλοσοφία πού περιφρονεῖ τὴν λογικὴ, εἶναι ἕνας κακὸς γυνὴς πού δέρνει τὴν μητέρα του.

— Καὶ στὴν πύλιν μεγάλη φρονιμάδα καὶ λογικὴ ὑπάρχει πάντα ἕνας κύνιος παραφροσύνης.

— Τὸ λογικὸ χωρὶς τὸ ὄνειρο, εἶναι κήπος κλεισμένος μέσα σὲ ψηλὸς τοίχους.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ
ΕΡΝΕΣΤ ΖΩΜΠΕΡ)

— Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὴν θύελλα τῶν παθῶν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ παντρευθῇ μιὰ γυναῖκα καλὴ καὶ μὴ μυαλὰ τετρακόσια. Ἡ καλὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ὅ,τι τὸ λιμάνι μέσα στὴν θύελλα. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ κακιὰ γυναῖκα εἶναι ἡ θύελλα μέσα στὸ λιμάνι.

(Οὐίλκοξ)

— Ἡ γυναῖκα καὶ ὁ ἔρωτας εἶναι ὁ Παράδεισος πάνω στὴ γῆ. Παράδεισος ἡ γυναῖκα καὶ ἀγάπη, δὲν εἶναι Παράδεισος.

(Σααδὴ)

— Ὁ ἔρως εἶναι ἕνα εἶδος τρέλλας. Ὅσο πύλιν μεγάλη εἶναι ἡ τρέλλα αὐτή, τόσο καὶ ἀλπινωτέρος ὁ ἔρως.

(Ἰνδικὴ Παροιμία)

— Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ μετὰ τὸ μυαλό, δὲν ἀγαπᾷ.

(Θεόκριτος)

— Ἡ ὑποκρισία εἶναι τὸ ἄφωνο ψεύδος.

(Φάλλεξ)

— Ὅποιος λέγει: θὰ νικήσω ἢ θὰ πεθάνω, σπανίως ἀποτυγχάνει.

(Κορνήλιος)

— Ἡ σοφία δὲν ἀξίζει τίποτε ὅταν κανεὶς δὲν ξέρει καὶ νὰ ζῇ.

(Μολιέρως)

— Μπορεῖς νὰ κλείσῃς στὸν ἔρωτα τὴν πόρτα κατάνυτρα, θὰ σοῦρῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

(Λά Φονταίν)

— Βρισκόμαστε στὸν κόσμο γιὰ νὰ πιστεῦσουμε καὶ ὄχι γιὰ νὰ καταλαβαίνουμε.

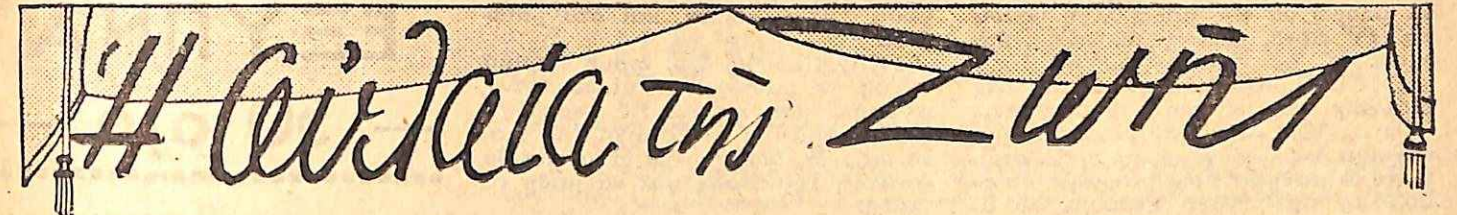
(Φ. Κοππὲ)

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι, ἀπέναντι τῶν γραπτῶν καὶ ἀγράφων νόμων. Μόνον ἡ ἀρετὴ τοὺς ἐξαιρίζει.

(Βολταίρος)

— Ἡ ἱστορία εἶναι ἕνα μυθιστόρημα τοῦ ὁποῖου συγγραφεὺς εἶναι ὁ λαός.

(ντὲ Βινιό)

Τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς

Διάλογος τοῦ Βιρζιλ

Ὁ κ. Πόμ.

Ἡ κ. Πόμ.

Ἐνας ὀπῆρ ἑ τ η ς.

Γ κ ρ ι μ ῶ, καθηγητῆς τῆς μουσικῆς.

(Ἡ κ. Πόμ. γυαλίζει τὰ νύχια της. Ὁ κ. Πόμ. κάνει βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο μετὰ νευρικότητα.)

Ὁ κ. ΠΟΜ (σταματᾷ ἀπότομα). — "Ε, δὲν μπορεῖς λοιπὸν ν' ἀρνηθῇς πῶς εἰμαι ἄνδρας!

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ποιὸς τὸ ἀρνήθηκε αὐτό; Ὁλος ὁ κόσμος εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν εἰσαι κανένα τηλεγραφόφυλο!

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Μὴν ἀστειεύεσαι, σὲ παρακαλῶ. Ὅταν λέω «άντρας» ἐννοῶ ὅτι δὲν εἰμαι ἕνας ἄνδρας σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους. Γιὰ σκέψου ὅτι πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες ἀκόμη ἤμουν ταχυδρομικὸς διανομεύς!...

Ἡ κ. ΠΟΜ. — "Ε, καλά.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Μάλιστα, ταχυδρομικὸς διανομεύς! Ἐξυπνοῦσα στίς 5 τὸ πρωί, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα περπατοῦσα συνεχῶς, πηγαίνοντας ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα γιὰ νὰ δίνω γράμματα. "Ε, λοιπὸν γυναῖκα δὲν μπορὼ νὰ ἐξηγήσω ἕνα πράγμα!

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ποιὸ πάλι;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Νὰ: πῶς ὑπάρχουν μερικοὶ πού τὸ θεωροῦν τιμητικὸ ὅτι εἶνε ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων! Τί τὰ θέλετε, ἐγὼ δὲν ἤμουν φτειαγμένος γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Εἴτυχὸς πού τώρα πιά εἰμαι ἑκατομμυριοῦχος!

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ναι, ἀλλὰ ποιοῦ ἦταν ἡ ἰδέα ν' ἀγοράσῃς τὸ Ἀποικιακὸ λαχείο;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ποιὸς ὅμως ἔδωκε τὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγορασθῇ τὸ γραμματίο τοῦ λαχείου;

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Καλὰ, ποιὸς ὅμως διάλεξε τὸ γραμματίο;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασία. Ποιὸς εἶδε στὴν ἐφημερίδα ὅτι τὸ λαχείο μᾶς εἶχε κερδίσει ἕνα ἑκατομμύριο;

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ἐνα ἑκατομμύριο! Ὅ,τι καὶ νὰ πῇς εἶνε σεβαστὸ ποσόν.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ἐμέτρησα λοιπὸν, ξέρεις, πόσα μηδενικά ἔχει τὸ ἑκατομμύριο! Ξέρεις πόσα ἔχει;

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ὁχι. Δὲν τὸ σκέφθηκα ποτὲ νὰ ἐξετάσω.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ἐχει 6 μηδενικά!

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ἐξῆ; Ναι, μὰ ξέρεις ὅτι τὰ μηδενικά δὲν ἀξίζουν τίποτα;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Δὲν ἔχεις ἀδικο, πού νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή.

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Θὰ σοῦ πῶ

λοιπὸν τώρα κάτι...

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Σ' ἀκούω.

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Τί τὰ θέλεις... Τὸ ὄνειρο ὅλης τῆς ζωῆς μου ἦταν νὰ γίνω κάποτε ἑκατομμυριοῦχα!

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Νὰ λοιπὸν πού ἔγινες! Καὶ τώρα πρέπει νὰ γίνῃς πραγματικὴ κυρία τοῦ κόσμου!

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Μήπως δὲν εἰμαι; Μήπως δὲν τρώω μετὰ ἀσημένια πηρούνια;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ναι, αὐτὸ ὅμως δὲν ἄρκει. Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ παίξῃς πιάνο. Ἀλήθεια, τί ὥρα νὰ εἶνε ἄραγε; (Βγάζει τὸ ρολόι του καὶ τὸ κυττάζει). Τρεῖς παρὰ πέντε... Κι' αὐτὸς ὁ καθηγητῆς τῆς μουσικῆς δὲν φάνηκε ἀκόμα! "Α! Δὲν εἶνε καθόλου ἐν τάξει.

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Μά... στίς τρεῖς προκεταί νάρθῃ.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Ὅταν πρόκειται νὰ πᾶν κανένας σὲ πλουσίους ἄνθρώπους σὰν καὶ μᾶς, οἰεῖται νὰ φροντίσῃ νὰ φθάσῃ νωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔχει προσδιορισθῇ. "Ετσι ἔκανα ἐγὼ πάντοτε.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαινοντας). — Κύριε, ἦλθε ὁ καθηγητῆς τοῦ πιάνου.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Δὲν σοῦ ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριό του;

Ὁ ΥΠΗΡ. — Ὁχι, κύριε. Εἶπε ὅτι τὸν περιμένετε.

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Πές του νὰ ἔλθῃ... "Α-

— Δὲν μπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς πῶς εἰμαι ἄνδρας!

κουσε: πές του ἀκόμη νὰ σκουπίσῃ καλὰ τὰ πόδια του, γιατί τὰ χαλῖα μου τὰ ἔχω ξεσκονίσει μ' ἕναν ἡλεκτρικὸ «ἀσπιρατέρ» τῶν 4.500 φράγκων.

Ὁ ΥΠΗΡΕΤ. — Πολὺ καλὰ, κυρία... (Φεύγει).

— 37 —

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ἀφῆσέ με νὰ παζαρέψω μετὰ τὸν καθηγητῆ τοῦ πιάνου.

Ἡ κ. ΠΟΜ. — Ἀστειεύεσαι; Ποιὸς παζαρεύει καλύτερα, ἐσὺ ἢ ἐγὼ; Θυμάσαι, πρὶν ἀπὸ καιρὸ, πού ἀγοράσαμε τὸ γραμμόφωνο μᾶς; Ὁ παλιητῆς ζητοῦσε ἑκατὸ φράγκα, κι' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα μόνον εἴκοσι.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ναι, μὰ τὸ ἐλατήριό του ἦταν χαλασμένο.

ΓΚΡΙΜΩ (μπαινοντας). — Κύριε... Κυρία... Μεγάλη μου τιμὴ πού...

Ὁ κ. ΠΟΜ. (τὸν διακόπτει). — "Ε, θέβαια... Κι' ἐμεῖς, χαίρομε πολὺ κύριε... (Κυττάζει τὸ ρολόι του). Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ τονίσω ὅτι εἶνε τρεῖς καὶ δυὸ λεπτά. Τὸ χρονόμετρο αὐτό, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐστοίχισε 6.000 φράγκα χωρὶς τὴν ἀλυσίδα του, δὲν κάνει ποτὲ λάθος.

»Οφείλω νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀργοποριοῦντες.

ΓΚΡΙΜΩ. — Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, καθυστέρησα ὅμως στὸ προηγούμενὸ μου μάθημα...

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Γιὰ μιὰ φορὰ δὲν πειράζει. Ἐάν ὅμως σᾶς ξανασυμβῇ ν' ἀργήσετε, θὰ ἐρεθῶ στὴν δυσάρεστη θέση νὰ στερηθῶ τῶν ὑπηρεσιῶν σας.

ΓΚΡΙΜΩ. — Μοῦ φαίνεται, ἐν τούτοις, Θεέ μου, πῶς τὸ σφάλμα μου δὲν ἦταν καὶ τόσο τρομερό.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Καλὰ, καλὰ. Ἄς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ μᾶς. Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται. Θέλω νὰ μάθῃ πιάνο ἡ γυναῖκά μου.

ΓΚΡΙΜΩ. — Πολὺ καλὰ. Ἡ κυρία ἔχει διόλου γνώσεις μουσικῆς;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Τί πράγμα;

— ΓΚΡΙΜΩ. — Ἐννοῶ: ἔχει ἀρχές;

Ὁ κ. ΠΟΜ. — Ἄν ἔχη ἀρχές, λέει; Ἡθικότατες, μάλιστα.

ΓΚΡΙΜΩ. — Δὲν ἐννοῶ αὐτό. Ἐννοῶ ἂν ἡ κυρία σας ἔχει καθόλου μουσικὲς γνώσεις.

Ὁ κ. ΠΟΜ. — "Α, ὄχι! Εὐτυχῶς, ὄχι. Θὰ μάθῃ ὅμως. Εἰμαι ἀρκετὰ πλούσιος ὥστε

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικότατο χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή ή όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τὰ δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τὴ Λουίζα, δυὸ χαριτωμένα ἀγγελουδάκια, ἔξ' ἐτών. Ὁ ἀνδρὸς τῆς Σαρλόττας, Ζώρζ Λαμάρς, ἀπουσιάζει ἀπὸ διαιτίας στὴν Αὐστραλία, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ δουλέψῃ καὶ σχηματίσῃ τὴν προικὴ τῶν κοριτσιῶν του. Μιὰ μέρα ἡ Σαρλόττα ἀισθάνθηκε μιὰ παράξενη ἀδιάθεσίᾳ πὺν τὴν ἀνάγκασε νὰ βγαίνει ἔξω γιὰ ν' ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα. Αὐτὸ συνέβαινε ὅποτε δούλευε τὸ ἀσβεστάκι. π' ἔβρισκότανε πλάι στὸ σπίτι της, ἀλλ' ἡ Σαρλόττα δὲν εἶχε προσέξει αὐτὴν παράξενη συμπτῶση. Ἡ ἀδιάθεσίᾳ αὐτὴ μεγάλωνε μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα καὶ ἡ Σαρλόττα κατέφευγε στὸ δάσος, τοιγυρίζοντας σὰν μεθυμένη ἀπὸ τὴς περιέργους σκοτοδίνες πὺν τὴν κατελάμβαναν. Παραιοῦσε, γ' ἐλοῦσε χωρὶς λόγο καὶ εἴχε ἐγκαταλείψει τελείως τὸ σπίτι της.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὴ φωνάζῃ «Μπεκρού». Πολλὲς φορές τὴν εὗρισκαν ἑαπλωμένη, ἀναίσθητη μέσα στὰ χωράφια. Κι' ἕνα προῖ, ἡ Σαρλόττα, χωρὶς νὰ ξέρῃ πότε καὶ πῶς, γέννησε ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ἀνρὺ. Τὸ σκῆδυλο ὑπῆρξε τρομερὸ στὸ κομμάδι. Ἀλλ' ἡ Σαρλόττα ἦταν τελείως ἀθάνα. Τὸ νόθο παιδάκι ἀρρώστησε κι' αὐτὸ καὶ πέθανε.

Μιὰ μέρα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ὁ Ζώρζ Λαμάρς. Δὲν μένει ὅμως. Παίρνει τὰ δυὸ του κοριτσάκια καὶ φεύγει, ἐνῶ ἡ Σαρλόττα μένει μόνη κι' ἀποστρέφεται.

Ἡ κατακραυγὴ τοῦ χωριοῦ, ἀναγκάζει τὸν εἰσαγγελεὰ νὰ διατάξῃ ἀνακρίσεις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ

Τὸ "αἰρωβότο κρῖνο"

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ὡς δηλητηριάστρια καὶ τὸ δικαστήριον τὴν καταδικάζει.

Ἐνα βράδυ, ὅμως, ἐντελῶς τυχαίως, ὁ γιατρός Μαρινιὰν ἔμαθε ὅτι δίπλα στὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας ἦταν ἕνα ἀσβεστάκι, τοῦ ὁποίου οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Τώρα ἐξηγεῖτο ἡ παράξενη ἀρρώστεια τῆς Σαρλόττας καὶ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖον πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Αἰσθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αὐτὸ ὁ Μαρινιὰν, πηγαίνει ἔ. βράδυ κρυφὰ στὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς Σαρλόττας, γιὰ νὰ διαπισώσῃ ἂν πράγματι οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Ἐπαθε, ὅμως, ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀσφυξία, βγήκε ἔξω σὰν τρελλὸς καὶ σωρίσθηκε ἀναίσθητος στὸ δρόμο.

Ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ πὺν περιήλθε εἰς γνῶσιν τῆς Δικαιοσύνης, ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ἔπῃρε χάριν, μετατραπεύσεως τῆς ποινῆς της εἰς ἰσοβία δεσμά. Ὁ ἀνδρὸς της, ὅμως, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσίν του καὶ τὰ δυὸ δίδυμα κοριτσάκια, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα ἐκλείσθησαν σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖον.

Δώδεκα χρόνια ἀργότερα, ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ἐβγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ, γαρισθέντος τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς της. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξε στὸ Βουβραί, ὅπου τὸ ὄρφανοτροφεῖον, γιὰ νὰ ξαναδῇ τὰ κορίτσια της. Ἐκεῖ ὅμως μαθαίνει πῶς οἱ μικρὲς εἶχαν μόλις πρὸ δλίγου δραμετεῦσαι. Γίνονται ἔρευνες παντοῦ ἀλλὰ τὰ κορίτσια δὲν ἀνευρέθησαν.

Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἡ Κλαίρη, φθάνει στὸ Παρίσι καὶ πιάνει δουλειὰ σ' ἕνα καπελλάδικο. Τὴν εἶχε συστήσει ἐκεῖ ὁ τραπεζίτης κ. Μώμπ πὺν τὴν εἶχε γνωρίσει τυχαῖα καὶ τὴν εἶχε συμπαθήσει. Γρήγορα ὅμως ἡ Κλαίρη, πὺν εἶχε μετανοήσῃ σὲ Μαγδαληνὴ, ἀντιλαμβάνεται τί ἦταν ἡ συμπάθεια αὐτὴ καὶ ἀποκρούει τὸν Μώμπ. Αὐτὸς εἰς ἐκδίκησιν τὴν πετὰ στὸ δρόμο. Χωρὶς σπίτι, χωρὶς δουλειὰ, ἡ Κλαίρη συναντᾷ κάποιον τέως συνάδελφόν της, τὴν Σοφίαν, πὺν κάμνει τώρα ὑποπτη ζωὴ. Αὐτὴ τῆς προσφέρει φιλοξενία χωρὶς νὰ φανερώσῃ στὴν Κλαίρη τί ἔκαινε στὴν πραγματικότητά.

250N

Επέρασαν ἔτσι μερικοὶ μῆνες. Ἡ Σοφία ἦταν πάντα εὐθυμῇ. Ἐνα ἀνοιξιὰκο προῖ βλέποντας τὴν Κλαίρη μελαγχολικὴ καὶ λίγο ἀδιάθετη, τῆς εἶπε:

— Δὲν ἀφίνεις, καυμένη, τὴν βελόνα μιὰ μέρα νὰ ἔλθῃς μαζί μου νὰ ξεσκᾶς;

Ἐτράβηξαν πρὸς τὸ δάσος τοῦ Φοντεναμπλά.

Ἐκεῖ, ἡ Σοφία συνήντησε μερικοὺς φίλους της. Ὅλοι τους ἦσαν νέοι καὶ εὐθυμοὶ σὰν κι' αὐτὴν.

Ἡ Κλαίρη παρετήρησε ὅτι δυὸ ἀπ' αὐτοὺς μιλοῦσαν στὴ Σοφίαν στὸν ἐνικό.

— Μὴ φοβάσαι! ἔσπευσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ἡ θεατρινόδου. Εἶνε καλλιτέχνες κι' αὐτοί. Στὰ παρασκηνία μιλοῦν ὅλοι στὸν ἐνικό μαζί τους. Ἐτσι συνηθίζεται.

Ὁ μεγαλύτερος τῆς παρέας ὠνομαζόταν Ρομπέρ Ἀζοῦ. Ἦταν ἕνας πλουσιώτατος χήρος, χωρὶς παιδιά. Εἶχε ἕνα κατὰστημα δαντελλῶν στὴ Ρὺ ντὲ λα Πσί.

Οἱ δυὸ οἷλες ἔμειναν τρεῖς ἡμέρες στὸ Φοντεναμπλά.

Ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ Παρίσι μετὰ τὸ τράνιο, ἡ Σοφία εἶπε στὴν Κλαίρη:

— Συμβαίνει λοιπὸν κάτι πὺν οὔτε τὸ φαντάζεσαι, Μαγδαληνὴ μου..

— Τί;

— Νά: ὁ Ρομπέρ Ὁζοῦ εἶνε ξετρελλὰ μῆνος μαζί σου!

— Μὲ κοροϊδεύεις;

— Καθόλου. Στὸ ὀρκίζομαι, Σ' ἔχει ἐρωτευθῇ τρελλὰ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸ δὲν με δυσαρρεστὴ καθόλου. Δὲν εἶνε βέβαια ὁμορφος, ἀλλὰ δὲν εἶνε κι' ἄσχημος. Κι' ἔπειτα ἔχει πολλὰ χρήματα..

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Κατόπιν ἡ Σοφία ἔπῃρε τὰ χέρια τῆς φίλης της μέσα στὰ δικά της καὶ τὴν ρώτησε:

— Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν αὐτό, Μαγδαληνὴ μου;

Ἡ Κλαίρη ἐκοκκίνισε καὶ τὰ μάτια της ἐγένισαν δάκρυα.

— Θαυμάσια! εἶπεν ἡ Σοφία, Αὐτὸ ἦθελα νὰ μάθω μόνο. Μετὰ ἕνα μῆνα, ἡ Κλαίρη ἦταν ἐρωμένη τοῦ Ρομπέρ Ὁζοῦ.

— — —

Ἡ Κλαίρη θαμνώθηκε ἀπὸ τὰ πλοῦτη. Γιατί ὁ Ρομπέρ ἦταν πλούσιος. Κι' ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὴν φιλενάδα του.

Τῆς ἐνοίκιασε ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα στὴν ὁδὸν Ρώμης. Κι' ἄρχισε νὰ ἐοδεύῃ γι' αὐτὴν ἀλύπητα.

Ἐπέρασαν ἔτσι δυὸ μῆνες.

Ἡ Κλαίρη εἶχε τουαλέττες, ἐπῃγαγε στὰ θέατρα, ἔζοῦσε μέσα στὴν χλιδὴ καὶ στὴν πολυτέλεια.

Ἐνα βράδυ καθὼς ἦταν μόνη, ἐαπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα τῆς τραπεζαρίας της, συλλογίσθηκε τὴ Λουίζα.

— Ἀραγε, ὅταν τὴν ξαναβρῶ καὶ τὴν φέρω ἐδῶ... Δὲν θὰ με περιφρονήσῃ γιὰ τὴν ζωὴ πὺν περνῶ; συλλογίσθηκε. Θὰ με ἀναγνωρίσῃ;

Ἀναστένανε.

Γιατί, μολοντὴ δὲν εἶχε καμμίαν πληροφορίαν γιὰ τὴν ἀδερφή της, κάτι τῆς ἔλεγε ἐν τούτοις πῶς δὲν τὴν εἶχε γάσει γιὰ πάντα.. πῶς θὰ τὴν ξανάβρισκε..

Τί θὰ τῆς ἔλεγε τότε; Πῶς θὰ δικά ολογοῦσε τὰ ἐαφνικά πλοῦτή της; Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ἐξαφνὰ μῆκε ἡ καμαριέρα της μέσα στὸ σαλόνι.

Ἡ Κλαίρη τινάχθηκε.

— Τί συμβαίνει;

— Κάποιος κύριος θέλει νὰ σὰς δῇ, κυρία.

Ἡ ἱστορία

ἐνὸς μαρτυρικοῦ

ἔρωτος

πὺν τίθεται στὴν

πιὸ ἀπρόοπτη

καὶ δραματικὴ

δοκιμασία.

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΦΩΡΟ

— Δὲν δέχομαι κανένα.
— Αὐτὸ τοῦ εἶπα κι' ἐγώ. Ὁ κύριος ὅμως ἐπιμένει.
— Ποιὸς εἶνε;
— Δὲν ξέρω. Πρῶτὴ φορὰ τὸν εἶδα.
— Δὲν σοῦ εἶπε τ' ὄνομά του;
— Μοῦδωσε τὸ ἐπισκεπτήριό του.

Νά...
Ἡ Κλαίρη ἔπῃρε τὸ ἐπισκεπτήριον, πὺν τῆς ἔτεινε ἡ καμαριέρα. Καὶ διάβασε μιὰ λέξη, ὄνομα: ΜΩΜΠ.

— "Α, ὄχι! ἀνέκραξε με θυμὸ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν δεχθῶ αὐτόν. Τ' ἀκούς; Ποτέ!

Ἡ καμαριέρα τάχασε.

— "Α, κυρία! ἐτραύλισε. Δὲν ἤξερα πῶς... Κι' αὐτὸς ὁ κύριος ἐπέμενε τόσο πολὺ...

Ἐνας θόρυβος μετατοπιζομένων καθισμάτων ἀκούσθηκε στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Ἡ Κλαίρη ἐγύρισε. Καὶ ἀντίκρουσε τὸν Μώμπ.

Ὁ τραπεζίτης εἶχε ἀκολουθήσει τὸ καμαριέρα στὸ σαλόνι.

Ἡ καμαριέρα μαντεύοντας ὅτι ἡ κυρία της θὰ ἐσποῦσε σ' αὐτὴν, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ.

— Συγχώρεσέ με, Μαγδαληνὴ! ἐψιθύρισε ὁ τραπεζίτης με συστολή. Εἶνε τόσος καιρὸς τώρα πὺν ψάχνω παντοῦ νὰ σε βρῶ. Γιατί με ἀποφεύγεις; Γιατί με κυττάζεις ἔτσι... σὰν νὰ σοῦ προξενῶ φρίκη; Μήπως σοῦ ἔκανα κατὶ ἕνα κακό; Μήπως δὲν ἦθελα πάντοτε τὸ καλὸ σοῦ;

Ἡ Μαγδαληνὴ προχώρησε πρὸς τὸ κουδούνι.

— Ἀκουσέ με, Μαγδαληνὴ... τῆς εἶπε βιαστικὰ ὁ Μώμπ. Δὲν ἔρχομαι ἔδῳ ὡς ἐχθρὸς, ἀπεναντίας μάλιστα... Σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγὼ σὰς μισῶ!... Γιατί ἐσεῖς ὑπῆρξατε ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς μου!...

Ὁ Μώμπ ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ ὀλόγυρα του.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε. Ὅπως δὴ ποτε, τὰ συγχαρητήριά μου! Ἐπέτυχες, βλέπω, στὴν καριέρα πὺν διάλεξες. Ἀκουσέ με Μαγδαληνὴ. Γνωρίζω ποιὸς εἶναι ὁ φίλος σου. Ἐν τούτοις, σοῦ λέω Μαγδαληνὴ: ἀφῃσέ τον, κι' ἔλα μαζί μου... Σ' ἀγαπῶ τρελλὰ. Ὅσα πλοῦτή κι' ἂν σοῦ ἔχη δώσω αὐτὸς, ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω περισσότερα! Θὰ σε κάνω εὐτυχισμένη... Κι' ἀκόμη σοῦ προσθέτω τὰ ἔξῃς: Δὲν θάχω καμμίαν ἀπαίτηση ἀπὸ σένα. Θὰ περιμένω... Δέχομαι νὰ

περιμένω ἔως δτου πεισθῇς γιὰ τὴν ἀγάπη μου, καὶ τότε μόνον νὰ μοῦ δώσης δείγματα τῆς δικῆς σου ἀγάπης...

— Εἶπα: ποτέ!

Ὁ Μώμπ ἀνατρίχιασε. Μιὰ λάμψη πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Σκέψου καλὰ, Μαγδαληνὴ... Σκέψου πῶς με κάνεις ἐχθρὸ σοῦ!...

— Τί μ' ἐνδιαφέρει;

— "...Ἐναν ἐχθρὸ πὺν δὲ θὰ λογαριάσῃ τίποτα... πὺν δὲν θὰ σε συγχωρήσῃ ποτέ...

— Δὲν σὰς φοβάμαι! Τί μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε;

— "...Ἐναν ἐχθρὸ ἀδυσώπητοκαίποῦ θὰ σ' ἐκδικηθῇ... πὺν θὰ σε συντρίψῃ μαζί με ὅσους ἀγαπᾷς, με ὅσους ἐνδιαφέρονται γιὰ σένα...

— Ἀθλίε!

— Νά!... Θὰ γίνω ἕνας ἐλεεινός. Ἐνὰς ἄθλιος, ἐὰν με ἀναγκάσης. Εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα!

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὰ σιωπὴ.

Ὁ Μώμπ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα...

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν. Θὰ ξαναἰδωθεῖτε...

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ ἐπιζητήσετε νὰ με ἰδῇτε!

Ὁ Μώμπ χαμογέλασε.

— Τὸ Παρίσι δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο μεγάλο. Θὰ τύχουν εὐκαιρίες νὰ συναντηθοῦμε!

Κι' ἔφυγε, χαιοεῶντας βαθεῖα.

— — —

Ἡ Κλαίρη δὲν ἀνέφερε στὸν Ρομπέρ τὴν ἐπίσκεψίν του τραπεζίτη.

Εἶχε ὅμως τρομοκρατηθῇ. Πῶς θὰ ἐξεδιώκετο, ἄραγε, ὁ φοβερός αὐτὸς ἄνθρωπος;

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες ἔλαβε ἕνα γράμμα.

Τὸ ἀνοίξε. Ἦταν γραμμένο μετὰ τὴν γραφομηχανή. Καὶ ἔλεγε:

«Δὲν ἐλησμόνησα τίς ἀπειλές σου. Ἐχεῖς ὀκτὼ ἡμέρες ἀκόμη γιὰ νὰ σκεφθῇς καὶ ν' ἀποφασίσῃς.

Ἐάν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν ἔχει ἱκανοποιηθῇ ὁ ἄνθρωπος πὺν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος σου φίλος, θὰ ἐκδικηθῇ!».

Τὸ γράμμα ἦταν, φυσικὰ, ἀνυπόγραφο. Ἡ Κλαίρη ὅμως κατὰλαβε ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὸν Μώμπ.

Ἐσκέφθηκε νὰ τὰ μαρτυρήσῃ ὅλα στὸν Ρομπέρ. Ὁ Ρομπέρ ὅμως τὴν ἀγαποῦσε. Ἐάν ἐληροφορεῖτο τὴν ἀνὰ τὴν στήν τῆς Μώμπ, θὰ τὸν προκαλοῦσε, ἀσφαλῶς, σὲ μονομαχία... Θὰ ἐχύνετο αἷμα...

Ὁχι, ὄχι... Ἦταν προτιμώτερον νὰ ὑπὸν τὴν τίποτα.

— — —

Ἐπέρασε λίγος καιρὸς.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας δπου ἔλγε ἡ προθεσμία τὴν ὁποῖαν εἶχε τάξει στὴν Κλαίρη ὁ Μώμπ, ὁ Ρομπέρ ἐγύρισε στὸ σπίτι του—στὸ σπίτι τῆς Κλαίρης, δηλαδὴ—μ' ἕνα ὄφρος ἐξαιρετικὰ στενωχωρημένο.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα ἔσφιξε τὴν Κλαίρη στὴν ἀγκαλιά του.

Αὐτὴ ἀνυσύχησε.

— Τί συμβαίνει!... Τί ἔχεις ἀγάπη μου!...

Ὁ Ρομπέρ δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἐπροσπάθησε νὰ χαμογέλασῃ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ἰδοῦ. Ἐν τούτοις, τί

εἶχε συμβῇ:

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα,

στὸν ἱππόδρομο, ἀπὸ κάποιον ἀσημέντη ἀφορμὴ εἶχεν ἔλθει σὲ λόγια με κάποιον κύριο, ἀγνωστὸ του.

Ὁ κύριος αὐτὸς τοῦ

εἶχε κάνει μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖον ἔπαιξε σὲ διάφορα ἄλογα.

Ὁ Ρομπέρ τοῦ εἶχεν ἀπαντήσῃ με κάποιον βιαιότητα, ὁ ἀγνωστός τοῦ εἶχε μιλήσει βάνουσα, καὶ, τελικῶς, ὁ Ρομπέρ εἶχε χαστουκίσει τὸν συνομιλητὴ του.

Αὐτὸς, ὡς προβληθεῖς εἶχε δώσει ἀμέσως τὸ ἐπισκεπτήριό του: τὸν ἔλεγον Μώμπ, καὶ ἦταν τραπεζίτης.

Ἐγινε ἀντάλλαγμα μαρτύρων.

Ὁ τραπεζίτης εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀπλων. Καὶ εἶχε διαλέξει τὸ πιετόλι.

Ἀ! Ἦταν δεινὸς σκοπευτὴς ὁ Μώμπ. Καὶ τὸ εἶχε δηλώσει ρητὰ στοὺς μάρτυράς του:

— Ἐννοῶ νὰ γίνῃ, μιὰ μονομαχία, σοβαρὴ. Μέχρις ἀποτελέσματος!

Γιὰ περισσοτέρᾳ ἀσφάλειᾳ, ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ γινόταν σὲ βελγικὸ ἔδαφος.

— — —

Ἡ Κλαίρη δὲν ἤξερε τίποτα. Ὁ Ρομπέρ τῆς εἶχε κρύψει τὴν περιπέτειά του.

Τὴν προηγουμένη τῆς ἡμέρας δπου θὰ ἐγίνετο ἡ μονομαχία, ἡ Κλαίρη ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα:

— «Εἶναι ἀκόμη καιρὸς... Ἀπάντησέ μου τηλεγραφικῶς!».

Δὲν ἀπάντησε.

Δὲν φανταζόταν ἄλλωστε, ὅπως

είπαμε, το παραμικρό. Υπέθετε ότι ο Ρομπέρ θα ήταν στο κατάστημά του, όπως κάθε πρωί. Κι' ότι θα έγυριζε το απόγευμα, όπως συνήθως. Τό μεσημέρι έλαβε δεύτερο τηλεγράφημα. Άνυποπτα το άνοιξε, και διάβασε:

—Έλατε γρήγορα. Ο Ρομπέρ σ'αξίζει. Πεθαίνει...—

Τό τηλεγράφημα αυτό προήρχετο από μία μικρή πόλη, των γαλλοβελγικών συνόρων.

Έφυγε σαν τρελλή.

Στόν σταθμό της μικρής πόλεως την περίμεναν οι δύο μάρτυρες του Ρομπέρ, δύο φίλοι του τούς οποίους γνώριζε.

—Θεέ μου... Μήπως είναι άργα;... έρώτησε με αγωνία.

—Όχι...

—Όστε... δεν έχει χαθή κάθε ελπίδα;

Αυτοί δεν απήντησαν. Η Κλαίρη κατάλαβε ότι ο Ρομπέρ ήταν καταδικασμένος.

Τους έπερίμενε άμάξι. Μπήκαν μέσα. Σ'έ λίγο έφθασαν σ' ένα πανδοχείο. Οι δύο άνδρες κατέβηκαν. Η Κλαίρη έμάντευσε ότι εκεί είχε μεταφερθή ο άγαπημένος της.

Μπήκαν μέσα στο πανδοχείο. Σ'ένα κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ο Ρομπέρ, θανάσιμα ώχρος.

—Όταν αντίκρισε τη φίλη του χαμογέλασε με κόπο.

—Πόσο... είμαι εύτυχισμένος, έψιθύρισε πού ήλθες...

Η Κλαίρη, με τ'ά μάτια γεμάτα δάκρυα, έγονάτισε κοντά του.

—Σ' ευχαριστώ... πού ήλθες... είπα πάλι σ'έ λίγο δ'έτοιμοθάνατος, Σ' άγάπησα πολύ...

Αυτά ήταν τ'α τελευταία του λόγια. Έγυρε το κεφάλι του και ξεψύχησε.

Τότε μονάχα η Κλαίρη άντελήφθη ένα νέον που στεκόταν όρθός στη γωνιά της αίθουσας.

Ήταν ο γιατρός πού είχε παρακολουθήσει την μονομαχία. Ο Γκωτιέ Μαρινιάν.

Η Κλαίρη τόν πλησίασε.

—Γιά ποιό λόγο έγινε αυτή η μονομαχία; τόν έρώτησε.

—Γιά κάποιο λόγο άσήμαντο... Τσανάθηκαν σ'ένν ιππόδρομο.

—Και ποιός ήταν ο αντίπαλος του φίλου μου;

—Ένας πλούσιος τραπεζίτης. Τόν λένε Μώμπ.

Η Κλαίρη άνατρίχιασε.

Μιά θανάσιμη ώχρότης απλώθηκε στο πρόσωπό της.

Ο Μώμπ είχε κρατήσει το λόγο του: είχε έκδικηθί!

—

Ο Ρομπέρ, πρίν μονομαχήσει, είχε έτοιμάσει την διαθήκη του: τó μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του τό άφισε στην Κλαίρη.

Η μική όρφανή, έτσι, ήταν τώρα πλούσια.

Επένθησε τόν Ρομπέρ, σάν νά ήταν χήρα του. Και θέλοντας ν' αποτραβηχθί από την κοσμική ζωή, άφισε τó σπίτι όπου έμενε και ένοίκιασε ένα άλλο μοναχικό, στην άκρη του δάσους της Βουλώνης.

Ο τακτικώτερος έπισκέπτης της ήταν ο Γκωτιέ.

Η «Μαγδαληνή» με την σεμνότητα και την όμορφιά της τού είχε κάνει μεγάλη εντύπωση από την πρώτη στιγμή πού την είχε γνωρίσει.

Κάτι τόν τραβούσε κοντά της...

Έξαφνα, όμως μία μέρα έπαυσε νά πηγαίνει στο σπίτι της.

Ύστερ' από μερικές ημέρες η Μαγδαληνή άρχισε ν' άνησυχί με την παρατεινόμενη άπουσία του νεαρού γιατρού.

Εξήτησε πληροφορίες γι' αυτόν από διάφορους φίλους του.

Κανένas όμως δεν μπόρεσε νά της δώση την παραμικρή εξήγηση. Ο Γκωτιέ είχε χαθή απ' όλα τ'ά κέντρα στα όποια εσύχναζε.

Και τότε μονάχα η Μαγδαληνή κατάλαβε πόσο της ήταν άπαραίτητη ή παρουσία του. Τότε μόνον κατάλαβε πόσο τόν αγαπούσε...

Όταν τó άντελήφθη αυτό, όταν ή ίδια άμολόγησε σ'ένν έαυτή της την άγάπη της, ένοιωσε μία μεγάλη χαρά και μία άπέραντη θλίψη μαζί.

Χαρά, γιατί ήταν ή πρώτη φορά πού αγαπούσε...

Και λύπη, γιατί φοβόταν πώς ο άγαπημένος της την περιφρονούσε.

Και βέβαια... Δεν εξηγείτο άλλοιώς: δεκαπέντε μέρες είχε νά φαίνι στο σπίτι της ο Γκωτιέ.

Με περιφρονεί γιατί ύπηρεξά έρωμένη τόν Ρομπέρ, συλλογιζόταν ή νέα με πόνο. Δεν μ' άγαπά... Δεν θά μ' άγαπήση ποτέ...

—

Στό μεταξύ, ο Γκωτιέ, κλεισμένος μέσα στο μικρό του σπιτάκι, είχε την εικόνα της Κλαίρης διαρκώς μπρός σ'ά μάτια του.

Γιατί την αγαπούσε κι' αυτός, την αγαπούσε παράφορα, με λατρεία, και γι' αυτό άκριβώς δεν ήθελε νά την ξαναδύ.

Δεν θά την ξαναίδω ποτέ! έπαυε νά έμεινε σ'ένν έαυτή του. Ένας τέτοιος έρωας, μόνο τη δυστυχία θά μπορούσε νά μου φέρη.

Έξαφνα, ένα πρωί, έλαβε ένα γράμμα. Δυό λόγια μόνο: «Είμαι άρρωστη. Είναι άνάγκη νά έλθετε.

Και από κάτω μία ύπογραφή: «ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ».

—Όστε ήταν άρρωστη...

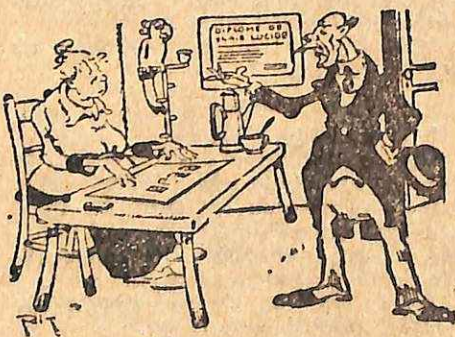
Μπορούσε ν' άρνηθί νά πάη νά την έπισκεφθί;...

Πρός στιγμήν έδίστασε. Δεν θά τού ήταν δύσκολο, βέβαια, νά βρῇ μία δικαιολογία, μία πρόφαση, και νά στείλῃ ως άντικαταστάτη του ένν συνάδελφό του.

Όταν σκέφθηκε ψυχραιμότερα όμως ντραπήκε γιά τούς διαταγμούς του. Πρωτ' απ' όλα ήταν γιατρός.

Τόν καλούσε μία άρρωστη. Έπρεπε νά πάη.

ΜΑΝΤΕΙΑ

Ο σπιτονοικοκύρης της χαρτομάντιδος: Σήμερα εγώ θά θάξω πού τ'ά μέλλοντα: αν δέ μου πλῆξωώσετε τó νοίκι θά σ'ας κάνω έξωση!

Την άγαπούσε, έστω. Δεν είχε παρ'ά νά κρύψη τó αίσθημά του, νά τó θάψη στο βάθος της ψυχής του.

Έτσι, έπῆγε στο σπίτι της Κλαίρης...

—

Η ύπηρετριά της τόν περίμενε στην έξωποτα. Είχε ένα ύψος άνήσυχο.

—Η κυρία σου είναι άρρωστη από καιρό;

—Μά... πάει μία βδομάδα τώρα πού παρουσιάσθηκαν τ'ά πρώτα συμπτώματα της άρρώστειας της.

—Και δεν έκάλεσε κανένα γιατρό;

—Κανένα.

—Γιατί;

—Η κυρία δεν μου έδωσε εξηγήσεις. Υποθέτω όμως ότι ή κυρία περίμενε έσας... και μόνον όταν άπελτίσθηκε νά σ'ας περιμένη άπεφάσισε νά σ'ας γράψῃ.

—Πού είναι τώρα; Στο δωμάτιό της;

—Φυσικά. Είναι στο κρεβάτι.

Είδοποίησέ την, σ'ε παρακαλώ, ό τι ήλθα.

Σ'έ λίγο, βρισκόταν κοντά της.

Έβαλε τó χέρι στο μέτωπό της.

Η Κλαίρη έκλαιγε από τόν πυρετό.

Της έβαλε τó θερμόμετρο: είχε σαράντα βαθμούς.

—Θεέ μου... τού είπα σιγά ή άρρωστη. Μή μ' αφήσετε νά πεθάνω...

Ο Γκωτιέ την εξέτασε προσεκτικά. Έπρόκειτο περί τύφου.

Η Κλαίρη διέτρεχε κίνδυνο θανάτου...

Από τη στιγμή εκείνη, ο Γκωτιέ δεν την έγκατέλειψε ούτε στιγμή.

Έπάλαιε άπεγνωσμένα έναντίον της φοβερης άρρώστειας. Και στο τέλος βγήκε νικήτης.

Ύστερ' από λίγες μέρες ή άρρωστη ήταν έκτός κινδύνου. Κι' ύστερ' από μερικές έβδομάδες μπήκε στην άνάρρωση.

Ε, από τη στιγμή εκείνη ή στάσις τού Γκωτιέ μετεβλήθη. Ξανάγινε ψυχρός μαζί της, αδιάφορος σχεδόν.

Την έπισκεπτόταν γιά πέντε λεπτά κι' ύστερα έφευγε.

Αυτή, δεν τού παραπονιόταν διόλου. Κάποτε όμως ο Γκωτιέ, καθώς την άποκαιρετούσε, παρετήρησε ότι τ'ά μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

—Γιατί με άποφεύγεις; τόν ρώτησε σιγά. Άλλοτε είχες κάποια συμπάθεια σ'ε μένα.

Ο Γκωτιέ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Δεν απήντησε.

—Μήπως έχεις τίποτα έναντίον μου; τόν ξαναρώτησε ή Κλαίρη.

—Ω, όχι!

—Τότε, γιατί μου φέρεσαι τόσο άσχημα... τόσο σκληρά... τόσο απότομα;...

—Τί έννοεις; Γιατί σοφ'έ φέρομαι άσχημα; έπροσπάθησε νά δικαιολογηθί ο Γκωτιέ.

Αυτή, τόν διέκοψε:

—Ω, ξέρεις πολύ καλά τί έννοώ. Μην προσπαθής νά ψευσθής. Άλλοτε μου μιλούσες με γλυκύτητα, με συμπάθεια... Τώρα έχεις άλλαξει... Τού κάκου προσπαθώ νά μαντεύσω τούς λόγους αυτής της άλλαγής...

—Κάνεις λάθος, Μαγδαληνή. Σοφ'όρκίζουαι ότι κάνεις λάθος.

—Είχες παύσει και νά έρχεσαι άκόμη...

—Εγώ τόσες δουλειές, τόσους άρρώστους...

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΤΟ ΤΑΜΑ

Διήγημα τού Γκιουζέπε Μάζι

Πώς μπορούσα νά τó φαντασθώ πρίν τις γνωρίσω, πώς οι άδελφάδες Μοντίνι δεν ήταν διόλου τρείς καλόγριες, όπως νόμιζα, παρ'ά μόνο λίγο παράξενα πλάσματα και πώς ή μικρότερη, ή Άκουντσιάτα ήταν μία χαριτωμένη κοπελλούδα, με ώραϊότατα παιδικά μάτια; Τό λάθος ήταν βέβαια δικό μου. Έπειδή τις έδλεπα νά πηγαίνουν πάντα μόνες σ'τούς δρόμους τού χωριού, φορώντας μαύρα, με ένα βέλλο συχνά πού έφθανε ως τ'ά μάτια και έπειδή ήξερα πώς κακοικούσαν σ' ένα παλιόσπιτο με σιδηρόφρακτα παράθυρα, είχα σχηματίσει την πεποίθησι πώς ήταν γριές, άσχημες και άπροσέλπαστες.

Έν τούτοις ή Τερέζα, ή μεγαλύτερη—πού θά ήταν τριανταπέντε χρόνων—

ήταν μία γυναίκα ψηλή και αδύνατη, με ώραϊότατα χαρακτηριστικά, αν και λίγο μαρμαίνα. Η Ντολορές έμοιαζε της άδελφής της, αλλά λιγώτερο έλκυστική και ή μικρότερη, ή Άκουντσιάτα, μου άρεσε έξαφνικά γιά τήν παιδική της άθωότητα.

Κύριε δικηγόρε, έλάτε νά μ'ας βρῇτε...

Κι' έτσι σ' αυτό τó χωριό, πού είχα φθάσει εδω και λίγο καιρό και δεν είχα γνωριμίες, εύχαριστήθηκα πολύ πού βρέθηκε επί τέλους κάποιος πού μ'έκαλούσε σπίτι του και με φιλοξενούσε. Κι' όταν τ'ά καθήκοντα τού γραφείου μου μου επέτρεπαν, άντι νά πλήττω από άνία άνάμεσα σ'τούς καπνούς τού καφετιού, πήγαινα σπίτι των.

Κι' έτσι έγινε τακτική έπισκέπτης τους. Έγινε ο φίλος πού τόν περίμεναν κάθε βράδυ με άνυπομονήσαν, σάν μία άκτινα ήλιου, πού πήγαινε νά θερμάνῃ λίγο τήν σκιά αυτών των τριών έρημικών υπάξεων. Τό γεγονός, ότι με δειχόντανε στο σπίτι των Μοντίνι δεν έμεινε άπαρατήρητο στο χωριό. Έπειδή όμως οι τρείς άδελφές άθεωρούντο από όλους ως ιδιότροπες, μερικοί μάλιστα τις έχαρκτηρίζαν και τρελλές, σάν τόν πατέρα τους, τó πράγμα έξεχάστηκε στο τέλος.

—

Είχαν περάσει έξη μήνες και είχα γίνει πιά όλος διόλου άνθρωπος τού σπιτιού. Με μεταχειριζότανε σάν παλιό φίλο, πολλές φορές δέ έμενα και στο γεύμα και εκείνες ήξεραν νά μαντεύουν όλα μου τ'ά γούστα.

Ένα βράδυ, όμως, τήν ώρα πού τελείωνε τó φαγητό, συνέβη ένα έπεισόδιο, πού τó άντελήφθηκα εγώ μόνος. Χωρίς νά τó θέλω άγγίξα τó χέρι της Άκουντσιάτας και τήν είδα άμέσως νά χλωμάξῃ.

Από τήν βραδεία εκείνη έσχημάτισα τήν πεποίθησι, ότι δεν ήταν σωστό νά έχω τόση στενή έπαφή με τó σπίτι τους και έπροσπάθησα νά άραιώσω τις έπισκέψεις μου. Μά τó πράγμα δεν στάθηκε

δυνατόν. Ύστερα από λίγες μέρες άναγκάστηκα νά ξαναρχίσω τις τακτικές μου έπισκέψεις, ύστερα από τ'ά παρακάλια των δυό άλλων άδελφών. Έπειτα μέσα μου ένοιόθα νά μεγαλώνη κάθε μέρα ή συμπάθειά μου γιά τήν Άκουντσιάτα.

Τήν έποχῃ εκείνη έπληροφόρηθηκα, ότι οι άδελφάδες δεν ήταν τρείς, αλλά πέντε. Οι δυό άλλες είχαν γίνει καλόγριες, ύστερα από τήν «συμφορά». Ποιά ήταν όμως ή συμφορά αυτή πού ή άνάμνησίς της έκαμε νά σκυθρωπάσουν τ'ά πρόσωπα των τριών γυναικών, δεν μπόρεσα νά τó μάθω άμέσως.

Ύστερα όμως από λίγο καιρό, μία μέρα κάναμε περίπατο κι' οι τρέσσαρες και βρεθήκαμε μπροστά σ'ε μία παράξενη βίλλα, μ' ένα πύργο.

—Ποιανού είναι αυτό τó σπίτι; ρώτησα.

—Δικό μας, μου απήντησαν.

Έπειτα πρόσθεσε ή Τερέζα:

—Τό σπίτι είναι άκατοίχικο... Δεν τó κατοικούμε πιά από τότε... από τότε πού ο πατέρας μας σκότωσε τή μητέρα μας σ'ε μία κρίσι τρέλλας...

Πάγωσα και δεν μίλησα, μά ή Τερέζα έξακολούθησε:

—Από τήν ημέρα εκείνη ή Άννα και ή Άντωνία, οι δυό άλλες άδελφές μας, τραθήχτηκαν στο μοναστήρι και έμεις οι άλλες τρείς κάναμε τάμα, όρκιστήκαμε...

Τήν στιγμήν αυτή άκούστημε τó κλάμα της Άκουντσιάτας. Θρηνούσε σάν παιδάκι.

—...Όρκιστήκαμε νά μὴν παντρευτούμε ποτέ, συμπλήρωσεν ή άδελφή.

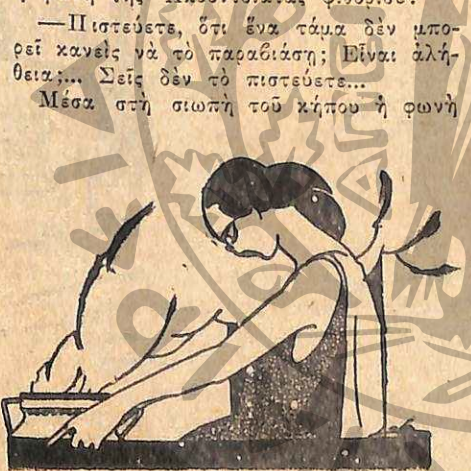
Γυρίσαμε σιωπηλοί, μόνον ή Ντολορές, πού φαινότανε ή πιο ψυχρή και πιο αλλοιωμένη, έκοβε νευρικά τ'ά χαρτάρια στο δρόμο.

—

Έκείνο τó βράδυ άργά, τήν ώρα πού έφευγα και τραβούσα άνάμεσα από τόν κήπο, άκουσα ένα έλαφρό βήμα νά ρεχτεί από πίσω μου. Μόλις γύρισα δυό χέρια άγγισαν τ'ά δικά μου και μία φωνή, ή φωνή της Άκουντσιάτας ψιθύρισε:

—Πιστεύετε, ότι ένα τάμα δεν μπορεί κανείς νά τó παραβιάσῃ; Είναι αλήθεια;... Σεις δεν τó πιστεύετε...

Μέσα στή σιωπή τού κήπου ή φωνή

αυτή άντήχησε γεμάτη λυγμούς και μέσα στήν αδύνατη λάμψη, πού τ'ά άστρα έρεγγαν πάνω μας, τó μικρό και χλωμό έκείνο προσωπάκι μου φάνηκε άξιο τόσου οίκτου, πού δεν έδίστασα ν' άπαντήσω, πιάνοντας τ'ά χέρια της και σφίγγοντάς τα δυνατά στο στήθος μου.

—Δεν τó πιστεύω... Δεν μπορώ νά τó πιστέψω, Άκουντσιάτα.

—

Οι καλόγριες, οι δυό άδελφές, οι κλεισμένες στο μοναστήρι, έδωσαν κι' έκείνες τήν συγκατάθεσί τους νά γίνῃ ο γάμος. Και έστειλαν στήν άδελφή τους τή μέλλουσα νύφη διάφορα δώρα, ρουχικά και κεντήματα, γεμάτα σοδαρότητα, καμωμένα στο μοναστήρι.

Έν τῷ μεταξύ όλοι έπισπεύσαμε τις προετοιμασίες τού γάμου, γιατί όλοι θέλαμε νά τελειώνουμε γρήγορα, σάν νά υπήρχε κάποιος μυστικός και βαθύς φόβος.

Μόνον ή Ντολορές μου φαινότανε, ότι δεν έδειχνε καμιά προθυμία και δεν συμφωνούσε μαζί μας νά γίνουν τ'ά πράματα με βία. Ακόμη δέ δεν φαινότανε νά συμμετέχῃ στή χαρά μας. Γύριζε μέσ στο σπίτι, άπληστολήμενη μέν γι' αυτά, αλλά χωρίς νά έγγίξῃ τίποτε, ούτε κι' ένα κουμπί, αν έπεφτε έξαφνα άνάμεσα από τ'ά πόδια της.

Εγώ χρειάστηκα έν τῷ μεταξύ νά πάω στήν πατρίδα μου γιά νά κανονίσω μερικά ζητήματα και νά γυρίσω γιά τó γάμο. Τήν παραμονή όμως της άναχωρήσεώς μου έλαβα τó έξις τηλεγράφημα της Τερέζας: «Άκουντσιάτα άσθενεί. Δεν θέλει νά σ'ας ξαναίδῃ».

Έφυγα σάν τρελλός, αλλά μόλις έφθασα σπίτι της είδα στήν πόρτα τήν Τερέζα χλωμή νά μου δίνῃ ένα γράμμα.

Τό άνοιξα με τρεμάμενα χέρια και διάβασα:

«Τέλειωσε τó φτωχό μας όνειρο, Άλ-δέριε, γιά πάντα. Δεν μπορώ νά γίνω γυναίκα σου. Δεν μπορώ νά πατήσω τó τάμα. Η μητέρα μου ήρθε και έμεινε μαζί μου μία νύχτα. Εκείνη δεν θέλει. Γιατί νά συναντηθούμε; Είναι προμεσρό νά μὴ μπορῇ κανείς νά παραβιάσῃ τούς όρκους. Μά εγώ έδωσα τήν καρδιά μου και τώρα πιά δεν μου άνήκει. Είμαι άρρωστη. Μόλις γίνω καλά, θά πάω νά κλειστώ στο μοναστήρι. Άντί, άγαπημένε μου».

Έφυγα από κεί και δεν έμαθα πιά τίποτε γιά τήν Άκουντσιάτα. Μία φορά μόνο στο τραίνο συναντήθηκα τυχαίως με τήν Ντολορές. Δεν μίλησαμε. Μά κυρταχτήκαμε βαθειά και μέσ στα μάτια της ξαναδιάβασα τις ύποψίες, πού είχα πώς μ' αγαπούσε.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΜΑΖΙ

‘Η 4^η Αύγουστου τὸ λαϊκώτερον καδεστῶς

Ὁ λόγος τοῦ κ. Νικολοῦδη στὴ Λαμία

Προσθέσατε τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν τάξιν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀσάλευτοι καὶ ἀδιατάρακτοι, προσθέψατε πρὸς τὰ σύνορα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαράβιαστα, ἐνθυμηθῆτε τὰς ἰσχυρὰς συμμαχίας μας, καὶ πιστεύσατε ὅτι ἐκτὸς τῆς κρατικῆς μας ἀναδιοργανώσεως, σφυρῆ-λατεῖται καθημερινῶς καὶ ἕνας νέος Ἑλλη-λινικός πολιτικός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ μέγα εἰς τὴν ἐθνικὴν παράδοσιν, ἀλλὰ θὰ ἀντλήσῃ τὴν δυνάμιν του ἀπὸ τὰς σημερινὰς καὶ αὐριανὰς ἐπιδιώξεις, ἐξελίξεις καὶ δυνατότητας τῆς φυλῆς, διὰ νὰ λάβῃ τὴν τελειωτικὴν του μορφήν.

Παραλείπω βεβαίως πολλά, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας τοῦ συντελουμένου ἔργου. Πάντως αὕτη εἶναι περίπου ἡ εἰκὼν τῶν δύο Ἑλλὰδων, τῆς προαυγουστιανῆς καὶ τῆς μεταυγουστιανῆς. Ἐὰν ἐσυνερίζετο ἡ προαυγουστιανὴ κατὰστασις, θὰ ἀπετέλει ὕβριν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, πρὸς τὰς θυσίας τῶν πολέμων μας, πρὸς τὴν ἀγωνίαν, τὴν ὁποῖαν διήλθεν ὁ τόπος αὐτός ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη, πρὸς τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους.

Εὐτυχῶς ἡ κατὰστασις ἐκείνη μετεβλήθη. Σήμερον ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡνωμένη ἐσωτερικῶς, κατωχυρωμένη ἐξωτερικῶς, καὶ οργανώνει τὴν σύγχρονον καὶ αὐριανὴν ζωὴν τῆς, σύμφωνα μὲ ἀρχάς, τὰς ὁποίας ὑπηγόρευσαν αἱ ἐσωτερικαὶ πολιτικαὶ μας ἀνάγκαι καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν πείραν τῆς ἀγωνιώδους πολεμικῆς καὶ μεταπολεμικῆς κρίσεως, τὴν ὁποῖαν διήλθομεν πολιτικῶς, οικονομικῶς καὶ κοινωνικῶς.

Διὰ μίαν στιγμὴν, ἡ χώρα ἐταλαντεύ-

θη μεταξὺ δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς, μεταξὺ τοῦ Ἔθνους καὶ διεθνισμοῦ, μεταξὺ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀναρχίας, μεταξὺ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ παραλογισμοῦ. Καὶ ὅταν ἡ σύγχυσις τῶν ἰδεῶν, ἡ μέθη τῶν παθῶν, ὁ διχασμός, ἡ δυστυχία τοῦ Ἔθνους ἐφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς, πάλιν μόνος καὶ πρόωτος, εἶπεν, ἐν ἔτει 1935, μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὸν πανικόν, ἀεπαναφύρατε τὸν Βασιλέα διὰ νὰ δοθῇ ἐκ νέου ἕνας νέος ρυθμός εἰς τὴν ἀμορφον ζωὴν μας». Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ ἀντήλθεν. Ἦτο ἡ πρώτη φάσις τῆς ἀνοικοδομήσεως, ἡ δὲ 4^η Αὐγούστου ὁ δεύτερος μεγάλος σταθμός τῆς.

Μετὰ δύο περίπου ἔτων δημιουργικῶς κόπους καὶ μόχθους ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰπῇ ὅτι διεμόρφωσε κατὰ τὰς γενικὰς του ἀκόμῃ γραμμὰς τὸ νέον Κράτος καὶ τὴν νέαν ἐθνικὴν συνείδησιν. Ὁ Ἑλληὴν ἀρχίζει ν’ ἀντιλαμβάνεται πλέον σήμερον τὸ σύνθετον Ἑλληνικὸν πρόβλημα, πρόβλημα οικονομικόν, πρόβλημα κοινωνικόν, πρόβλημα γοήτρου καὶ πολιτισμοῦ, καὶ νὰ παίρνῃ θέσιν ἀπέναντί του. Νὰ κανονίξῃ δηλαδὴ τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ τὰ δικαιώματά του κατέναντι τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κυττάζωμεν ἀτομικιστικῶς, ἐγωιστικῶς, ἀλλὰ ὡς ἕνα ἐθνικὸν σύνολον, ὅλοι οἱ Ἕλληνες μαζί.

Βλέπετε ποῖα βαθύτερα μεταβολὴ ἐπῆλθε μέσα σὲ δύο χρόνια, ὅχι μόνον εἰς τὸ πολιτικὸν σύστημα, ἀλλὰ βαθύτερα μέσα εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν χαρακτήρα μας.

Τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τεραστίας σημασίας. Διὰ νὰ ἀχθῇ δὲ εἰς

τὴν πλήρη του τελείωσιν πρέπει νὰ περιβάλλετε μὲ διαρκὴ καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην τὸν ἀρχηγόν. Ὅπως αὐτός εἰς τὰς ἀρετὰς σας ἐμπιστεύεται τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του, ἔτσι καὶ σεῖς εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ὁργανωτικόν του δαιμόνιον πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆτε τὴν εὐτυχίαν σας, τὴν ὑπερφάνειάν σας ὡς Ἑλλήνων.

Ἡ πολιτικὴ εἶναι μία δύσκολος, μὴ δραματικὴ ὑπόθεσις. Διότι ἀσχετῆται ἐπὶ τῆς πλέον ἀσταθοῦς ὕλης, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας κόσμος συναισθημάτων, παθῶν, ἐγωισμῶν, συμφερόντων. Ἀν ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κρίσιμωτέρας στιγμὰς τῆς ἱστορίας μας κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὴν Κυβερνήσιν του ὁργανον ζωντανόν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους, καὶ νὰ κάμῃ νοητὴν τὴν μεταβολὴν τῆς 4^{ης} Αὐγούστου, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς σταθερᾶς ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι μία ἱστορικὴ πολιτικὴ μορφή, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ χώρα πρέπει νὰ εἶναι υπερήφανος.

Λαμῖες, εἶμαι εὐτυχῆς διότι ἐπεκονώνησα μαζί σας καὶ μὲ ἡκούσατε. Ἡ Ἑλλὰς προχωρεῖ εἰς μεγάλους δρόμους. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ ἀναφωνήσωμεν: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς. Ζήτω ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς. Ζήτω τὸ Ἔθνος. Ζήτω ἡ Ροῦμέλη.

Καθ’ ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου τοῦ κ. Νικολοῦδης διεκόπητο ἀπὸ ἐπιδοκίμασις καὶ ἀποθεωτικὰς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κυβερνήτου.

Ζητώντας τὴ Φραντζέσκα

Διήγημα τῆς Ματθίλδης Τορέλλα

Οταν μπροστὰ στὸ πελώριο σκάφος φάνηκε ὁ γραφικὸς κόλπος τῆς Γένοβας καὶ ἡ Λιὸν ἐξανασείδε τὴν Ἰταλίαν ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια τῆς φάνηκε πῶς ξαναβρῆκε τὴν καρδιά τῆς τῶν εἰκοσι χρόνων, ἐκείνη τὴν τρυφερὴ καρδιά, ποὺ ἐνόμιζε πάντα πῶς τὴν εἶχε ἀφήσει στὴν πατρίδα, τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φύγει γιὰ τὰ ξένα.

Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπὸ μιά ἐβδομάδα στὸ Ρίμινι, στὴ φωτεινὴ βίλλα τῆς θεῖας Ἀδελαΐδας, ποὺ θὰ τὴν φιλοξενοῦσε ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι εἰδε νὰ ἔρχεται καταπάνω τῆς αὐτὴ ἡ ὡραία κοπελλούδα, ποὺ σὲ λίγο θὰ παντρευόταν καὶ τῆς εἶπαν πῶς ἦταν ἡ Μύρα, ἡ ξαδελφοῦλά της, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ψηλὴ μόλις ἕνα μέτρο, τότε τὰ δέκα χρόνια, ποὺ εἶχε ζήσει μακριὰ γύρισαν καὶ τὴν ἐβάρυναν μὲ ὅλη τὴν μελαγχολία τῶν χαμένων πραγμάτων.

Καθόταν τώρα ἡ Λιὸν σὲ μιά πλεχτὴ πολυθρόνα καὶ ὅλα τριγύρω εἶχαν μίαν ἀπαλὴ πράσινη δροσερότητα. Τὴν ὥρα αὕτη πόσο ἦταν ὡραῖο νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μακριὰς καὶ κοντινὰς ἀναμνήσεις καὶ νὰ πλέκῃ ὄνειρα, σὰν στεφάνια.

Στὴ βίλλα ἐβάραινε ἡ ἀνία. Ἐνα ὁλόκληρο πρόγραμμα ἀπὸ ἐκδρομῆς, βαρκάδες καὶ τένις εἶχαν ἀναβληθῇ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας ἐκείνης, ποὺ τὸ εἶχαν ὁργανώσει. Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες ἡ Μύρα ἦταν στὸ κρεβάτι καὶ ὑπόφερε ἀπὸ πυρετό, γιατί κρύωσε, ὅπως ἔλεγεν ἡ μητέρα της, ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο στὸ τένις, ἢ γιατί ἔφαγε ἕνα ἀπόνευμα δέκα ὁλόκληρα παγωτά, ὅπως ἔλεγεν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς.

Δὲν ἦταν τίποτε τὸ σοβαρό, μὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μένῃ στὸ δωμάτιο, πράγμα ποὺ στενοχωροῦσε τὴν ἐξαδέλφη καὶ τὸν μνηστήρα. Οἱ δύο νέοι ὡς τοσο ἐκόκτωναν τὴν ἀνία τους, κουβεντιάζοντας κάτω ἀπὸ τὶς ἀκακίες τοῦ ἡρέμου κήπου, κ’ ἔπειτα ὕστερα ἀπὸ τὰ παρακάλια τῆς θεῖας—ἐκίνησαν γιὰ τὴν πολιτεία, τὶς ἐκκλησίες, τὰ μουσεῖα.

—Νὰ μάθετε τὸ δρόμο—εἶπε μὴ μὲρα ἡ Λιὸν στὸ συνοδό της. Μπορεῖ νὰ ξαναρθῇ ἐδῶ μὲ τὴν Μύρα.

—Τὸ ἴδιο συλλογιζόμουν ἀκριβῶς, εἶπε καὶ κείνος.

Ἡ εἰκόνα ὡς τόσο τῆς νέας, ποὺ ἦρθε στὰ μάτια καὶ τῶν δύο, φάνηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη σὰν νὰ τοὺς ἐχώριζε. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο στὸ ναὸ τῶν Μαλατέστας ξαναάνοισαν νὰ εἶναι καὶ πάλι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἐνωμένοι ἀπὸ ἕνα λεπτὸ νῆμα πνευματικῆς συμπάθειας.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Αἰωνίου Ἐρωτός—εἶπεν ἡ Λιὸν, κυττάζοντας τὰ δύο ἀρχικά γράμματα τοῦ Σιγισμούνδου καὶ τῆς Ἰζόττας.

—Εἶναι ὡραῖο νὰ τὸ πιστεῦν κανεὶς, ἀπήντησε ὁ Μάρκος: Μὰ πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ ὁ ναὸς τῆς Ὑπερφανείας.

Ἐγύρουν ἐπὶ πολλὴν ὥρα νὰ βροῦν τὸ προφίλ τῆς θεῖας Ἰζόττας.

μὰ δὲν τὸ βρῆκαν. Καὶ καθὼς ἡ Λιὸν ἦταν ἀπογοητευμένη ὁ Μάρκος εἶπε: —Μιὰ ἀπ’ αὐτὲς τὶς ἡμέρες, αὐριο ἂν θέλετε, θὰ ζητήσουμε νὰ βροῦμε τὴν Φραντζέσκα, μὰ δὲν θὰ τὴν βροῦμε κι’ αὕτη. Κι’ αὐτὸ εἶναι σωστό, γιατί τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀνέκουν περισσότερο στὸ θρόλο, παρὰ στὴν ἱστορία καὶ στὴν πραγματικότητα.

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὶς ἐπόμενες ἐζητοῦσαν νὰ βροῦν τὸ σπῆτι τῆς Φραντζέσκας ντὰ Ρίμινι, μὰ δὲν τὸ βρίσκανε. Καὶ πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸ βροῦν. Τοὺς ἐσπρωχνε ἴσως κάποιος ἐσωτερικὸς πόθος, ἕνας ἔρωτας, ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν, ἕνας βασιτισμένος ἔρωτας, γεννημένος ἀπὸ τὸν πόθο κι’ ἀπὸ τὴν τύψη.

Καὶ στὶς ὥραϊες ἐκείνες νύχτες τῆς

Καθόταν τώρα σὲ μιά πολυθρόνα.

Ἀδριατικῆς ἐκείνη στεκόταν πολλὴν ὥρα στὴ μικρὴ βεράντα τοῦ δωματίου της, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μαρμάρινο κιγκλίδωμα καὶ ἄκουε τὴν βαθεῖαν ἀναπνοὴ τῆς θάλασσας. Ὁ Μάρκος ἄνοιγε μὲ τὴ σειρά του τὸ παράθυρό ποὺ ἦταν ἀντίκρου στὸ δωμάτιο τῆς καὶ εἶμεν ἐκστατικός. Ἐκύτταζεν ἐκεῖνος τὴν γλαυκὴν ἀσπράδα τοῦ φορέματός της κ’ ἐκείνη τὴ φωτιά τοῦ σιγαρέτου του.

Ἡ Λιὸν ἤθελε νὰ μὴ ἐλθῇ καμμιὰ λέξη καμμιὰ ἐκμυστήρευση νὰ τὰράξῃ αὐτὴ τὴ μαγεία, αὐτὸν τὸν βωβὸ ἔρωτα. Μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς αἰτία.

Ἀργότερα ἡ Μύρα θὰ ἐξηγοῦσε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της ἐπεφύγη, χωρίζοντάς της κανένα κυνηγὸν ποῖος ἔφαγε πιά χιμάρια καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν σπεραιοῦν, γιατί ὅλες οἱ Ἀμερικάνες εἶναι τέτοιες, λίγο πρωτότυπες. Κ’ ἐκεῖνος ἴσως θὰ τὴν πίστευε...

τὸ σκάκι του. Γιὰ νὰ μὴ βουτοῦν στὰ νερά ἀνέβηκαν σ’ ἕνα ξύλο κ’ ἐκείνος τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Ἐνοιωθὰν τὴν ἀναπνοὴ τους, ἐνοιωθὰν τὶς καρδιές τους νὰ χτυποῦν δυνατὰ. Τὰ χέρια τοὺς ἔτρεμαν.

Ἐπειτα ὁ καιρὸς ἀνοίξε κι’ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν πρὸς τὴ στάση τοῦ σιδηροδρόμου, ποὺ ἦταν σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Μάρκος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ βαστᾷ ἀπὸ τὴ μέση. Μιὰ στιγμὴ σταμάτησαν καὶ κύτταξαν πρὸς τοὺς. Ὁ πύργος φάνταζε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα παράθυρο φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα τρεμάμενο καὶ ἀδύνατο φῶς.

Ἡ Φραντζέσκα περιμένει ἀκόμῃ τὸν Πάολο, φώναξεν ἐκεῖνος μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτῃ ὀργή, ποὺ δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν ἡ Λιὸν. Ἐπειτα ἔσκυψε ἐπάνω της καὶ τὴν φίλησεν ἀγριέμενος στὸ στόμα.

Εἶχαν περάσει πολλές ὥρες. Στὴ βίλλα ὅλοι κοιμόντουσαν. Ἐαγρυπνοῦσε μόνο ἡ Λιὸν, ποὺ ξαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα αἰσθανόταν ἕνα οἶγο καὶ συγχρόνως τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν χάιδευσαν, νὰ τὴν ζέσταιναν. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὸ Μάρκο. Ἀλλὰ πόση θλίψη ἐνοιωθε καὶ πόσες τύψεις τὴν βασάνιζαν. Γιατί νὰ ῥθῇ αὐτὸ τὸ φίλι νὰ τὰράξῃ ὅλη τὴ μαγεία τοῦ ἱδανικοῦ αὐτοῦ ἔρωτος;

Ἐξαφνὰ ἀκούστηκαν πατήματα. Πῆγε σιγὰ στὴν πόρτα. Τὰ πατήματα, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ἦταν τοῦ Μάρκου. Σταμάτησε μπρὸς τὴν πόρτα της καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ ἡ Λιὸν τὴν εἶχε κλείσει ἀπὸ μέσα. Πέρασαν μερικά λεπτά γεμάτα συγκίνηση. Κι’ ἔπειτα ἀκούστηκαν καὶ πάλι τὰ βήματα ν’ ἀπομακρύνωνται.

Καθὼς ἡ Λιὸν γύριζε πρὸς τὴν πολυθρόνα της εἶδε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα φάκελλο. Ὁ Μάρκος τῆς εἶχε γράψῃ. Τὴν νύχτα ἔλεγε. Νὰ ἦταν ἐκμυστήρευση; Νὰ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη; Πῆρε τὸ φάκελλο στὰ χέρια της. Μύρισε λεβάντα καὶ σιγαρίλα. Νὰ τ’ ἀνοίξῃ; Μὰ γιατί. Πῆγε τότε κοντὰ στὸ τραπέζι, τὸ ἔβαλε στὸ τασάκι τῶν σιγάρων καὶ τῶκαψε. Ἐπειτα πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Μάζεψε τὰ πράγματά της κ’ ἐφύγε ἀφώνοντας μιὰ πρόχειρη δικαιολογία στὴ θεά της.

Κατέβηκε. Ἐξῶ ἡ αὐγὴ γάραξε, μιὰ ἀπαλὴ αὐγὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Μὰ κείνη εἶχε κλεισμένη τὴν ψυχὴ καὶ ξαναρχίζε τὸν ἀτέλειωτο πλάνο δρόμο τῆς ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμον, χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς αἰτία.

Ἀργότερα ἡ Μύρα θὰ ἐξηγοῦσε στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της ἐπεφύγη, χωρίζοντάς της κανένα κυνηγὸν ποῖος ἔφαγε πιά χιμάρια καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν σπεραιοῦν, γιατί ὅλες οἱ Ἀμερικάνες εἶναι τέτοιες, λίγο πρωτότυπες. Κ’ ἐκεῖνος ἴσως θὰ τὴν πίστευε...

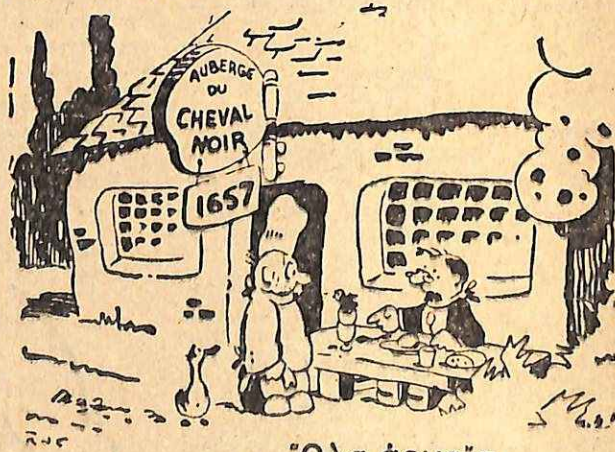
ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΤΟΡΕΛΛΑ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ναυαγοί

— Μὴ μὲ κρατᾷς ἔτσι, ἀγάπη μου... Οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ μᾶς δοῦν ἔτσι, ἴσως νομίσουν πῶς δὲν θέλουμε νὰ μᾶς ἀνησυχήσουν...

Ὅλα ἀρχαῖα

— Τὸ κατάστημά μας εἶναι ἀπὸ τὸ 1657.
— Καὶ τ’ αὐγὰς σας, φαντάζομαι...

Τά 'Ωδεΐα μας

Ελληνικόν 'Ωδεΐον

Ρεπορτάζ του κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Η έρευνά μου είχε αφιερώσει, προ ενός περίπου μηνός, τέσσερα άρθρα σχετικά με την κίνηση του 'Ελληνικού 'Ωδεΐου. Τα σημειώματα αυτά περιελάμβαναν συνεντεύξεις με καθηγητές, κρίσεις για τους μαθητές και τις μαθήτριες, προγνωστικά για τις εξετάσεις και γενικά διάφορα στοιχεία αναφερόμενα στην δράση του μουσικού ιδρύματος της όδοι Φειδίου.

Σήμερα, η σελίς των 'Ωδεΐων θά παρουσιάσει ένα έντελως ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Δεν θά περιορισθώ στην απλή αναγραφή εντυπώσεων ή προβλέψεων. Θά αναγγείλω αποτελέσματα εξετάσεων. Κι' όλοι μας ξέρουμε τί καρδιοχτύπια κι' αγωνίες περιλαμβάνει η υπόθεσις αυτή. 'Ιδίως, μάλιστα, όταν πρόκειται γι' αποτελέσματα πτυχιακών ή διπλωματικών εξετάσεων, όποτε ή μὲν άποτυχία παρατείνει τους κόπους σου για έναν ολόκληρο χρόνο, ενώ αντίθετως ή επιτυχία σε άπολυτώνει μιά για πάντα απ' τὰ βάσανα των μαθημάτων και των βαθμών.

Τὰ αποτελέσματα που θά διαβάσετε παρακάτω αναφέρονται στο κεντρικό ίδρυμα των 'Αθηνών. Όπως έγραψα, όμως, και άλλοτε, μιά από τις σοβαρότερες πρωτοβουλίες του 'Ελληνικού 'Ωδεΐου ήταν και ή ίδρυσις 29 παραρτημάτων στις κυριότερες επαρχιακές πόλεις της 'Ελλάδος. Δυστυχώς, τὰ αποτελέσματα των ε-

παθλο του διοικητικού συμβουλίου εις μνήμην Λίνας φόν Λότνερ.

Η δίσ Μαρία Θ. Σακελλαριάδου, μιά από τις λαμπρότερες μαθήτριες της κ. Ε. Γεωργιάδου, έλαβε πτυχίο με τον βαθμό άριστα κατά πλειοψηφία.

Η δίσ Λαμπρινή Χ. Καραπούλου, μουσικός με πολλά χαρίσματα και μαθήτρια του κ. Τουρνάισεν, πήρε πτυχίο πιάνου με τους εξής βαθμούς: διδασκαλία άριστα, εκτέλεσις λίαν καλώς.

Η δίσ 'Ελένη Ν. 'Αλεξοπούλου, της τάξεως του ίδιου καθηγητού, προικισμένη με πολύ μουσικότητα, έλαβε πτυχίο με τους εξής βαθμούς: διδασκαλία άριστα, εκτέλεσις λίαν καλώς.

Η δίσ Γεωργία Σφακιωτάκη άρι στούχος-πτυχιούχος πιάνου, πρώτον βραβείον 'Ελ ληνικού 'Ωδεΐου.

Η δίσ 'Αννα Ν. Κοκκίδου, μιά απ' τις καλλίτερες μαθήτριες της κ. Γεωργιάδου, πήρε τὸ πτυχίο της με άριστα στη διδασκαλία και λίαν καλώς στην εκτέλεση.

Η δίσ Χρυσούλα Δαφνομήλη, μιά καλή πιανίστρια της τάξεως της κ. Κοτσιρίδου, έλαβε πτυχίο πιάνου με τους εξής βαθμούς: διδασκαλία άριστα, εκτέλεσις λίαν καλώς κατά πλειοψηφία.

Η δίσ Χάρις Κ. Μιχαλοπούλου, μιά απ' τις καλές επίσης μαθήτριες της κ. Κοτσιρίδου, πήρε τὸ πτυχίο της με άριστα στη διδασκαλία και καλώς στην εκτέλεση.

Τέλος, κατά τις χειμερινές εξετάσεις, έλαβε πτυχίο με άριστα στη διδασκαλία και καλώς στην εκτέλεση ή έλεκτη μαθήτρια του κ. Κ. Σφακιανάκη, δίσ Χρυσούλα Ι. Λέφα.

Στη σχολή μονωδίας άπενεμήθησαν υπό τής εξεταστικής επιτροπής τὰ εξής διπλώματα:

Στη δίδα 'Ιρμα Κολάση, διπλωμα μονωδίας και μελοδραματικής με τον βαθμό άριστα και πρώτον βραβείον παμψηφεί, ως και χιλιοδραχμόν έπαθλον διοι-

κητικού συμβουλίου εις μνήμην Θ. Πινδίου. Η καθηγήτρια της κ. Μάγνη-Καρατζά την έχαρακτήρισε ως «εξαιρετική ιδιοφυία».

Καθώς έγραφα και άλλοτε, ή δίσ Κολάση είναι ένα σπάνιο φωνητικό και πιανιστικό συγγένως ταλέντο και όλοι προβλέπουν γι' αυτήν ένα λαμπρό καλλιτεχνικό μέλλον, υπό την προϋπόθεση, φυσικά, ότι θά κατορθώσει νά φύγη με υποτροφία στην Εύρώπη για νά τελειοποιηθί και νά υποδοθή την εξέλιξή της.

Στη δίδα Νότα Ν. Καμπέρου, της τάξεως της κ. Μαγκλιθέρ, άπενεμήθη διπλώμα μονωδίας με τον βαθμό άριστα και πρώτο βραβείο παμψηφεί.

Η δίσ Καμπέρου είναι ένα σοβαρό ταλέντο με φωνή «μαλακιά, εύκολη και ιδεωδώς πλασαρισμένη», κατὰ την άκριθή έκφραση της καθηγήτριας της.

Στόν κ. 'Ελευθέριο Τερζή εδόθη διπλωμα μονωδίας και μελοδραματικής με τον βαθμό άριστα και δεύτερο βραβείο. Ο κ. Τερζής, μαθητής της κ. Καρατζά, είναι προικισμένος με μεγάλη μουσική αντίληψη και ωραιστάτη φωνή.

Στη δίδα Εύχαρη Γαλούρη, άπενεμήθη διπλωμα μονωδίας και μελοδραματικής με τον βαθμό άριστα και δεύτερο βραβείο. Πρόκειται για μιά ξεχωριστή μαθήτρια της τάξεως της κ. Δημακοπούλου, με πολλά

φωνητικά προσόντα.

Στη δίδα Μαρίκα Γαθρισταπούλου εδόθη διπλωμα μονωδίας και μελοδραματικής με τον βαθμό άριστα και δεύτερο βραβείο κατά πλειοψηφία. Η δίσ Γαθριστοπούλου, μαθήτρια της κ. Λέας Μπερτουμή, είναι μιά εξαιρετική λυρική soprano με θερμή κι' εκφραστική φωνή.

Τέλος, στην έλεκτη μουσική δίδα 'Εντιθ 'Ελεον άπενεμήθη διπλωμα μονωδίας και μελοδραματικής με τον βαθμό άριστα.

Στη σχολή βιολίου άπενεμήθησαν, έφ' ότος, ένα διπλωμα και ένα πτυχίο. Τὸ πρώτο εδόθη με τον βαθμό άριστα στόν κ. Κωνσταντίνου Κασινόπουλο, προικισμένο μ' εξαιρετικά προσόντα μουσικό-τητος και δεξιοτεχνίας. Καί τὸ δεύτερο στην έλεκτη μαθήτρια της Κας Κούλα, δίδα Ε. Κοκκίνη, με άριστα στη διδασκαλία και καλώς στην εκτέλεση.

Στη σχολή βιολοντσέλλου έπήρε πτυχίο ο διαλεχτός μουσικός κ. Γεώργιος Ζωγράφος, της τάξεως του κ. Λάμπρου, με τους εξής βαθμούς: διδασκαλία άριστα και εκτέλεσις λίαν καλώς κατὰ πλειοψηφία.

Στη σχολή άπαγγελίας άπενεμήθησαν τρία πτυχία, όλα σε μαθητριάς και μαθητάς της κ. Α. Κροντηρά.

Συγκεκριμένως στη δίδα Ναταλία Μιχαηλίδου με τον βαθμό άριστα.

Στη δίδα Νίκη 'Αδάμου, επίσης με άριστα.

Και τέλος, στόν κ. Πάνο Τσετσενέκο πτυχίον άπαγγελίας με τον βαθμό άριστα κατὰ πλειοψηφία.

Στη σχολή άνωτέρων θεωρητικών έχουμε τὰ εξής αποτελέσματα:

Ο κ. 'Αθανάσιος 'Εμψίλος, της τάξεως του κ. Βάρβογλη, έλαβε πτυχίον αντίστοιχως με άριστα.

Ο κ. Μιχαήλ Μαχίρας, μαθητής του κ. Ν. Σταθερού, πήρε πτυχίον ένοργανώσεως με τον βαθμόν άριστα.

Ο κ. Χρήστος Φανφάσης, μαθητής του κ. Βάρβογλη, έλαβε πτυχίον ένοργανώσεως με λίαν καλώς.

Ο κ. Μιχαήλ Γκινόπουλος, της τάξεως του κ. Εύαγγελάτου, έλαβε πτυχίον άρμονίας με τον βαθμό άριστα και 500δραχμο έπαθλο Μαρίας Πιζάνη εις μνήμην Θ. Πινδίου.

Ο κ. Φώκος Φιλιππίος, μαθητής του κ. Βάρβογλη, πήρε πτυχίον άρμονίας με άριστα.

Τέλος, ο κ. Κωνσταντίνος Κασινόπουλος, επίσης της τάξεως του κ. Βάρβογλη, έλαβε πτυχίον άρμονίας με τον βαθμό λίαν καλώς.

Στόν ετήσιο διαγωνισμό τελειοφοίτων τρίτης τάξεως άρμονίας, έλαβον πρώτα βραβείον οί δίδες Καλλιόπη Μαναντωνάκη, της τάξεως του κ. Βάρβογλη και 'Αμαλία Κουρσοπούλου, της τάξεως της Κας Πιζάνη—Χατούρη.

Επίσης, στο διαγωνισμό τελειοφοίτων πέμπτης τάξεως σολφέζ, πρώτο έπαινο πήρε ή δίσ Καλλιόπη Μαναντωνάκη και δεύτερο έπαινο ή δίσ 'Ελευθερία Φαιδρού.

Με τὰ όνόματα που άνέγραφα παραπάνω, συμπληρώνεται ο πίναξ των αποτελεσμάτων του κεντρικού ιδρύματος του 'Ελληνικού 'Ωδεΐου.

Στὸ προσεχές σημειώμά μου θ' άσχοληθώ με τ' αποτελέσματα του 'Εθνικού 'Ωδεΐου.

Φ. ΠΛΗΤΑΣ

Γενειάς μιὰ φορά!

Μέχρι προδ λίγων ετών ζούσε στο Μουλουσόν της Γαλλίας ο Λουδοβίκος Κουρλόν, περίφημος για τὸ άτελείτητο μήκος της γενειάδος του. Η νενειάς του Κουρλόν ήταν δυό μέτρα μακρὰ!

Από μικρός ο Κουρλόν είχε τόσο πρόωγη και δυνατή τριχοφυΐα, ώστε από ήλικίας έντεκα ετών αναγκαζόταν νά ξυρίζεται.

Σε ήλικία 16 ετών άφησε για ένα χρόνο τὰ γενεία του, τὰ όποια έφτασαν αίσως τὰ τριάντα εκατοστά. Ύστερα τάνοψε και τὰ ξανάφησε όταν ήταν 25 ετών. Από τότε δεν τὰ ξανάκοψε. Τὰ περιποιόταν, τὰ χτένιζε και τὰ τύλιγε γύρω στο λαιμό του σάν γούνα. Κι' έφτασαν έτσι αίσως σε μήκος δύο μέτρων...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πουλιά κατάσκοποι

Για νά γίνεται ή ζάχαρι γλυκύτερη

Σε όλ' όσα της Φυσιολογικής 'Εταιρίας του Βερολίνου, ο καθηγητής Τσούντε Ισχυρίσθη ότι ή ζάχαρι γίνεται πιο γλυκεία μετὴν προσθήκη ολίγου αλατιού. Τὰ πειράματα ποὐέκαμε σχετικῶς ο έν λόγω καθηγητής ήσαν άπλούστατα. Μέσα σε μιά ποσότητα δηλ. διαλυμένης ζάχαρης έρεξε μιά έλαχίστη ποσότητα διαλυμένου κοινού αλατιού. Καί τὸ ζαχαρώδες ύγρὸ έγινε έτσι πιο γλυκό. 'Επίσης έλαφροτάτη ποσότης διαλυμένου κινίνου πάλι τὸ ίδιο αποτέλεσμα παράγει. Η εξέγησις του περιέρχον αὐτοῦ φαινόμενου ένκειται εις τὸ ότι ή ανεπαίσθητος αλμύρα του αλατιού ή ή πικρότη του κινίνου, προκαλὸν διέγερσιν της αίσθητικότητος της γεύσεως και κατὰ συνέπειαν πιο έντονώτερη την αίσθησι της γλίσκας.

Φέγγος άχνό...

Φέγγος άχνό, λιπόθυμο λικνίζονταν (στη δύση... μέσ' στην άλλέα πλανήθηκα τή φθινοπωρινή, στην ίδια άλλέα που κάποτε μαζί ειχαμε βαδίσει...

Όψιμα ρόδα τή βραδεία τρέμουν, (που έχει φανή και παγερό περίγυρα κρέπτι θανάτου (άπλώνει) τρέμει, σάν ρόδο, ή άρρωστη καρδιά (μου ή όρφανή).

Ριγούνε, σάν μικρά πουλιά σε πρώλι (μα χιονία, οί κλώνοι...

—Ρίξε μου, άγάπη άδέχαστη, μιά (άχτίδα έρωτική τώρα που νύχτα μοναξιάς άφεγγη με (κυκλώνει).

"Ελα με τή γαλάζια σου ποδιά τή (συχλική, και στο λαιμό μου με τ' άβρά χεράκια σου κρεμάσου (για νά μου πης τί ψέμματα!—μιά (σκέψη μυστική...

"Ελα, νά φέξη όλόγυρα κ' έντός μου (ή όμορφιά σου) κι' έγώ στα ρόδα, που αίσθημα φόβου τὰ κατοικεί, χαρά θά δώσω: άν τάπλεκα γιγλάντα στα μαλλιά σου!...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

Κατά τον παγκόσμιο πόλεμο παρετηρήθη ότι οί γλάροι είχαν την ικανότητα νά ανακαλύπτουν και νά προδίδουν άκουσίως τις κινήσεις των υποβρυχίων.

Μόλις δηλαδή διέκριναν κανένα πειρασκόπιο (ένα είδος διόπτρας των υποβρυχίων, ή όποία βγαίνει πάνω από τὸ νερό) οί γλάροι ύψώνοντα τρομαγμένοι πάνω απ' τή θάλασσα κι' άρχιζαν νά πετοῦν όλόγυρα από τὸ σημείο αὐτό, κρῶζοντας συνεχῶς. 'Ετσι ειδοποιούντο οί άνδρες του πλοίου που περνούσε τυχόν από τὸ μέρος αὐτό, και τὸ αποτέλεσμα ήταν νά επισημανθί ή θέσις του υποβρυχίου και νά ληφθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα.

"Ενῶ λοιπόν οί γλάροι έπαιζαν τὸ ρόλο των άκουσίων άνιχνευτῶν στη θάλασσα, στην ξηρά οί παπαγάλοι προσέφεραν άνάλογες υπηρεσίες στα μαχόμενα στρατεύματα. Παρετηρήθη δηλαδή ότι ο παπαγάλος προαισθανόταν την προσέγγιση αεροπλάνου πριν αὐτὸ γίνη, όρατὸ και άρχιζε άμέσως νά πηδάει ταραγμένος και νά βάξη χαρακτηριστικές φωνές φόβου.

Σε πολλά τμήματα των πρώτων γραμμῶν του πυρός οί στρατιῶται είχαν τέτοιους παπαγάλους «φερωτούς άεροσκόπους», όπως τους έλεγαν. Ακόμα και στο Παρίσι έπάνω στον πύργον του 'Αίφελ, είχαν τοποθετηθί πολλά κλουβιά με παπαγάλους, των όποίων άποκλειστικόν καθήκον ήταν νά ειδοποιούν μόλις έννοιωθαν ότι προσεγγίζει κανένα ένθρικο αεροπλάνο.

Επίσης και στα διάφορα μεταλλεία, από πολλῶν ετών τώρα, χρησιμοποιοῦν τὰ καναρίνια μέσα σε κλουβιά, τὰ όποια ειδοποιούν για κάθε επικίνδυνη έκφυγή άερίου από τις σωγμές των άνθρακοφόρων στρωμάτων.

Τὸ καναρίνι, ως γνωστόν, λόγω της υπερβολικής ευαίσθησίς του, μελαγχολεί μετὴν πὸν άνεπαίσθητη παραρη δηλητηριώδους άερίου στην ατμόσφαιρα ή λιποθυμεί ή και πεθαίνει. Γι' αὐτὸ άκριβῶς στα μεταλλεία χρησιμοποιούν τὸ ευαίσθητο αὐτὸ πουλί ως γνῶμονα της καθαριότητος του ατμοσφαιρικοῦ άέρος.

Λόγω της ιδιότητός του λοιπόν αὐτῆς έχρησιμοποieh και τὸ καναρίνι κατά τον μέγало πόλεμο, ιδίως όταν έπρόκειτο νά έλεγχθί ή ατμοσφαιρική κατάστασις των καταλαμβανόμενων άμπερ, τὰ όποια προηγουμένως είχαν προσβληθί από άσφυξιογόνα άέρια.

Πῶς νά μη φιλοσοφούσε!

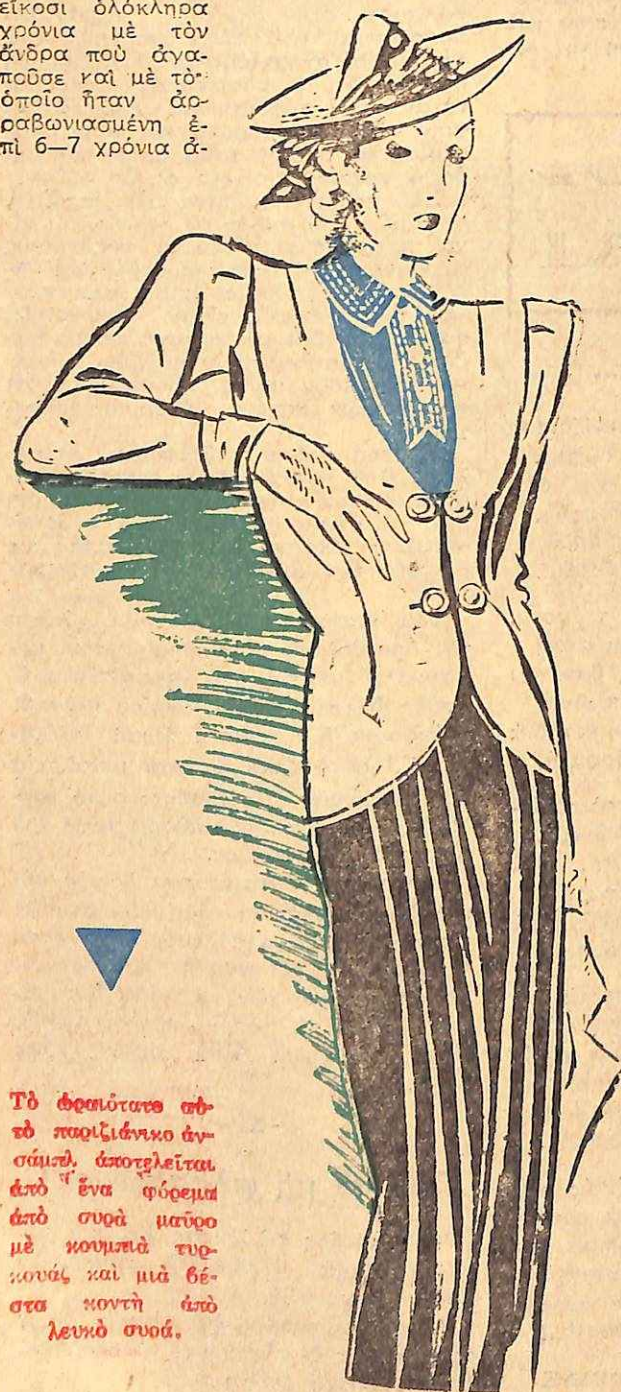
Ο Ρωμαίος φιλόσοφος Σενέκας είχε περιουσία 87.000.000 σημερινῶν φράγκων χρυσῶν.

Αὐτὸ άποδεικνύει, ότι τὸ νά φιλοσοφῇ κανείς δεν ήταν και τόσο δύσκολο την εποχή εκείνη...

Ανδρώπινα δράματα

Τις τελευταίες αυτές εβδομάδες ήρθα πολλά γράμματα νεαρών αναγνωστών μου και αναγνωστών οι οποίοι αποβλέπουν στην αυτοκτονία ως προς το μόνο μέσον απολυτρώσεως από τις αισθηματικές και οικολογικές τους απογοητεύσεις. "Εγγραψα και μία σχετική «Κουβεντούλα» για τους νεανικούς ένθουςιστους που φέρνουν τις ιδέες της αυτοκτονίας. Εύτυχως όμως στην νεανική ηλικία και οι απογοητεύσεις σβύνουν με την ίδια ευκολία που γεννιούνται...

Στην περίπτωση όμως που με απασχολεί τη στιγμή αυτή, το πράγμα είναι σοβαρότερο. Μου γράφει μία γυναίκα που είναι παντρεμένη είκοσι ολόκληρα χρόνια με τον άνδρα που αγαπούσε και με το οποίο ήταν αρραβωνιασμένη επί 6-7 χρόνια ά-

Το φρεσύτερο από το παριζιάνικο αν-σάμπλ, αποτελείται από ένα φρέγμα από σουά μαύρο με κομμάτι τυρο-κούκι και μία θέ-στα κοντή από λευκό σουά.

Το κορμί

κόμη. "Επί δέκα χρόνια υπήρξαν απόλυτα ευτυχισμένοι μαζί. "Ηταν ο καλύτερος σύζυγος που μπορούσε να φαντασθώ κανείς. "Υστερα όμως, άλλαξε απότομα και τα τελευταία αυτά δέκα χρόνια η αναγνωστριά μου περνά μία μαρτυρική ζωή. "Ο άνδρας της, παρασυρθείς από κάποια άλλη γυναίκα, δείχνει απόλυτη αδιαφορία και περιφρόνηση σ' αυτήν, η οποία υπήρξε τόσα χρόνια η αγαπημένη σύντροφος της ζωής του.

Κι' αυτή κατέχεται τώρα από την ιδέα της αυτοκτονίας και του θανάτου. Δεν έχει κανέναν άλλο στον κόσμο και δεν την ενδιαφέρει πια τίποτε αφού έχασε την αγάπη του ανδρός της.

—□□—

Και όμως, αγαπητή φίλη, έχετε και σεις δικαιώματα στη ζωή, όπως όλους ο κόσμος. Μου φαίνεται δύσκολο να σας συστήσω υπομονή, και έπειτα μήπως μετανοήσει ο σύζυγός σας, γιατί εφόσον η κατάσταση αυτή διαρκεί δέκα χρόνια τώρα, είναι αρκετά άπιαστο ότι θ' αλλάξει. "Αρκετά υποφέρατε. Βρίσκω ότι το μόνο μέσο που σας μένει είναι να ζητήσετε το διαζύγιο. Μία που η διαγωγή του συζύγου σας είναι τέτοια, το δικαστήριο θα σας δώσει διατροφή και θα μπορέσετε να βρήτε ποια απασχόληση που θα διώξη τις μαύρες σκέψεις σας και θα σας απλλάξει από τη νευρασθένεια. "Εφόσον δεν έχετε παιδιά, για χάρη των οποίων θα μπορούσατε να υπομείνετε την κατάσταση αυτή, δεν βλέπω τον λόγο γιατί να βασανίζεστε δίπλα σ' έναν άνθρωπο που δεν είναι άξιος της θυσίας αυτής.

Θά μου πείτε: "Υστερα από τόσα χρόνια θά πάρω διαζύγιο". Μάλιστα, αγαπητή φίλη. Μεταξύ του θανάτου και του διαζυγίου, το δεύτερο είναι χίλιες φορές προτιμότερο.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Καλοκαιρινά

μοντέλλα

Τα καλοκαιρινά ταγιέρ έχουν απόλυστα τη γραμμή, είναι συνήθως πολύ εφορμωστά στο σώμα και έχουν φούστες ατενές. Γι-

νόνται από σαντούγκ, από τουάλ ραιγιόν, από αλμπέν εμπριμέ, από μαροκαίν με λουλουδάκια ή ρίγες.

Για τα κομψότερα ταγιέρ, τα απογευματινά δηλαδή, χρησιμοποιείται ένα ωραιότατο κρέπ μάτ εμπριμέ, το μεταξωτό ζερσέ, το σουά κ.λ.π. Συχνότατα γορνιρόνται μ' ένα μπιαί μονόχρωμο σκούρο, σάν σερήτι, και συμπληρώνονται με χαριτωμένες μπλουζές από μουσελίνα μεταξωτή, οργανίνα κ.λ.π. Οι μπλουζές αυτές είναι κάποτε ντεκολτέ στον λαιμό με τις περισσότερες φορές έχουν γιακά «Κλωντίν» σάν τρισμαθητριούλες, ή είναι έντελως άνεβαστες στον λαιμό. Γορνιρόνται με πιττάκια, με μπουγιονέ, με δαντέλλες.

Για τα φορέματα και τα ντέ-πιές χρησιμοποιείται επίσης το σουά, το φουλάρ εμπριμέ, το κρέπ μάτ κ.λ.π.

Χρώματα της μόδας

Οι άνοικτοι χρωματισμοί, όπως το ρόζ όρντανσίας, το μαρμαμένο ρόζ, το βερυκοκί εύνοούνται πολύ. Παράλληλα προς το ρόζ, συνηθίζεται πολύ το κίτρινο σάν τα στάχυα υπό τον ήλιο όπως χρησιμοποιείται με μαύρο μαζί.

"Ενα κόκκινο βιολετί, κι' ένα μπλέ—ρουά πολύ ζωηρό πηγαίνουν ωραιότατα με τα λευκά ανσάμπλ. Το κόκκινο είναι πολύ της μόδας για γαρνιτούρα. Σειρήνια, τσέπες, ρεβέρ, γίνονται από κόκκινο γκράνγκραϊν στά βαμβάκερά φορέματα. Μία γραββάτα κόκκινη φοριέται με μία τουαλέττα από λευκό σαντούγκ.

"Ενα κόκκινο μπολερό και μία ζώνη ομοιόχρωμη συμπληρώνουν ένα φόρεμα από ευκό τουά του οποίου η φρούστα είναι πλισσέ γύρω—γύρω.

Στά ανσάμπλ, το μαύρο και το πράσινο συνδυάζονται. Και γενικά, παρατηρείται μεγάλη φανταζία. Λ. χ. Τα ανσάμπλ από στρά με μεγάλες βούλες γαρνιρόνται με στρά με πολύ μικρές βουλίσσες ομοιόχρωμες.

"Ο συνδυασμός του λευκού και του μαύρου μας παρέχει κοστούμια εξαιρετικά πρακτικά χάρης στην έπιτυχη έναρμόνιση μιάς φούστας ή ενός φορέματος μαύρου με μία βέστα ή ένα μπολερό από λευκό πικέ. Το ανσάμπλ αυτό συμπληρώνεται μ' ένα παναμά ή μ' ένα κανοτιέ λευκό με γκρό—γκραϊν και με παπούτσια ασπρόμαυρα.

Καπέλλα, βουάλ και βουαλέττες

Παρά τον δυνατό ήλιο του "Ιουλίου εξακολουθούν να φοριούνται καπέλλα ρελεβέ που αποκαλύπτουν χωρίς οίκτο το μέτωπο. Χάρης στα καπέλλα αυτά ξαναήλθαν στη μόδα κάτι χαριτωμένες άνοιχτόχρωμες όμπρελλες που ρίχνουν μία κολακευτική σκιά στο πρόσωπο. Οι γυναίκες που έχουν την κοκεταρία των χαριτωμένων κινήσεων και που ακολουθούν τη μόδα θά έκτιμήσουν άσφαλώς την άνάσταση αυτή της όμπρελλας του ήλιου.

Βλέπουμε συγχρόνως στα περισσό-

ΤΗΝ ΠΥΝΑΪΚΑ

τερα καλοκαιρινά καπέλλα βουάλ από άνοιχτόχρωμο τουλί, ενώ τα βραδυνά καπελλάκια συνοδεύονται με βουαλέττες και μαύρες δαντέλλες.

Σχεδόν όλα τα μικρά ψάθινα κανοτιέ, έλαττώνουν την κάπως «αλύγιστη» γραμμή τους με μία βουαλέττα από τουλί ή ένα ντραπέ τοποθετημένο γύρω από την καλόττα.

"Υπάρχουν άπειροι τρόποι να ντραπέταται η βουαλέττα και ν' αλλάξει έτσι η γραμμή του καπέλλου. Κάποτε η βουαλέττα χρησιμεύει ως μοναδικό γαρνιρίσμα στο μοντέλλο όπως λ. χ. σ' ένα μεγάλο λευκό παναμά, μία βουαλέττα μαρίν με βουλίσσες πτυχώνεται μόνη γύρω από την καλόττα.

Βλέπουμε σ' ένα παναμά από λευκό «παπιέ» να ύφώνονται εμπρός δυό φτερά στρουθοκαμήλου μπλέ και κόκκινο, ενώ μία βουαλέττα μαρίν μπαίνει επάνω στο μπόρ και δένει πίσω.

Οι βουαλέττες ντραπάρονται κάποτε όπως τον παλιό καιρό, δηλ. σχεδιάζουν ένα είδος κλουβιού που περιφύγει το πρόσωπο.

Το βρόδυ, ή τουλίνη βοταλέττα άνακαθίσταται από τη δαντέλλα που σχεδιάζει «κουαφύρ». Οι παριζιάνες εύνοούν πολύ και τις «μαντίλλιες» από δαντέλλα, έμπνευσμένες από την "Ισπανία, και καρφωμένες με άραιό-ταες βαρύτιμες καρφίτσες.

Κουζίνα

ΤΟΥΡΤΑ ΦΡΑΟΥΛΑ

2 μεγάλα φλυτζάνια άλεϋρι, 1)2 κουταλάκι του καφέ άλάτι, 2 κουταλιές της σούπας ζάχαρη, 4 κουταλάκια του καφέ μπέικιν πάουντερ, 3 κουταλιές της σούπας βούτυρο, 1 αυγό, 1)2 φλυτζάνι γάλα.

Κοσκινίζουμε το άλεϋρι και άνακατεύουμε με το άλάτι, τη ζάχαρη και την πάουντερ, προσθέτουμε το βούτυρο και τα δουλεύουμε μαζί ώσπου ν' άνακαταωθούν καλά. Προσθέτουμε το αυγό κτυπημένο καλά, στο γάλα, και το χύνουμε εις τα άλλα υλικά άνακατεύοντας να γίνουν όλα μία ζύμη.

Τη μισή άπ' αυτή τη ζύμη στρώνουμε σε βουτυρωμένο ταψί, αλείφουμε την έπιφάνεια με βούτυρο και ρίχνουμε και την άλλη ζύμη.

Ψήνουμε σε καλό φούρνο επί 20 λεπτά της ώρας, χωρίς να τράβηξουμε το αλτό. Ενόσω είναι άκόμη ζεστά, και άπλώνουμε άνάμεσα τις φράουλες τις όποιες έχουμε λιώσει και άνακατέψι καλά. Μπορούμε αντί αυτού να βάλουμε κρέμα και όλόκληρες φράουλες, όμεις αν υπάρχουν.

—□□—

ΥΓΙΕΙΝΗ

Λουτροθεραπεία

3ον

Στά δύο προηγούμενα άρθρα σας έγραφα λεπτομερώς περί του τρόπου έπενεργείας των ιαματικών λουτρών στο

άνθρώπινο σώμα, περί του σπουδαιότητος ρόλου που παίζει η θερμοκρασία των σπών ανθρώπινο οργανισμό, καθώς και για τις προφυλάξεις και την τακτική που πρέπει ν' ακολουθή ο καθείς κατά την περίοδο της ιαματικής λουτροθεραπείας του.

Σήμερα θά ασχοληθώ με το σπουδαιότατο και άγνωστο στους πολλούς εις ό-λας τις λεπτομερείας του, ζήτημα της ποσιθεραπείας. "Επικουρικώς, ως γνωστον, με την λουτροθεραπεία γίνεται και έσωτερική χρήση των ιαματικών υδάτων. "Η έσωτερική χρήση των λέγεται ποσιθεραπεία. Τα μεταλλικά νερά είναι άυτοφυή και περιέχουν διάφορες ουσίες (σίδηρο, χαλκό, άρσενικό, ίζητη όξιδίου, άλκαλι, διοξειδίου, άνθρακικής ένωσης, άλκαλι, ράδιον κ. τ. λ.), ποικίλλουσες από πηγή εις πηγήν, και άναλόγως ως εκ τούτων χαρακτηρίζονται. "Αναδίδονται από παλαιούς κρατήρας έσθεςμένων ή-φαιστειών ή από ήφαιστειογενείς ρωγμές του έδάφους. Στά μεταλλικά νερά ύ-πάρχουν τα άλκαλικά, τα σιδηρούχα, τα χλωριονατριούχα, τα ραδιούχα κ.τ.λ. Εύτυχώς η φύσις έπείρισκε την χώραν μας με όλα τα είδη των μεταλλικών νε-ρών, πολλά από τα όποια είναι άνώτερα

θεραπευτικώς των άντιστοιχών Εύρωπα-ϊκών. "Αρκεί η χρήση των να γίνεται στις ένδεικνύμενες άπολύτως περι-πτώσεις και άναλόγως της συμβουλής του τακτικού κουράντη γιατρού. Τονίζω τακτικού, γιατί πολλά άτομα αλλάζουν κάθε τόσο και γιατρό. Αυτό να ξέρετε πως άποδίνει πάντοτε προς ζήμιαν του άσθενούς, γιατί ο τακτικός γιατρός γνω-ρίζει άπόλυτα τον οργανισμό του πελά-του του μέχρι και της τελευταίας λε-πτομερείας, πρά-γμα που δεν είναι εύκολο για τον έ-ξετάζοντα για πρώ-τη φορά. Ποτέ, λοιπόν, να μην πη-γαίνετε σε λουτρό-πολι χωρίς συμ-βουλή και όδηγίες του γιατρού σας.

Πρέπει να μάθετε ότι τα μεταλλικά νερά έχουν όχι μό-νον ένδείξεις, άλ-λά και άντενδεί-ξεις και ότι η χω-ρίς λόγο χρήση των μπορεί ν' άπο-δής όχι μόνο άνω-φελής, αλλά και επικίνδυνη. Αυτό το γράφω γιατί πολλοί, χάρη άνα-ψυχής και χωρίς λόγους υγείας, ή συνοδεύοντας άσθε-νείς οικείους των,

κάνουν χρήση μεταλλικών νερών άπειρο-ρίστως στις λουτροδόσεις, με την ιδέα ότι «κάτι θά όφελήσχη». Θά ήθελα όμως να μάθω αν οι ίδιοι αυτοί θά έπαιρναν για τον αυτόν λόγον το φάρμακο που έπαιρνε ο άρρωστος συγγενής των. Είναι άκριβώς το ίδιο πράγμα. "Η χρήση του μεταλλι-κού νερού, ή ποσότης του, το είδος του, πρέπει να είναι άνάλογα προς την πά-θησιν και τις άντενδείξεις του οργανι-σμού.

"Εσωτερικώς τα μεταλλικά νερά λαμ-βάνονται στην πηγή κατά ποτήρια σε προοδευτικές δόσεις που ποικίλουν άνα-λόγως της παθήσεως και της πηγής. Πάντως η μεγαλειότερα δόσις πρέπει να παίρνεται το πρωί νηστικά. Οι άκανό-νιστες και ύπερβολικές δόσεις λαμβανό-μενες στην τύχη, έπιφέρουν πάντοτε έν-τερικές διαταραχές επικίνδυνες, εκτός των άλλων επικινδύνων συνεπειών.

(Στο προσεχές ή συνέχεια)

Δερματολόγος "Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

"Η χαριτωμένη στή-ση Λουσιλ Μιλά, λανσάρισε αυτή την θαιμασία πειτζάμα για την έξοχή, αποτελού-μενη από ένα παν-ταλόνι μπλέ και μία θέστα ασσορτί γαρνιρισμένη με ζωηρόχρωμες λω-ρίδες

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Διήγημα της δος
ΕΥΑΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

-Μάλιστα. Χθες τὸ πρωὶ τὸν ἔφεραν. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς λόγος ἀνησυχίας. Ἐνὰ ἰσχυρὸ μὰ ὄχι ἐπικίνδυνον χτύπημα στὴν ὠμοπλάτη. Καθόστε νὰ δοῦμε ἂν θὰ μπορέσετε νὰ τὸν δῆτε.

Ἡ Ντόρα, κατὰκοπη ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ τὴν συγκίνηση, εἰχτηκε μᾶλλον στὸ βαθὺ φωτεῖο, ψιθυρίζοντας τρεμουλιαστά ἕνα κμερσί.

Ἡ καρδιά της μέσα στὸ στήθος της χοροπηδοῦσε ἀτακτα, τρελλά, κι' ἀπ' τὰ μάτια της μὲς κατ'ὄρθωσαν νὰ συγχροτῇ τὰ δάκρυα. Θεέ μου!... ἦταν τόσο ξαφνικά ὅλ' αὐτά... σὰν φέμματα τὰ θαρροῦσε... Κι' ὅμως ἦταν ἀλήθεια...

Ὁ Κώστας ἦταν τάνω σ' ἕνα κρεβάτι καὶ ὑπέφερε... Τὴν εἶδεν τῆς τὴν εἶχε δώσει μιὰ ἐφημερίδα. Ὁδῶντας τὸ αὐτοκινητάκι του συνεκρόσθη μ' ἕνα τράμ. Ἐχτύπησε καὶ τὸν μετέφεραν σὲ μιὰ κλινική, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὁδὸν Πατισίων. Ὁ Κώστας! Θεέ μου!... Ὁ Κώστας!... Φαντάστηκε ἡ Ντόρα στὴν ἀρχὴ πὼς θὰ ἦταν κάτι πολὺ σοβαρό. Μὰ εὐτυχῶς, ὅπως τὴν εἶχε διαβεβαιώσει ἡ ἀδελφὴ, ἦταν μονάχα ἕνα ἀκίνδυνον χτύπημα.

Κι' ἡ Ντόρα, ἡ Ντόρα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, νὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα... Ὁ Κώστας τῆς εἶχε πτερήσει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ μαθαίνει γι' αὐτόν. Εἶχαν χωρίσει τελειωτικά πιά, γιὰ πάντα ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες. Ἐτσι τὸ εἶχε θελήσει ἐκεῖνος. Μ' ἕνα γράμμα του ὅμω τῆς πᾶλεγε ὅλα. Ὑστερ' ἀπὸ ἕναν χρόνον ποὺ εἶχαν ζήσει ἕνα ἄμορφο ὄνειρο, τῆς ἔλεγε πὼς τὴν εἶχε βαρεθῇ.

Ὑπέφερε πολὺ ἡ Ντόρα, ἔκλαψε πολὺ, μὰ καταλάβαινε πὼς τίποτα πιά δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσει κοντὰ της. Καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ν' ἀπολαύσῃ χαρὲς καὶ ἡμορφίεσ ποὺ δὲν εἶδεν πιά σ' ἐκείνην. Δὲν θέλησε οὕτε κἂν μ' ἕνα γράμμα της — ἕνα γράμμα ποὺ θακλινε ὅλον τὸν πόνο της — νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ. Αὐτὸ τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει ἄλλωστε κι' ἐκεῖνος. Ἦταν ἀλήθεια πὼς ὁ Κώστας τῆς εἶχε φερθῇ ἄσχημα, ἀπότομα, μὰ ποτὲ δὲν ἐνοίωσε γι' αὐτὸ ἡ Ντόρα κακία. Στιγμὲς-στιγμὲς, ναί, ἐνοίωσε μέσα της νὰ ἐπαναστατῇ ὁ γυναικεῖος ἐγωῖσμός της καὶ νόμιζε πὼς τὸν μισοῦσε... Μὰ γρήγορα ἀναγκάζονταν νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ της πὼς τὸ μῖσος της αὐτὸ δὲν ἦταν παρά μιὰ δευτέρα ἀγάπη... Πολὺς φορὲς εἶχε ποθήσει νὰ πῇ καὶ κακὸ κι' ἐκεῖνος, νὰ πονέσῃ... Μὰ τώρα μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ τὸν εἶχε βρῇ ἡ καρδιά τῆς Ντόρας λύγισε γεμάτη ἀγάπη καὶ πόνο... Μετάνιωσε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχαν προφέρει... Μὰ τάχα δὲν ἦταν πρὸς αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ Ντόρα; Τί θὰ τοῦ ἔλεγε; Κι' ἔπειτα πὼς θὰ τὴν δεχόταν; Πὼς θὰ τῆς μιλοῦσε; Μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε πὼς ἀφοῦ εἶχε μάθει θὰ ἔ-

πρεπε νὰ φύγῃ... Μὰ ἡ λαχτάρα νὰ τὸν ξαναδῇ δὲν τὴν ἄφησε... Νὰ τὸν δῇ ἀκόμα μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ της... Νὰ κερδίσῃ λίγες στιγμὲς ἀκόμα κοντὰ του, ἔστω κι' ἂν ξανασκάλλει τὴν πληγὴ της... Ἄλλωστε δὲν θάταν κακὸ γιὰ κείνον. Θὰ τοῦ ἔλεγε πὼς εἶχε πάει νὰ τὸν δῇ σὰν μιὰ ἀπλὴ φίλη... Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ αὐτό... Ἰσως νὰ τὸν συγκινοῦσε... Ποιὸς ξέρει... Ἰσως νὰ εἶχε μετανοήσει... Ἰσως νὰ τὴν δεχόταν σὰν ἄλλον... Ἰσως νὰ περῖμενε κι' αὐτὸς μιὰν αἰτία νὰ τῆς μιλήσῃ πάλι... νὰ τὴν ξαναπάρῃ στὴν ἀγκαλιά του... Κι' ἡ Ντόρα μὲ πόση χαρὰ θὰ ξαναγύριζε...

Ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς ποὺ ἐπέστρεψε, τὴν εἰδοποίησε πὼς μπορεῖ νὰ δῇ τὸν Κώστα Παρόδη. Σηκώθηκε μὲ συγκίνηση ποὺ ἔκανε τὸ γόνατά της νὰ λυγίζουν... Προχώρησαν σ' ἕναν ἀτάσπερο, πάλι, καὶ μακρὸ διάδρομο. Ἡ ἀδελφὴ σταμάτησε σὲ μιὰ πόρτα, τὴν ἐπρωξε ἀθόρυβα καὶ τῆς ἔκανε τόπο νὰ περάσῃ... Ἐπρεμε ὁλόκληρη ἡ Ντόρα... Τὸ σῶμα της κι' ἡ θείλῃς της εἶχαν παραλύσει. Ὡστόσο, κατ'ὄρθωσε νὰ προχωρήσῃ. Ἀντίκρισε ἕνα κρεβάτι στὴ μέση τοῦ δωματίου κι' ἀπάνω ξαπλωμένο ἕνα σῶμα, ἀκίνητο...

Πλησίασε σιγὰ-σιγὰ κι' ἀνάλαφρα, γεμάτη πονεμένη λαχτάρα...

—Κώστα... μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ... Μὰ σταμάτησε ἀπότομα, σαστισμένη, ἐκπληκτικῇ. Ἦταν ἄγνωστο πρόσωπο βρισκόνταν ἐκεῖ, καὶ δυὸ ἄγνωστα μάτια τὴν κυτοῦσαν μ' ἀπορία καὶ περιέργεια...

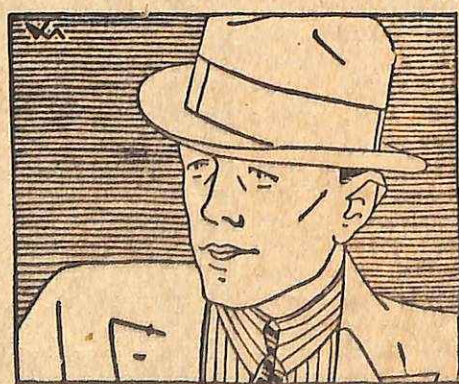
—Μὲ συγχωρεῖτε... κατ'ὄρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ πάλι ἡ Ντόρα. Κάποιο λάθος θὰ ἔχῃ γίνει. Ἡ ἀδελφὴ μὲ ὠδήγησε ἄλλοῦ.

—Δὲν ζητήσατε τὸν Κώστα Παρόδη;

—Ναί, μὰ δὲν εἶστε σαί!...

—Ὁλόκληρος, δεσποινίς, ἀπήντησε εὐθυσια τὴν ὁ ἄγνωστος νοσηλευόμενος. Ὁλόκληρος ἡ μᾶλλον μέ... μισὴ πλάτη, γιὰτὶ ἡ ἄλλη βρίσκεται ὑπὸ ἐπίσκεψιν... Ἡ Τζούλια κι' ἐγὼ δὲν τὰ καταφέραμε καλὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ... Ἡ Τζούλια εἶναι ἡ μικρὴ κουρσίσσα μου. Νὰ ἐξηγηθούμεθα...

Χαμογέλασε ἡ Ντόρα, ποὺ ἡ ταραχὴ

ἀρχίζε νὰ τὴν ἐγκαταλείπει...

—Δὲν εἶστε λοιπὸν αὐτὸς ποὺ νόμιζα;

—Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω. —Ἐδιάβασα γιὰ τὸ ἀτύχημά σας σ' ἕνα σημερινὸ φύλλο. Ἀπὸ σύμπτωση ἔχετε τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ κάποιον γνωστὸ μου. Γι' αὐτὸ σὰς ἀνησυχῆσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Καὶ θὰ εἶστε εὐχαριστημένη ποὺ δὲν εἶναι ὁ γνωστὸς σας... Δὲν εἶν' ἔτσι; Διαμνηστεύθηκε ἔντονα κι' εὐγενικά ἡ Ντόρα. Διεβεβαίωσε τὸν ἄγνωστο της πὼς ἐλυπεῖτο εἰλικρινὰ καὶ γιὰ κείνον.

—Γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε, σὰς παρακαλῶ νὰ μείνετε λίγο γιὰ νὰ μοῦ κάνατε συντροφιά. Θὰ ὑπάρχῃ ἔτσι ὁ πῶς εὐτυχισμένος τραυματίας τοῦ κόσμου...

Ἐνα ρόδινο χρῶμα ἀπλώθηκε στὸ ὤοιο προσώπῳ τῆς Ντόρας... Κύτταξε δειλὰ τὸν ἄγνωστο της... Ἐκεῖνος τῆς ἔτεινε τὸ χερὶ μὲ λίγο κόπο.

—Μὴ κουράζεσθε... τοῦ σύστησε ἡ Ντόρα, ἐνῶ τοῦ ἔδινε μὲ συγκίνηση τὸ δικό της.

—Φαίνεται τόσο καλὴ... Δὲν θὰ μείνετε λίγο; τὴν παρακάλεσε πάλι...

—Εὐχαρίστως, ψιθύρισε ἡ Ντόρα.

Κάθισε δίπλα του κοντὰ στὸ κρεβάτι. Ἐνας ὥραϊος ἀνοιξιάντικος ἥλιος ἔμπαινε μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὸ βλέμμα τῆς Ντόρας μὲ παιδιάστικη ἀμηχανία στηλώθηκε στὴ χρυσὴ γραμμὴ τοῦ ποὺ ἀνηφόριζε ψηλὰ στὸν τοῖχο ὡς ἕναν Χριστό, σὰν γιὰ ν' ἀφήσῃ ἀπάνω του κάποιο φιλί...

—Τί ὥραϊες ἐκπλήξεις ποὺ ἔχει ἡ ζωὴ...

Γύρισε ἡ Ντόρα πρὸς τὸν ἄγνωστο της ποὺ μιλοῦσε. Χαίδεψε τὴ μορφή του μὲ τὰ βλοσυρὰ μάτια της... Παρατήρησε πῶς πολὺ τὴν εὐγενικά φυσιογνωμία του... τὰ μάτια του... τὸ χαμόγελό του... Ἐνα παράξενο συναίσθημα τὴν πλημμύριζε... Κάποια ἀλλαγὴ αἰσθανόταν νὰ γίνεται μέσα της... «Ναί...» πρόφερε σιγὰ, ἐνῶ παραμυτικά ἀρχίζε νὰ νοιώθῃ μιὰν εὐχαρίστηση ποὺ δὲν ἦταν ὁ ἄλλος... Ὅχι, γιὰτὶ δὲν εἶχε πάθει τίποτα ἐκεῖνος, μὰ γιὰτὶ γινώριζε κάποιον ἄλλον Κώστα Παρόδη, ποὺ τῆς ἐνέπνεε τόση συμπάθεια κι' ἐμπιστοσύνη... Γινώριζε τυχαία κάποιον ἄλλον μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, μὰ ποὺ μποροῦσε ὅμως νὰ ἔχῃ μιὰν ἄλλη καρδιά... Τὸ βλέμμα της ποὺ πρόδινε τίς σκέψεις της, ξαναζήτησε καταφύγιο στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ...

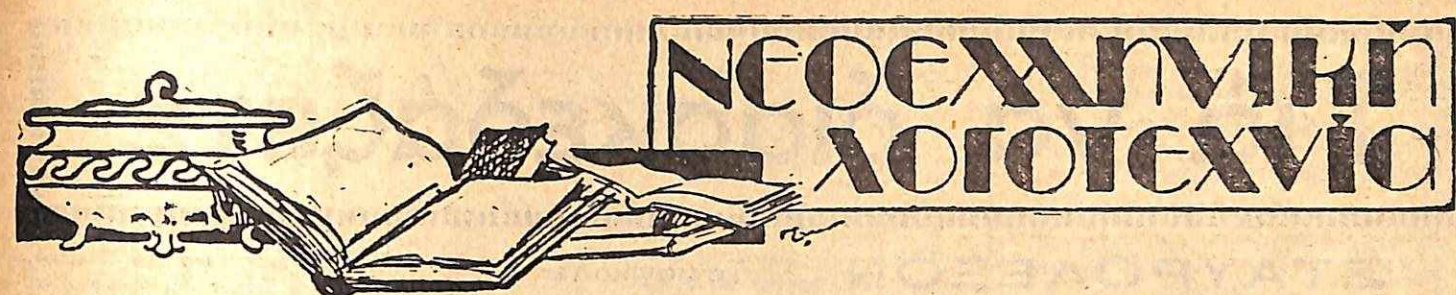
—Εἶμαι τόσο μόνος... Ὅταν φύγετε θὰ νοιώσω περισσότερη μοναξιά ἀπὸ καθεῖς ἄλλῃ φορᾷ... Ἐνῶπε ὁ ἄγνωστος...

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ Ντόρα ἔφευγε, ἔταν κατέβαινε τὰ ἴδια σκαλοπάτια, ἡ ἀλλαγμένη της ἔκφραση, ἡ ζωηρὴ κι' ἀποφασιστικὴ λάμψις τῶν ματιῶν της ἔδειχναν πὼς ὀρισμένως θὰ ξαναρχόταν...

—Εἶμαι τόσο μόνος... Ὅταν φύγετε θὰ νοιώσω περισσότερη μοναξιά ἀπὸ καθεῖς ἄλλῃ φορᾷ... Ἐνῶπε ὁ ἄγνωστος...

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ Ντόρα ἔφευγε, ἔταν κατέβαινε τὰ ἴδια σκαλοπάτια, ἡ ἀλλαγμένη της ἔκφραση, ἡ ζωηρὴ κι' ἀποφασιστικὴ λάμψις τῶν ματιῶν της ἔδειχναν πὼς ὀρισμένως θὰ ξαναρχόταν...

ΕΥΑΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Κλάψε καὶ μὴν ἐλπίζης

Αἰσθηματικὸ πεζοτράγουδε

Ἀ γ α π ῶ

Κλάψε, καρδιά μου, κλάψε, καὶ μὴν ἐλπίζης νὰ ξαναρθοῦν τὰ περασμένα.

Κλάψε καὶ ἐγὼ θὰ συντροφεύω τὰ δάκρυά σου μὲ στεναγμούς.

Κλάψε, γιὰτὶ τὰ παρθενικά φτερά τῶν ἐλπίδων μας, καίγονται, στίς ἀπελπισίας τῆς δυνατῆς φύλας, καὶ εἶναι ἀνήμερα νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὰ νύχια τοῦ πόνου.

Κλάψε, γιὰτὶ φεύγει ἡ χαρὰ μου, καὶ μ' ἀφήνει στὸ φρικτὸ σπαραγμό.

Κλάψε, γιὰτὶ πεθαίνει ἡ γλυκειὰ μας ἀγάπη πάνω στὸ θλιβερὸ κρεβάτι τοῦ πεπρωμένου.

Κλάψε, καὶ μὴν ἐλπίζης πὼς θὰ ζήσῃ, γιὰτὶ ὅτι πεθαίνει, δὲν ξαναζῇ.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΠΙΛΑΦΙΤΖΗ

Κοινὴ ἱστορία

Ἄνοιξα μὲ χαρὰ ἀνυπέβλητη τὴν πορτοῦλα τῆς καρδιάς μου καὶ μῆρες σὺ μέσα καὶ κεῖ θρονιάστηκες. Πέρασες ἀπὸ ἕνα δρόμο ποῦχα σπεῖρει μὲ ἀνοιξιάντικα λουλούδια, γεμίζοντας ἔτσι τὴν ὑπαρξή μου μὲ εὐτυχία...

Σὰν τὴν πεταλούδιτσα ποὺ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ μὲ χάρις περισσὴ γλῶσσά σου στὸ κατ'αὐτοῦ ἀνὸ κρινάκι τοῦ ἀγροῦ...

Μὰ ἐγὼ ἴσως ἀπὸ ἀπερσιμεία, ἴσως γιὰ τὴν εὐκολία σου — δὲν θυμᾶμαι καλὰ — ἄφησα ἐκλειδωτὴ τὴν πορτοῦλα τῆς καρδιάς μου καὶ σὺ κάποτε, κάποιον βράδυ σκοτεινὸ ποὺ τ' ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι εἶχαν κρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ συννεφίονα — κατὰμαυρὴ αὐλαίᾳ, ἔφυγες σιγὰ... ἀθόρυβα...

Ἐγὼ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοιμόμουν. Ὅταν ὅμως ὁ ἥλιος πλημμύρισε στὴν πλάση καὶ ξεδιάλυσε τὸ σκοτάδι τῶν ματιῶν μου, κατὰλαβὰ πὼς ἔλειπες ἀπ' τὴν καρδιά μου...

Ἐφυγες... σὰν τὴν πεταλούδιτσα ποὺ ἐγκαταλείπει τὸ πανωραῖο κρινάκι ὅταν πιά τοῦ ρουφήξῃ τὸν χυμό... Πόνεσα... ἔκλαψα... κλειδῶσα τὴν πόρτα τῆς καρδιάς μου καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῶ κάθισα σὲ μιὰ ὀνειρεμένη ἀκρογιαλιά. Ἦταν μιὰ νυχτιά μαγεμένη, ποὺ τ' ἀστέρια χύναν ἀσημένιες ἀνταύγειες στὰ καταγάλανα νερά. Καὶ νόμισα ὅτι ἡ θάλασσα ἦταν τόπος κατὰλλῃλος νὰ κρύφῃ τὸ κλειδὸ τῆς καρδιάς μου. Μὲ μιὰ κίνηση αὐθόρμητῇ τῆς ἔρριξα μέσα. Ἀπὸ τότε ἡ πόρτα τῆς καρδιάς μου μένει κλειστή.

Διάβηκε ὁ χρόνος καὶ σβύστηκε ὁ πόνος ποὺ μὲ πόντισε...

Καὶ κάποτε στὸ γοργὸ τοῦ καιροῦ διὰ σὲ εἶδα νὰ προβάλλῃς σιγὰ-σιγὰ. Τὸ προσώπῳ σου ποὺ τόσο ἀγνὸ γινώρισα, ἦταν τώρα σκοτιδιασμένο ἀπ' τὴ διαφθορά. Μὲ ἰκέταφες λοιπὸν νὰ σὲ ξαναγαπήσω. Μούφερες στὸ νοῦ τίς παλιὰς

Σὰν εἶναι ἀπόδρογο καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν δένδρων μοσκοβολᾷ, ἡ ψυχὴ μου νοσταλγικά θυμᾶται ὅτι ἔχασε, ὅτι τῆς λείπει... Κι' εἶχα δικό μου βασιλεῖο στὴν ψυχὴ κι' εἶχα χάδια φιλημάτων πληθία... Κι' εἶχα δικὰ μου τὸ φῶς καὶ τὴν ἔκφραση τῶν ὥραιότερων ματιῶν τοῦ κόσμου... Κι' ἦσαν οἱ μπόρες καὶ οἱ δυνατὲς βροχὲς κι' ὅλα τὰ συνεπήρανε... Χάθηκαν ὅλα ἀκόμα καὶ τὰ μάτια... Καὶ τώρα ποὺ εἶναι ἀπόδρογο, ἡ μυρωδιὰ ποὺ τὸ χῶμα χαρίζει, μοῦ θυμίζει ἐκεῖνο τὸ χαμό... Καὶ ὅμως... Πρέπει νὰ ζήσω καὶ πρέπει ἡ ψυχὴ μου νὰ ξανανοήσῃ τὰ κλειστά της φτερά, ποὺ οἱ μπόρες δὲν κατ'ὄρθωσαν νὰ τσακίσουν ὁλότελα...

Παντοῦ χαρὰ. Γλυκὰ τραγοῦδι, λένε καὶ λὲν θεῖο σκοπὸ. Παντοῦ ὀλάνθιστα λουλούδια... —Γιὰτὶ ὅλ' αὐτά;

—Γιὰτὶ ἀγαπῶ!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΕΡΗΣ

Τὸ βράδι ποὺ πέθανε ἡ ἀγάπη μας

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συγχώρησέ τὴν καρδιά μου...

...Κι' ἂν κάποτε σ' ἀγάπησα, σὲ λάτρεψα παράφορα, κι' ἂν κάποτε ὠνειρεύτηκα τὴν εὐτυχία μου κοντὰ σου, δὲ σβῦσαν ὅλα μακριὰ μὲ τόση γρηγοράδα... Μοῦ μένει ἀκόμα ἡ ἀνάμνηση σὰ μιὰ στερνή γλωσσὴ ἀχτίδα... Μέσ' στὰ μουντὰ τῆς πονεμένης μου ψυχῆς σκοτὰ μὲνει γιὰ νὰ σκορπᾷ τὸ φῶς τοῦ τοῦ θλιβό, κάποιο τῆς ἀχαρῆς ἀγάπης μου ἀκόμη νεκροκέρει... Σ' ἔκαμε ἀλήθεια ἐρείπιον ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ, φτωχὴ καρδιά μου...

...Σκόρπισε μόνους φοβερούς, θλίψες βουδιές, ἀντάρτες... Καὶ σ' ἔκανε κι' ἐπὶ-νεσες πολὺ. Τόσο πολὺ, ποὺ νόμισα δὲν θ' ἄντεγες σ' αὐτὴ τὴν καταγίδια...

...Καὶ μένει ἀκόμα μιὰ ἀνάμνηση στερνή. Φοβᾶμαι ὅμως μὴ κι' αὐτὴ θὰ σὲ πικραίνει...

Γιὰτὶ ἦταν ἡ ἀγάπη τόσο δυνατὴ, θερμὴ, μεγάλῃ, ποὺ ἀκόμα μέσα στὸ στερνὸ ἀργὸ ξεψύχησά της θὲ νὰ σὲ κἀνὴ πάλι νὰ πονᾷ...

...Μὰ δὲν πειράζει... Μιὰ τέτοια ἀγάπη ἀπειρη... αἰθερία... θεϊκή... συγχώρησέ τὴν καρδιά μου.

(Δύονορα).

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΡΗΣ

Ἐπὶ τὸν οὐρανὸν κάποιον ἄστρο κύλησε σ' ἀπὸ τὸν ἀφόνοντα τὴν τελευταία του λάμψη νὰ χυθῇ γύρω, λες κι' ἦταν ἡ ἀγάπη μας ποὺ ἐσβῦσε καὶ χάθηκε αὐτὸ τὸ βράδυ...

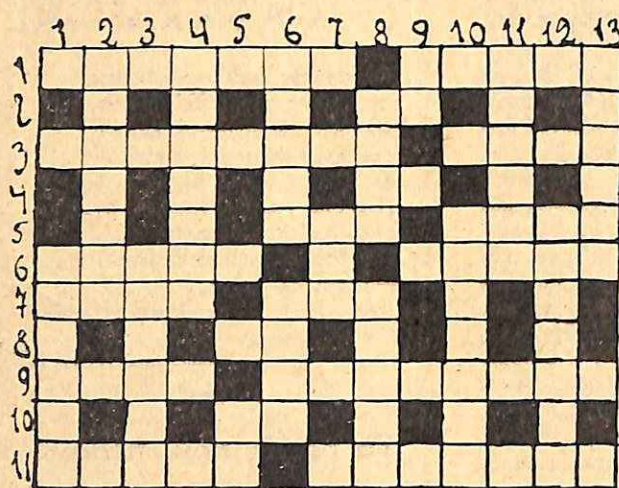
Τὰ μάτια μου βούρκωσαν, κάτι ζεστὸ ἐννοίωσα νὰ κυλᾷ στὰ μάγουλά μου... Καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἐκρυψε πο-νετικά τὸ κλαμμένο μου πρόσωπο...

ΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΙΑΝΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

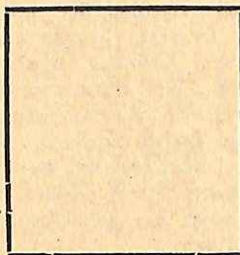
Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Το μαγικό τετράγωνο

Κόψτε το παρακάτω τετράγωνο σε έξι μέρη, εις τρόπον ώστε να μπορούν να γίνουν με τα κομμάτια αυτά, τρία άλλα ίσομεγέθη τετράγωνα.

χώρα που θα συναντήσετε; Το Μεξικό, ή Παλαιστίνη, ή Αίγυπτος, ή Γροιλανδία, ή Αυστραλία ή η Βραζιλία; Απαντήστε μέσα σ' ένα λεπτό.

Λύσεις προηγούμενων

ΑΠΟ ΤΟ 1—9

Οι αριθμοί θα τοποθετηθούν ως εξής:

2	8	3	13
4	5	7	16
9	1	6	16
15	14	16	13

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ "Η ΕΓΚΛΗΜΑ;

Ο κυνηγός είπε ότι είχε τοποθετηθεί στο αντίθετο μέρος της φοράς του ανέμου. Κι' αυτό, για να μην τον μωριασθή βέβαια ο λαγός. "Αν όμως το θύμα ήταν κοντά στο λαγό, όπως ισχυρίζεται ο κυνηγός, ο λαγός θα το είχε μωριαστή και θα φεύγε αντί να κάθεται να βόσκει. "Ωστε ο κυνηγός είπε ψέμματα!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 563

Α) Σταυρόλεξον Ταρατσας

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

α) "Ωρα. — Φα. — Φι. — Είς. β) Βόας. — "Ανεσις. — "Ιμάμ. γ) "Αν. — "Ωδε. — Φα. — "Ο ών. — Σέ. δ) Κρζ. — Ράσα. — Δεί. ε) Δρω. — ΣΙΕ. — Ροή. — "Οπή. ζ) "Εσέ. — "Ιωνία. — "Ινα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

α) Βάζο. β) "Ωόν. — Ρέ. γ) Ρο. — Κώς. δ) "Αζώρ. ε) "Αζς. ζ) Φάε. — Π. η) "Αν. — Ρέω. θ) "Εωκ. ι) Σάζ. κ) Φι. — "Αρα. λ) "Ισο. μ) "Ωδή. ν) Εί. ναι ξ) ΙΜ. — "Ιόν. ο) Σζς. — Πζ. η) Μέρη.

Β) Σταυρόλεξον Οίχιας

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

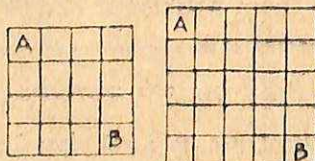
1) Πίναξ. — "Οδύσεια. — Πάρις. — Σαδισμός. 2) "Ακάκιος. — Σώζω. — Νεάπολις. — Ρέ. — ΙΡ. 3) Καπνικαρέα. 4) "Αρχηγός. — "Ωκός. — "Ο Μόττορς. — "Εν. 5) Πόα. — "Εσπέν. — "Αέρας. "Ινίου. — "Ηρως. — "Εν. 6) Νι. — ΗΚ. — Δελφοί. — "Ασιατική. 11) Μέν. — Γρί. — Κέα. — Οίγος. — Βίος. — Μι. 12) "Ανώσεις. — Κοροϋλα. — Μνζ. — "Οσα. 13) Αίνας. — ΕΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πα. — "Απόν. — Τάμα. 2) "Ι. χαρο. — Ρένα. 3) Νά. — Χά. — "Ανω. 4) "Ακρη. — Σύ. 5) ΣΙ. — ΓΕ. — "Αγε. 6) "Ορος. — Τρία. 7) "Ος. — Σαή. νος. — "Ις. 9) "Υς. — "Ων. 10) Σώ. 11) ΣΖ. 12) "Εκ. — Σά. 14) "Αν. — "Ορίζων. — ΚΚ. 15) "Εουκ. — Δέον. 16) Πα. — "Ος. — "Εαο. 17) "Απας. — "Ον. 18) Ρο. — ΧΙ. — Φοδ. 19) "Ιλιον. — Οδλή. 20) Σι. — Σινζ. — Κίνα. 21) ΣΚ. — Οίς. 22) "Ασπα. 23) "Αρπα. — Νι. 24) Δέν. — "Ιβάν. 25) "Τροή. — "Α. ραί. 26) Κνών. — Νότα. 27) Μία. — "Ισο. 28) "Ορό. — Σέ. 29) "Ημαρ. 30) Σά. — Νάα.

Χωρίς να ξαναπεράσετε

Σας δίνουμε παρακάτω δύο τετράγωνα, και σας καλούμε να πάτε από το σημείο Α. στο σημείο Β., περνώντας από όλα τα λευκά τετραγωνίδια, οριζοντίως ή καθετίως, αλλ' όχι και διαγωνίως, και χωρίς να περάσετε και εκ δευτέρου από κανένα. Το ίδιο θα κάνετε και στα ίδια τετράγωνα.

Γεωγραφικό πρόβλημα

"Αν ξεκινήσετε με βαπόρι από το Βαλπαράϊζο και στραφείτε κατ' ευθείαν προς τα Δυτικά, ποιά θάιναι η πρώτη

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Ρώσος συγγραφέας +. — Τιμωρείται υπό του νόμου.
- 2) Γελασιόν.
- 3) Νήσος του "Ινδικού "Ωκεανού. — "Αλγος.
- 4) Βεθαίως (αρχ.).
- 5) Δεν γίνεται στο νερό. — "Ελληνική πολεμική κραυγή.
- 6) Βενετσιάνος άρχων. — Κάτι που είναι ανώτερο και από την μητέρα μας για μας τους "Ελληνες.
- 7) "Αντωνυμία άόριστος. — Πρόθεσις.
- 8) "Αριθμητικόν και πρόθεσις.
- 9) Δεν βλέπει καλά (άνορθ.) — Γυμναστική άσκησης.
- 10) "Αριθμός.
- 11) Την έψαλλε ο Κρυστάλλης. — Σύγχρονος "Ελλην ποιητής.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Γάλλος συγγραφέας ιπποτικών έργων.
- 2) "Αρχαίος Ρωμαίος ποιητής.
- 3) "Εκάρσαν υπό του Θεού.
- 4) "Απόγονος υιού του Νώε, "Ασιέτης.
- 5) "Αγριον πτηνόν (δημ.). — "Αλλη προσωνυμία του Βασιλέως.
- 6) Θεός των δασών.
- 7) Εύρωπαική πρωτεύουσα. — Κάνει ώραία ποδρα.
- 8) Νότα.
- 9) "Εκεί έδοξάσθη ο "Αθ. Διάκος.
- 10) Μεγάλο επίσημονικόν και φιλολογικόν βραβείον.
- 11) Πολλές φορές τ' έχω στούμε στον ράφτη μας.
- 12) Αυτό που μας μοιάζει.

(Εστάλη υπό του κ. Νικολάου Ε. Κοσμίδη, εκ Θεσσαλονίκης).

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μια μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Ε. Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυο όριζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθή υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. "Ως γνωστόν η "Εβδομάς κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Σταθ. Ψύλ. Δεν μας ικανοποίησε το τελευταίο σας. Πρέπει να έχετε περισσότερες απαιτήσεις από τον εαυτό σας.

Νάκην Παπαναστασίου. "Εγκρίνεται το "Πίστεις στα λόγια" και θα δημοσιευθή με τη σειρά του.

Α. Βότσας. "Εντελώς πρωτόλεια άκουμα. Μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε.

Γιάννην Χρωμοβίτη. Θα το δημοσιεύσουμε, ως πεζογράφοδο μάλλον, όταν έλθη η σειρά του.

Μιλ. Γ. Βιτάλην. Σχετικά καλύτερη η "Μοναξιά" από τα άλλα που είναι άτεχνα. Κι' αυτή όμως όχι δημοσιεύση. Θέλει περισσότερο δούλεμα ο στίχος σας.

Σταύρον ΤαμπάκEAN. "Οχι δημοσίευμα αυτή τη φορά. "Ο "Φαροφύλακας", εκτός από μερικά καλά σημεία, έχει ένα θέμα βαρύ και χωρίς πλοκή, που τον καθιστά κουραστικό. Το άλλο κοινότοπο.

Χ. Χατζηγεωργίου. Η "Αθυμία" αρκετά καλή ως θέμα, θέλει όμως δούλεμα ακόμη στο στίχο για να απαλλαγεί από μερικά σφάλματα. "Αν μπορούσε να την διορθώσετε ξαναστείλτε την.

Μ. Α. Σ. "Εγκρίνεται η "Ντάμα" και θα δημοσιευθή με τη σειρά της.

Ζαχίνον Ροϋσσον. Κοινότατο ως θέμα και μέτριο ως γράψιμο. Μην προχειρογράφετε.

Μίβλην. Και το δικό σας ποίημα "Μεσ στη στάχτη κρυμμένη", πολύ βιαστικά γραμμένο. Δουλεύετε περισσότερο τον στίχο σας.

Γιόργον Παπαδήμαν. Το "Αγαπώ" καλό ως θέμα, τού λείπει όμως η ποιητική άρμονία. Πρό πάντων ο πρώτος στίχος κάθε τετραστίχου και όλο το τελευταίο τετραστίχο δεν είναι καθόλου επιτυχημένα στο μέτρο, στον ρυθμό. Η "Χαμένη αγάπη" καλλίτερη και θα δημοσιευθή με τη σειρά της. Το άλλο όχι δημοσίευσιμο.

Γ. Χ. "Ισμαηλίαν. Το τέλος του ποιήματός σας δεν είναι καλό. Η αρχή καλοτύχη, αν και πολύ κοινότοπη. Στείλτε μας τίποτα πιο προσεκτικά γραμμένο.

Φαμπλό. Οί "Αδύ διάφορες γνωριμίες" γραμμένες πολύ άπλοικα και παιδιαστικά, σαν μαθητική έκθεση. Το άλλο δεν το διαβάσαμε, γιατί ήταν γραμμένο από τις δυο πλευρές του χαρτιού. Διαβάστε συγχρόνους πεζογράφους.

Γιάννην. Συμπληρωτικό το πεζό σας, όχι όμως και δημοσίευσιμο. Το γράψιμό σας σε ώριμες φράσεις εξειζητημένο και όχι πολύ στρωτό. Στείλτε μας κάτι πιο απλά γραμμένο, φροντίζοντας και το θέμα να είναι περισσότερο πρωτότυπο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 αριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαβιέρου 12

"Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

"Ετησία έσωτερικού δρ. 250

"Εξάμηνος » 125

"Ετησία εξωτερικού Λίραι 1.10

"Αμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

"Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ)μδς "Υμηττού)

Τα αποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και μη, δεν επιστρέφονται.

Τάσσαν Χατζηγεωργίου. Το γράψιμό σας έστρωσε αρκετά, αν και σας ξεφεύγουν πάλι μερικές ανώμαλες εκφράσεις, αλλά το θέμα που μας στείλετε πολύ κοινό και γλιτωσιωμένο. Η τελευταία φράση καλή. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε. Θέλω να σας πω Νικολόπουλον. "Οχι δημοσίευσιμο το ποίημά σας. "Ατεχνο και άφελές. Για να νη Κωνσταντάκην.

SCHERK

Μικρό παράδειγμα

Ένα δροσερό σταράτο πρόσωπο με καστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κρυπτική και κραιγιόν σε χρώμα India. Πόσο είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πίνακα του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το αρμονικό συμπλήρωμα της όμορφιάς σας είτε είστε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή. Η αϊθέρια πούδρα Mystikumi, το κρυπτικό Mystikumi και το κραιγιόν χιλιών Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας πηγαινει καλύτερα στα μάτια, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημουργήσουν τον ξεχωριστό γοητευτικό σας τύπο. Ο πίναξ του Scherk εύρίσκειται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δραχμών 80. και 50. Κρυπτικόν Μυστικουμ δρ 40. Κραιγιόν χιλιών Νικέλλα δρ 40

Mystikumi πούδρα

Τὸ «Σ' ἀγαπῶ» εἶναι λίγο παλαιὰς τε-
χνοτροπίας, μὰ δὲν εἶναι ἀσχημο καὶ θὰ
τὸ δημοσιεύσουμε μὲ τὴ σειρά του. Ὁ
«Τρελλὸς» ἔχει δύο-τρία σημεῖα καλὰ,
στὸ σύνολο ὅμως δὲν εἶναι δημοσιεύσι-
μος.

Ἰωάννην Κ. Ἐγκρίνεται τὸ «Κλαίω
τὴν ἀγάπη μου» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ
τὴ σειρά του.

Αἰμίλιον Ζαννίδην. Ὅχι δη-
μοσιεύσιμα, δυστυχῶς. Χιλιοεπιωμένα
πράγματα. Καὶ ἡ ρίμα τοῦ ποιήματος ἀ-
νεπιτυχής. Μὴ βιάζεσθε.

Τ. Σηλεμπούς. Γεμάτα τεχνικὰ
σφάλματα τὰ ποιήματά σας. Ὑστεροῦν
καὶ στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα. Διαβάστε
καμμιὰ στιχογραφική.

Κ. Γ. Σ. Ἐγκρίνεται τὸ τελευταῖο
σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Τάκην Γιαννοῦ δοδαρδῆν.

Πολὺ προσωπικὰ γραμμένο. Στείλτε μας
κάτι μὲ γενικώτερο ἐνδιαφέρον. Ὅσον
ἀφορᾷ τὴν ἐρώτησή σας, πῶς θέλετε νὰ
σὰς καθορίσωμε τί εἶναι φλυαρία σ' ἓνα
διήγημα; Ὅλα ὅσα τὸ κάνουν κουραστι-
κὸ στὸ διάβασμα καὶ μειώνουν τὸ ἐνδια-
φέρον τοῦ ἀναγνώστου: λ. χ. τὰ ἀνα-
μασσήματα τῶν ἰδίων φράσεων, οἱ ἀναι-
ρές περιγραφές, οἱ ἀδικαιολόγητες πα-
ρεμβολές καὶ ἐπαναλήψεις κ. λ. π. Τὸ
γράψιμό σας ἀρκετὰ στρωτό. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Κώσταν Σίμον. Τὸ «Ἐνα βράδυ»
ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σει-
ρά του. Οἱ «Ἀνθρωποι» πολὺ κατώτερο.
Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον
σας. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ πραγματο-
ποιήσουμε τὴν παράκλησή σας, ἀν μὰς
τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ σελοδοποίησις.

Λάμπην Πασχαλίδην. Τὸ

«Τραῖνο μέσα στὴ νύχτα» ἐγκρίνεται
καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ
«Ντελίριουμ» θῆκε δούλεμα ἀκόμη γιὰ
νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Α. χ. ὁ 4ος κ' ὁ
5ος στίχος τοῦ πρώτου τετραστίχου δὲν
εἶναι ἐπιτυχεῖς. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια,
εὐχαριστοῦμε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ ἐν Σόφῳ Πρακτορεῖον Ἐφημερί-
δων Γεωργ. Σταθοπούλου, γνωρίζει εἰς
τοὺς ἀνὰ τὰς Κυκλάδας νήσους παραθε-
ριστὰς ὅτι εἶναι πρόθυμον νὰ ἐξυπηρετή-
σῃ αὐτοὺς διὰ πᾶσαν τακτικὴν προμήθει-
αν ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν.

Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων

«Σ. Τσαγγάρης»

ΣΥΡΟΣ

Τὸ δερμα εἶναι εὐαίσθητο στὸν ἥλιο ὅπως ἓνα φωτογρα-
φικὸ φιλμ. Μὲ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῶν ὑπεριῶδων ἀκτίνων
σχηματίζονται χρωστικαὶ ὕλαι, πού διδοῦν στὸ δερμα ἓνα
ωραῖο μελαχρινὸ χρῶμα. Ἀν ὅμως τὸ δερμα δὲν εἶναι
συνθησισμένο στὸν ἥλιο, τότε δὲν μαυρίζει, ἀλλὰ κοκκι-
νίζει, καίγεται καὶ, σὲ λίγο, ἀναφαίνεται ἓνα ἐγκαυμα.
Τὴν ἀνεπιθύμητη αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου, μπορούμε
νὰ ἀποφύγουμε ἐάν προετοιμάσωμεν τὸ δερμα μας διὰ
τὸ ἡλιόλουτον. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ κάνωμεν ἐπανει-
λημμένως ἐντρίβες μὲ NIVEA, κρέμα ἢ λάδι, πού εἰσχω-
ρεῖ βαθεῖα στὸ δερμα, τὸ δυναμώνει καὶ τὸ καθιστᾷ
ικανὸν πρὸς ἀντίστασιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα
Τὸ μικρὸ κυτίον δρχ. 8.50. τὸ μεσαῖον δρχ. 15. τὸ μεγάλον δρχ. 30.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ε. Α. Γ. Καλὰ ἐκάματε νὰ σταματή-
σετε αὐτὴ τὴν ὀλεθρίαν ἔξιν. Εἶναι, ὅ-
μως, τώρα ἀνάγκη νὰ ὀπισθοῦντε μὲ
θάρρος καὶ νὰ καταφύγετε ἐκεῖ ὅπου ἔ-
λοι οἱ φίλοι σας καταφεύγουν. Βέβαια,
θὰ προσπαθήσω καὶ ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω
ὅσο μπορῶ. Ἀν σὰς εἶναι εὐκόλο, κάμε-
τε μερικὲς ἐνέσεις Ὑποχλωρίνης τῶν 10
χιλ. καὶ ἓνα κουτί Τεστοστερόν Σέρινγκ
τῶν 5 m. g. Ἀν ὅμως διὰ διαφόρους λό-
γους δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε ἐνέσεις, τότε
πάρτε δισκία Ὑποχλωρίνης. Θὰ παίρνετε
καθημερινῶς τρία, ὅταν δὲ τελειώσῃ τὸ
σωληνῆριο τότε κάμνετε τὴν πρώτη ἐ-
ξόρμησιν. Ταῦτοχρόνως νὰ παίρνετε καὶ
Βαλεριάνη, 40 σταγόνας τὴν ἡμέρα. Ἀν
παρ' ἐλπίδα ἀποτύχετε, μὴ νομίζετε ὅτι
φταίει ἡ θεραπεία. Ὁ λόγος τῆς ἀποτυ-
χίας θὰ εἶναι ψυχολογικός. Χρειάζεται,
λοιπόν, ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Γιὰ τὸ ἄλ-
λο ζήτημα δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχεῖτε.
Ὅτι ὡς τώρα ἐκάματε γιὰ μερικὰ ἀπ'
αὐτὰ, θὰ κάνετε καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα.
Περαιτέρω ἀπάντησιν σας ἱκανοποιεῖ-
κην.

Ἀγγλικὴν ἐθιμοτυπίαν. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέση μπο-
ρεῖ νάχη μὴ ἱατρικὴ στήλη μὲ τὸ Ἀγ-
λικὸν πρωτόκολλον. Ἐκτὸς πιά, ἀν μὲ
τὴν εἰσαγωγὴν πού ἐκάματε, ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὴν ἐθιμοτυπίαν, θέλατε νὰ δείξετε
ὅτι εἴσθε ἀπὸ μεγάλο τζάκι καὶ ἀθελά
σας ἐρωτευθήκατε μίαν ὄχι τῆς τάξεώς
σας, ὅπως τοῦλάχιστον ἰσχυρίζεσθε. Ἀ-
φοῦ ὅμως ἀκολουθεῖτε τὴν Ἀγγλικὴν ἐ-
θιμοτυπίαν, γιατί δὲν θέλετε νὰ τὴν ἀ-
κολουθήσετε σ' ὅλας τῆς τὰς ἐκδηλώ-
σεις; Μήπως νομίζετε ὅτι μόνον τὴν ὥρα
τοῦ φαγητοῦ θὰ γίνεσθε Ἀγγλος, τρώ-
γοντας ὅπως αὐτοὶ τρῶνε; Ἀρκετὰ ὅμως
γιὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν. Ἀς ἔλθωμε τώρα
στὸ φλέγον ζήτημα. Ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾶτε
τὸ κορίτσι ἐπὶ ἐπτὰ ὀλόκληρα χρόνια καὶ
ποτὲ δὲν σὰς ἔδωσε ἀφορμὴ δυσανεσκαί-
ας, γιατί θέλετε τώρα νὰ τὴν ἐγκατα-
λείψετε, μὲ τὴν ιδέα ὅτι μπορεῖ νὰ πα-

ρηγορηθῇ μὲ τὴ συντροφίαν ἑνὸς φίλου,
πού τώρα τελευταῖα τὴ γνωρίζετε; Δὲν
θὰ ἀπαντοῦσα σὲ τέτοια ζήτῃματα, γιατί
ξεφεύγουν τῆς ἐιδικότητός μου. Ἐφ'
δυστυχῶς, μὲ ἐξορκίζετε καὶ ζητᾶτε τὴν
συνδρομὴ μου, λέγοντας ὅτι ὄχι μόνον
γιατρός, συμπαθὴς εἶμαι, ἀλλὰ καὶ ψυ-
χῶν, σὰς ἀπήντησα. Ἡ συμβουλὴ μου
δὲ εἶναι ν' ἀκούσετε τὴν καρδίαν σας, γιατί
ὅταν ἀργότερα θελήσετε νὰ τὴν θυμηθῇ-
τε, θὰ εἶναι ἀργά. Φαντάζεσθαι...

Νίναν Γ. Ν., Ἀργος. Ἀν ἐπρό-
κειτο γιὰ ἐπὶ δέκα ἄλλοι ζήτῃματα, εὐ-
χαρίστως θὰ σὰς ἔγραφα ὄχι μόνον ἓνα
γράμμα, ἀλλὰ δέκα, πού λέει ὁ λόγος,
δυστυχῶς, ὅμως, στὴν προκειμένη πε-
ρίπτωσιν, οὔτε μισὸ δὲν μπορῶ νὰ γράψω,
καθὼς εἶναι ζήτημα πού ἔχει ἀπόλυτον
ἀνάγκην ἀμέσους παρακολούθησεως. Μπο-
ρῶ ν' ἀναλάβω, ἀγνωστὰς τὴν κατά-
στασιν, νὰ δώσω συμβουλὰς; Μήπως θέ-
λετε νὰ κάμω κανένα ἀνεπανδρωτον
κακό; Σκοπὸς τῆς παρούσης στήλης εἶ-
ναι μόνον ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν ἀπευθυ-
νομένων σ' αὐτήν, καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἀ-
κούετε, λοιπόν, τοὺς θεράποντάς σας ἱα-
τροὺς καὶ ἀκολουθεῖτε τὰς συμβουλὰς
τῶν. Ἡ ἰδική μου γνώμη μπορεῖ νὰ κά-
μῃ κακὸ στὴν προκειμένη περίπτωσιν. Ἐ-
χω ἄλλωστε ὑπ' ὄψιν μου τὸ τοῦ Ἱππο-
κράτους ὠφελεῖν ἢ μὴ βλάπτειν.

Δημ. Χ. Ριξ. Ρωτᾶτε: ἀν θὰ πᾶσιν
ὁ πυρετὸς μὲ τὰς ἐνέσεις πού σὰς συνέ-
στησε ὁ γιατρός σας καὶ πόσες πρέπει
νὰ κάμνετε. Ἀς ἀρχίσω, λοιπόν, ἀπὸ τὸ
πρῶτον. Ἀφοῦ ὁ γιατρός σας ἔκρινε κα-
λὸν ὅτι πρέπει νὰ κάμνετε αὐτὰς τὰς ἐνέ-
σεις κ' ὄχι ἄλλες, σημαίνει ὅτι αὐτὴ
τὴν τακτικὴν πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε,
γιατὶ ἀσφαλὲς ὁ πυρετὸς θὰ προέρχεται
ἀπὸ τὸ ὑγρὸν. Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν ἐ-
ξηγεῖται καὶ μοῦ κάμνει κατάπληξιν, εἶ-
ναι ἓνα: γιατί ἀφήσατε τὸν πνευμοθώ-
ρακα, ἀφοῦ τὸν εἴχατε ἀρρίξει. Μήπως
ὑπῆρχαν συμφύσεις, καὶ δὲν ἐγένετο ἡ
μόνος σας ἀποφασίσαις, ὅτι πρέπει νὰ
σταματήσῃ; Γιατὶ τότε διαφέρει τὸ πρᾶ-
γμα. Ὅσο γιὰ τὸ πῶς τῶν ἐνέσεων,
αὐτὸ δὲν εἶναι μαθηματικὸς ὑπολογισμός.
Θὰ γίνονται μέχρις ὅτου ὁ γιατρός νο-

μίζει ὅτι πρέπει νὰ γίνωνται. Μόνον αὐ-
τὸς ἔχει τὸν λόγον κ' ὄχι ἄλλος κανέ-
νας. Τέλος, γράφετε ὅτι δὲν τρέφεσθε
καλὰ. Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι τὸ χειρότερον
ἀπ' ὅλα. Στὴν περίπτωσιν σας χρειάζεται
τροφή ἀρκετὴ καὶ καλὴ καὶ ἀνάπαυσις.
Εἶναι ἡ βάση τῆς θεραπείας σας. Ὅσο
γιὰ τὸ σανατόριο, αὐτὸ στοιχίζει ἀρκετά,
ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ τὸ σκε-
φθῇτε. Μοῦ γράφετε τέλος, ὅτι κάμνετε
σπῶρ καὶ δὲν ξέρω. Αἶ, ὡς ἐδῶ καὶ μὴ
παρέκχ. Οὔτε στὴ φαντασίαν σας τὰ
σπῶρ. Ὅπως ἀποφεύγει ὁ διάλογος τὸ
λιθάνι, ἔτσι νὰ ἀποφεύγετε ὅλα αὐτὰ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευ-
ταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καρὰτ. τὸ ζεύγος δρχ. 850

14	>	>	>	>	700
12	>	>	>	>	650
10	>	>	>	>	600
8	>	>	>	>	500
6	>	>	>	>	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-
λεία καὶ ἡγνυμένη ἐπισκευὴ ὠρολογίων
διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐ-
πισκευὰς ὠρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλ-
θαμ. Ἑλτίη, Ἑλληνίδης, Ζενίθ, Ὁμέγα,
Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ-
ταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια
Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν καὶ Πανεπιστή-
μιον 50 Τηλεφώνων 20-441

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ENTERΩΝ

Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΔΩΡΕΑΝ

ἡ ἐμφάνισις φιλμ. Παράδο-
σις αὐθημερόν. Κατάστημα
«Σόντζερ», Δώρου 11, Ἀ-
θήναι.

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δρχ. 75 ἡμίλινα ἀ-
ζοῦρ δρχ. 125 χρωματιστὰ δρχ. 135,
κουβέρτες πικὲ δρχ. 130, σερβίς φα-
γητοῦ δρχ. 285, μπουρνούζια, προσό-
ψια παντὸς εἶδους. Γραφεῖον Θησέως
20 1ον πάτωμα.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

Ὅτι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία

Ρυθμὸν

Ἐπιπλώσεις γραφείων

Κρεβατοκάμαρα

Κοιμήσιν

Σαλόνια

Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝ.

ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμ-
φέροντά σας.

και σεις. 'Ανάπαυση και τροφή, αυτό μονάχα σας χρειάζεται.

Πολυδιασπασμένοι. 'Αφού η εξέταση του αίματος και με τις δύο μεθόδους βγήκε θετική, πρέπει ν' αρχίσετε άμεσα θεραπεία και μάλιστα σύντομα, με υδράργυρον και ταυτόχρονα άρσενικό και μάλιστα Σολονσλνδερσάν ενδομυϊκά. Νά μην υπερβείτε μονάχα τὸ 4 νοῦμερο, τὸ ὅποιον θὰ ἐπαναληφθῇ 4 φορές. Καὶ ὁ υδράργυρος ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιδρᾷ πολὺ νὰ γίνῃ ἐνδοφλεβίως. Εἶναι ἀποτελεσματικώτερος. Μόνον αὐτὴ τῇ συμβουλῇ ἔχω νὰ σᾶς δώσω: ἂν δὲ μετὰ παρέλευσιν τριμήνου περίπου δὲν βελτιωθῇ καθόλου ἡ κατάσταση, τότε καλὸν εἶναι νὰ υποβληθῇτε καὶ σὲ μιὰ τελευταία θυσία: νὰ τὴν φέρετε στὴν 'Αθῆνα νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ εἰδικόν, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς πῇ τί συγκεκριμένως πρέπει νὰ γίνῃ.

Ἰσχυρὴν ὑπαρξίν. 'Αν εἴσθε τόσο πολὺ ἀδύνατοι, ὅσο τοῦλάχιστον ἀφήνετε νὰ ὑπονοηθῇ στὸ γράμμα σας, τότε δικαιολογεῖσθε. Βλέπει ὅμως κανεὶς πόσο ἀντίθετες γνώμες ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μεταξύ τῶν γυναικῶν ἄλλες θέλουν στυλ παριζιάνικο καὶ ἄλλες ἀνατολίτικο. 'Ας ἐλθoυμε στὸ προκείμενο. Μπορεῖ βέβαια νὰ γίνῃ κάτι, ὅχι ὅμως νὰ γίνετε καὶ 100 ὀκάδες, γιατί τότε θὰ θέλατε νὰ ἀδυνατίσετε. 'Ακολουθεῖτε,

λοιπόν, τὴν ἐξῆς τακτική: θὰ τρώτε ὅσο μπορείτε λιπαρὰ καὶ ἀμυλώδη, θὰ πίνετε ἀρκετὰ ὕγρῳ, τὸ πρῶτὸ δὲ νηστικὴ θὰ πίνετε ἕνα ποτήρι νερὸ κρύο. 'Επίσης, ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι εὐκόλο, κάμνετε μερικές ἐνέσεις Κάλτσουμ Γαλουκονάτ ΧΡΩΠΕΙ τῶν 10 κ. ἐκ., μιὰ τὴν ἡμέρα, ἐν ὅλῳ 20. Ταυτόχρονα θὰ πάρετε δισκία Φοτίνης Σίμπα, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ παίρνετε τρία καθ' ἡμέραν πρὸ ἐκάστου γεύματος ἕνα. Πάντως ἐφ' ὅσον βρῆκαθε στὰς 'Αθῆνας, μπορείτε νὰ με ἐπισκεφθῇτε στὸ γραφεῖο μου τις ὥρες πού βρίσκομαι καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώ καὶ προσωπικῶς, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτ' ἀπολύτως. Αὐτό, εἶναι τὸ καλλίτερο.

Ἰωάννην Δημητρίου, 'Ανδρὸν. Δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ ὑφείλεται στὸν παλαιὸν κρότον, ἀσφαλῶς καὶ ἄλλο συμβαίνει. Τὸ καλλίτερο ὅλων εἶναι νὰ καταφύγετε σ' ἕναν εἰδικὸ ὠτολόγο πού θὰ σᾶς ἐξετάσῃ γιὰ νὰ δῇ μὴ τυχὸν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο. Μέχρις ὅτου ὅμως τὸ κατορθώσετε αὐτό, πᾶρτε λίγο ὀξυζενέ 10 στὰ 100 καὶ ἀπ' αὐτὸ βάζετε καὶ στὰ δύο αὐτιά ἐπὶ πέντε λεπτά στὸ καθένα. Μετὰ λίγο βαμβάκι τυλιγμένο σὲ ἕνα ξυλαράκι καθαρίζετε τὸ αὐτί, μήπως ὑπάρχει τίποτε ἀκαθαρσία, ἡ ὅποια προκαλεῖ ὅλη αὐτὴ τὴν κατά-

σταση. 'Επίσης θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγη Βαλεριάνα, 20 γρ., καὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ παίρνετε 30 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 15 τὸ πρῶτὸ καὶ 15 τὸ βράδυ. 'Οταν δὲ τὸ φάρμακο τελειώσει καὶ δὲν ἔχετε κατορθώσει ἐν τῷ μεταξύ νὰ πάτε στὸ γιατρό, μοῦ ξαναγράφετε.

Δ. Κ. Μ. Αὐτὰ πού μοῦ γράφετε, ὅτι δηλ. βρῆκαθ' στὰς ἀκτίνες τοῦτο καὶ ἐκείνο, δὲν εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου, πράγματα ἀνησυχητικά, εἶναι ὅμως ἀρκετὲς προειδοποιήσεις. Νὰ τρώτε μόνον ὅσο μπορείτε γλυκύμελον. Καλλίτερα ἔχοντας βέβαια ὑπ' ὄψιν σας τὸ ὅτι δὲν βρῆκαθ' κανεὶς στὸ πολὺ καλὸ, ἀλλὰ στὸ καλὸ τὸ πολὺ. 'Οσο μπορείτε νὰ ἀναπαύεσθε περισσότερο, ἀποφεύγοντας τοὺς κλειστοὺς χώρους, τὸ πολὺ κάπνισμα καὶ ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι εὐκόλο κάμνετε καὶ μερικές ἐνέσεις Κάλτσουμ Γαλουκονάτ ἐνδοφλεβίως. 'Οταν δὲ ὁ καιρὸς σᾶς ἐπιτρέψῃ, τότε μπορείτε νὰ με ἐπισκεφθῇτε στὸ γραφεῖο μου τις ὥρες πού βρίσκομαι ἐκεῖ. Ζητεῖτε τὸν 'Ιατρό τῆς «'Εβδομάδος».

'Απαρηγόρητον. Εἶναι βέβαια ἐγκλημα ἀπὸ τὰ φοβερότερα αὐτὸ πού ὑπέστητε, πάντως ὅμως δὲν νομίζω ὅτι εἶναι καὶ δικαιολογημένη ἡ τῶσθ' αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακὸ, ἀρκεῖ νὰ μωρῆτε νὰ διαθέσετε μερικές μέρες, ὅχι περισσότερες ἀπὸ 8. 'Ατυχῶς, δὲν γνωρίζω τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον προέρχεται τὸ γράμμα σας, γιατί ἴσως ἄθελα θὰ τὸ λησμονήσατε νὰ τὸ γράψετε. Πάντως ἐγὼ θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σας ὅποτε μὲ χρειασθῇτε. Θὰ βροῦμε τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἐνεργῇ ὅπως ἀξίζει στὴν προκειμένη περίπτωση. 'Οσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, αὐτὸ οὔτε κἀν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ ὑποσθῇτε μιὰ σειρά ζυμωθέντων ἀντισταφυλοκοκκικῶν ἐμβολίων Κόμη, ἂν δὲ δὲν ὑπάρχουν στὸ μέρος σας, μπορείτε νὰ τὰ προμηθευθῇτε ἀπὸ τὸν ἱδιὸν γράφοντάς του στὴν διεύθυνσίν του 'Αχαδημίας 70 δ καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς στείλῃ καὶ τὰ ἐμβόλια καὶ καθε σχετικὴν ὁδηγίαν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΝΑ,

Biva

Η ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΑ
ΚΟΦΕΤΙΚΟΤΕΡΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΚΑΙ
'Επιστημονικῶς παρασκευασμένη

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ 'Εδωδιμοπωλεῖα καὶ Καφεκοπτεῖα εἰς ΚΥΤΙΑ τῶν 50 δεσμιῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Σινέγκριον. Τὴν πολυσέλιδο ἐπιστολή σας τὴν διάβασα μὲ προσοχή. Τὴν διεδίδασα ἀμέσως στὸν κ. Λαδᾶ, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀπάντησιν σᾶς γράφω παρακάτω. Μένω κατάπληκτη ἀπὸ τὴν ὀργωγραφία, τὸν καλὸ χαρακτήρα καὶ τὴν ἀρίστη σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς, καίτοι μοῦ γράφετε ὅτι δὲν ἐπῆγατε καθόλου σὲ σχολεῖο. Θὰ ἐξήλθουν πολλοὶ 'Ελληνοπαῖδες τὴν πρόδόν σας. Σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τὰ κολακευτικὰ λόγια σας. 'Αλλὰ ζητᾶμε καὶ ἔργα. Διὰ νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν διάδοσιν τῆς καλῆς μας «'Εβδομάδος». 'Εν πρώτοις ἀσπουνίσμα δις τῆς ἐβδομάδος μὲ καλὸ κατραμσάπουν. Κάθε βράδυ ἐλαφρὸ φριζιὸν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Liquide ammoniacque	1 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine	1 »
Teinture de romarine	35 »
Rhnm	65 »
Alcool à 60°	65 »

Αὐτὴ ἡ κοῦρα θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τριμήν. Θὰ μείνετε ἱκανοποιημένη. Γιὰ τὴ μύτη. Νὰ τὴν πλένετε δύο φορές τὴν μέρα μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ κρύο νερὸ μὲ λίγη σκόνη στύψι. 'Επίσης τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῇτε νὰ τὴν ἀλείψετε ἐλαφρὰ μὲ λίγο γυμὸ λεμονιοῦ. Κατόπιν δὲ νὰ τὴν πουδράρετε μὲ τὴν ἐξῆς πούδρα, καθὼς καὶ τὴν ἡμέρα:

Amidon	20 gr.
Salicylate de bismuth	5 »
Souffre sublimé	5 »

Γιὰ τὰ δόντια σας νὰ χρησιμοποιήτε ὀδοντόκρεμα Brilliant καὶ νὰ ἐπισκεφθῇτε ὀδοντοίατρο νὰ σᾶς βγάλῃ τὴν τρυγία. Γιὰ τὸν ὕπνο. 'Οταν προκίετα νὰ κοιμηθῇτε νὰ πέρνητε ἕνα φλυτζάνι

ζεστό τιλλιο. Τέλος γιὰ τὴν γενικὴ δ-περίπανση τοῦ σώματος νὰ κάνετε μερικὰ λουτρὰ ἀλκαλικά. Γιὰ νὰ παρασκευάσετε ἕνα ἀλκαλικὸ πέρνητε 250 γραμ. carbonate de soude τὸ ὁποῖο διαλύετε καλὰ πρῶτα μέσα σὲ μιὰ μπουκάλα μὲ νερὸ καὶ ὕστερα χύνετε τὸ διάλυμα μέσα στὸ μπάνιο.

Δάντην. Θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα ἂν εἶναι τακτικὴ στὴν περίοδον καὶ πόσον χρόνον εἶναι; Γιατὶ ἡ παθητικὴ ἀνεπάρκεια ἐκδηλωμένη μὲ ἀταξία ἢ ἀφορήτους πόνους κατὰ τὴν περίοδον προκαλεῖ πολλές φορές καὶ δερματικές παθήσεις, ὅπως αὐτὲς πού μοῦ γράφετε. Πάντως πρὸς τὸ παρόν καὶ μέχρις ὅτου μοῦ ἀπαντήσετε ν' ἀποφεύγετε τοπικῶς τὰ νερά καὶ σαποῦνια, νὰ πουδράρετε 2—3 φορές τῆς ἡμέρας τὸ μέρος τῆς παθήσεως μὲ πούδρα Fissau au soufre καὶ νὰ καθαρίζετε τὸ ἐκζεμα δις τῆς ἐβδομάδος μὲ ἕνα κροκὸ ἀγρὸ κτυπημένο καλὰ μέσα σ' ἕνα ποτήρι γλυκὸ νερὸ. Κατόπιν δὲ τὸ ξεβάψετε μ' ἐλαφρὰ διάλυση βορικοῦ. 'Επίσης ὅταν εἶναι ὑγρὸ τὸ ἐκζεμα νὰ τοῦ βάζετε καθημερινῶς καμμιά δεκαριά κομπρέσες μὲ γλυκὴ καὶ ἀραιὰ διάλυση βορικοῦ. Διὰ. στὰ 3 ποτήρια βραμένου νεροῦ ἕνα κουτάλακι τοῦ γλυκοῦ βορικοῦ. Νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σ' ἄνωτέρω ἐρωτήματα καὶ θὰ σᾶς γράψω ἀμέσως γιὰ τὴν ἐνεσθεραπεία.

Μίαν μικρήν. Μικροῦλα μου, ὅλες οἱ γυναῖκες πληρώνουν ἀδρὰ γιὰ νὰ κάνουν σκάλες καὶ σγουρὰ τὰ καλλιά των, καὶ σὺ πού σ' ἔχει προκίεσει ἡ φύσιν μ' ὠραία σγουρὰ καλλιά θέλεις νὰ τ' ἀραιώσης; Αὐτοῦμαι πού δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σ' ἕνα τόσο παράλογο ζήτημα. Γιὰ ὅτι ἄλλο θελήσετε θὰ μὲ βοηθεῖτε πρόθυμη.

'Ερμιόνην. 'Ενταῦθα. Ν' ἀλείψετε κάθε βράδυ ἐλαφρῶς τις ρίζες τῶν βλεφαρίδων μὲ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Tube Dulcis à l'oxyde orange 1: 100

Θὰ σᾶς βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν ἀρκετά. Δυστυχῶς ἐπιστημονικὸ φάρμακον νὰ κάνῃ πυκνὲς καὶ μακρὲς βλεφαρίδες δὲν ὑπάρχει. 'Υπάρχουν μόνον ρεκλάμες καὶ ψευτοὑποσχέσεις.

Δ. Α. Δοάμαν. Γράφετε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) ἐσωκλείοντα καὶ γραμματόσημον γιὰ ἰδιαιτέρας ἀπάντησιν. Νὰ τοῦ γράψετε τὸ ὀνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας. 'Επίσης γράψτε του ἂν εἴσθε τακτικὴ στὴν περίοδον, ἂν εἴσθε ἀδύνατη καὶ τὴν ἡλικίαν σας. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως καὶ λεπτομερῶς.

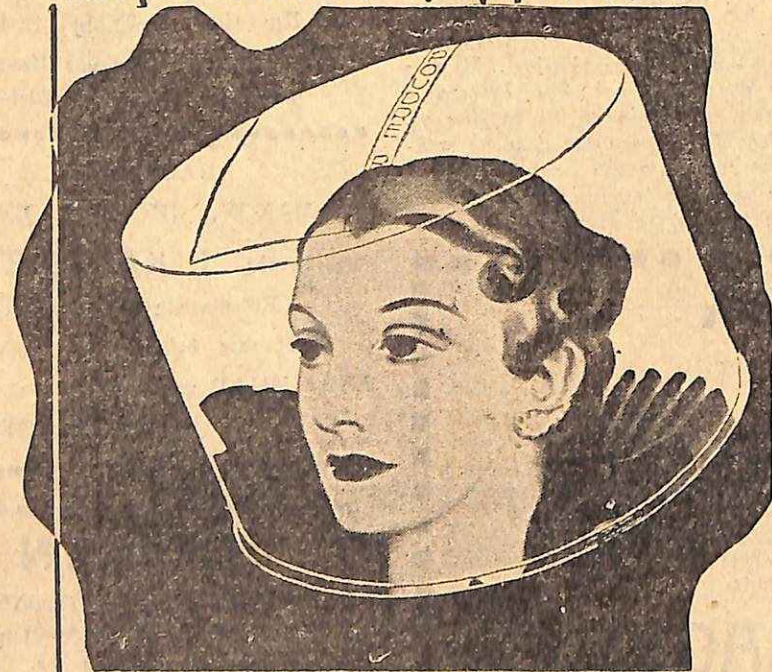
Μελαγχολοῖν ἡν. Χανιά. 'Ο λαϊκὸς ἔχει διαφορετὴν χροιά ἀπὸ τὴν χροιά τοῦ προσώπου, γιατί στὸ πρόσωπον χρησιμοποιοῦνται διάφορα καλλυντικὰ ἢ κρέμες καὶ πούδρες, τὰ ὅποια ἀνοίγουν τὸν τόνον τοῦ χρώματος. Γιὰ τὸν ὁμοιόμορπον χρωματισμὸν θὰ κάνετε τὸ ἐξῆς: Ν' ἀλείψετε τὸ πρῶτὸ, μόλις ξυπνήσετε, πρόσωπον καὶ λαϊκὸ μὲ νοπὸ ἄδραστο γάλα. Μετὰ 1 ὥρα νὰ κάνετε τὸ συνεισμένο πρῶτὸν πλύσιμον μὲ νερὸ τῆς βρύσης. Κατόπιν νὰ περνάτε ἐλαφρῶς τὸν λαϊκὸ μ' ἕνα βαμβάκι ἐλάχιστα βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Eau de roges	80 gr.
Glycerine	80 »
Eau oxygenée	25 »

Νὰ προσέχετε τὸ γάλα πού θὰ χρησιμοποιήτε νάμιν φρέσκον καὶ ἄδραστον. Πρὸ παντός νὰ μὴ εἶναι κομμένο. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα ν' ἀλείψετε τὸν λαϊκὸν σας μὲ λίγη κρέμα Χαρὲμ λιπαρὰς μορφῆς καὶ μετὰ δύο ὥρες, ἀφοῦ ραντίσετε τὴν κρέμα μὲ λίγο δροσερὸ νερὸ νὰ τὴν σκουπίζετε καλὰ. Σαποῦνι νὰ μὴ χρησιμοποιήτε, παρὰ μόνον γλυκερίνης καὶ αὐτὸ μόνο κάθε 20 ἡμέρες. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ μοῦ γράψετε ἂν τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ ξηρὰ ἢ λιπαρὰ.

Μία ὅνα κυτὶ πούδρα Rea..

...βρίσκεται ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς 'Αρωματοποιίας Cana.
'Υπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

τοῦ γούστου
τῆς καλαισθησίας
τῆς πρωτοτυπίας

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΠΕΛΕΜΗΣΙΟΣ**

ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 4

**ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE**

Β γ ό λ τ ε ν. Δέν έχετε περιποιηθῆ καταλλήλως τὸ δέγμα σας καί γι' αὐτὸ ἔπεσε πρόωρα. Πάντως κάθε 20 ἡμέρες νά κάνετε τὸ ἀντιόλουτρο καί τὴν μάσκα μὲ τὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ κ.τ.λ. Ἐπανειλημμένως ἔχει γράψει γι' αὐτὰ ὁ κ. Λαδᾶς. Ἐπίσης δύο φορές τὴν ἑβδομάδα νά χρησιμοποιήτε χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖο μετὰ δέκα λεπτά νά ξεκαθαρίζετε μὲ χλιαρὸ νερό. Κάθε πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἐξῆς κρέμα:

Huile d'amandes douces	25 gr.
Cire blanche de melisse	6 »
Parafine molle	6 »
Borax	0,50 cent.
Eau de roses	12,50 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau d fleurs d' orange	125 gr.
Teint, de benjoin	10 »
Glycerine	5 »

Β. Ρ ο κ ο κ ό, Τ ρ ί κ κ α λ α. Νά πλένεσθε πάντα μὲ δροσερὸ νερό. Μετὰ τὸ πρῶνὸ πλύσιμο καί τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν νά περνᾶτε καλὰ ὅλο σας

τὸ πρόσωπο:

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Τὸ οἰνόπνευμα ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ ὁ φαρμακοποιός, νά τοῦ τονίσετε νάναι λευκό. Τὶς πρώτες 10 ἡμέρες θ' ἀραιώνετε τὴν χρῆσι τῆς λοσιόν, δηλ. θὰ βάζετε τὴν σιγμὴ τῆς χρήσεως μισὸ ρακοπότηρο λοσιόν καί μισὸ σκέτο κρόκο νερό. Σιγὰ-σιγὰ θὰ πυκνώνετε τὴν λοσιόν, ὥστε στὶς 20 ἡμέρες νά χρησιμοποιήτε σνέτη τὴν λοσιόν.

Τ ζ ό ύ λ ι α ν Κ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων δέν δείχνει τὴν ἀρρώστεια ποὺ μᾶς γράφεται. Πάντως νά πᾶτε στὸν γυναικολόγον Κ. ποὺ σᾶς ἔχει ἐπανεξετάσει καί στὸν ὁποῖο διεβίβασαμε τὰς ἀναλύσεις καί τὰ σχετικὰ. Προφυλακτικὸ γιὰ τὸ ἡλιόκαυμα τοῦ δέρματος καλὸ καὶ φθηνὸ εἶναι ἡ Δερμοφυλίνη. Μπορεῖτε νά τὴν χρησιμοποιήσετε καί στὸ πρόσωπον. Ἀντιπρόσωπος Δῆτος (Σταδίου 13).

Ρ ο ύ μ π υ. Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ὁ κ. Λαδᾶς ἔγραψε στὴν στήλη του λε-

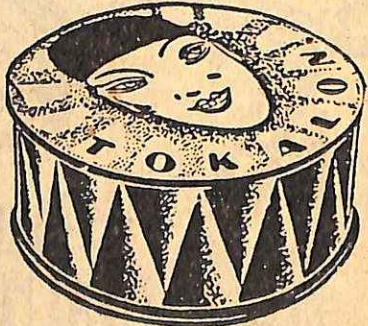
πτομερῶς πῶς χρησιμοποίητε τὸ ἀγγουρόνερο. Τώρα ποὺ περνᾷ ἡ ἐποχὴ τοῦ καί δέν χύνει πολὺ νερό, νά τρίβετε λίγο στὸν τρίψτη ὅπου περνοῦν τὸ κυδῶνι, καί τὰ ξέσματα νά τὰ βάζετε σ' ἓνα ψιλὸ τουλπάνι καί νά τὰ στίβετε καλὰ. Μὲ τὸ νερὸ ποὺ χύνουν ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπο. Νά τ' ἀφήσετε 2 ὥρες καί μετὰ νά ξεπλένεσθε. Μόνον ἔτσι πρόσφατο εἶναι ὠφέλιμο. Ἡ λοσιόν ποὺ μοῦ γράφετε, ἐφ' ὅσον τὸ δέγμα σας εἶναι ξηρό, δέν κάνει. Θὰ σᾶς τὸ σουφρώση καί θὰ τὸ ἀποξηράνει.

ΛΟΡΑ

Ἡ μεγαλύτερα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ τῆς ζωῆς μου

Ἦρεις ἐπίσημοι κριταὶ μὲ ἔβλεπαν νά βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὕψος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν ἀφῆρεσα ὅλως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μιὰν νέαν πούδραν, ἄορατον, ἀεροποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ pousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἔκπληξιν. Δέν ἤμην πλέον ἡ ἴδια.

Εἶνε τὸ μεγαλύτερο μουσικὸν ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συνταγὴ καί τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγοράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Το καλον δι' ἓνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νά τὴν προμηθευθῇ τώρα παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καί δείχνεσθε νεωτέρα, ὡασιότερα, πιὸ φρέσκη κάθε πρωὶ.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες ὁδοντοῖατρῶν συνιστοῦν
τὴν Κολυνός γιὰ τὰ παιδιά.

Οἱ λεπτοὶ ὀδόντες καί τὰ λεπτὰ οὐλα τῶν παιδιῶν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μαλακὸν ὑγιές, ἀντισηπτικὸν καθάρισμα, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν οἱ ὁδοντοῖατροί. Τὰ παιδιά ἀγαποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγῳ τῆς

εὐχαρίστου καί δροσιστικῆς γεύσεώς της. Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας εἰς τὸ νά καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Θὰ προστατεύετε τὰ οὐλά των καί τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των καί ἔτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα των ἀρωματισμένον καί καθαρὸν.

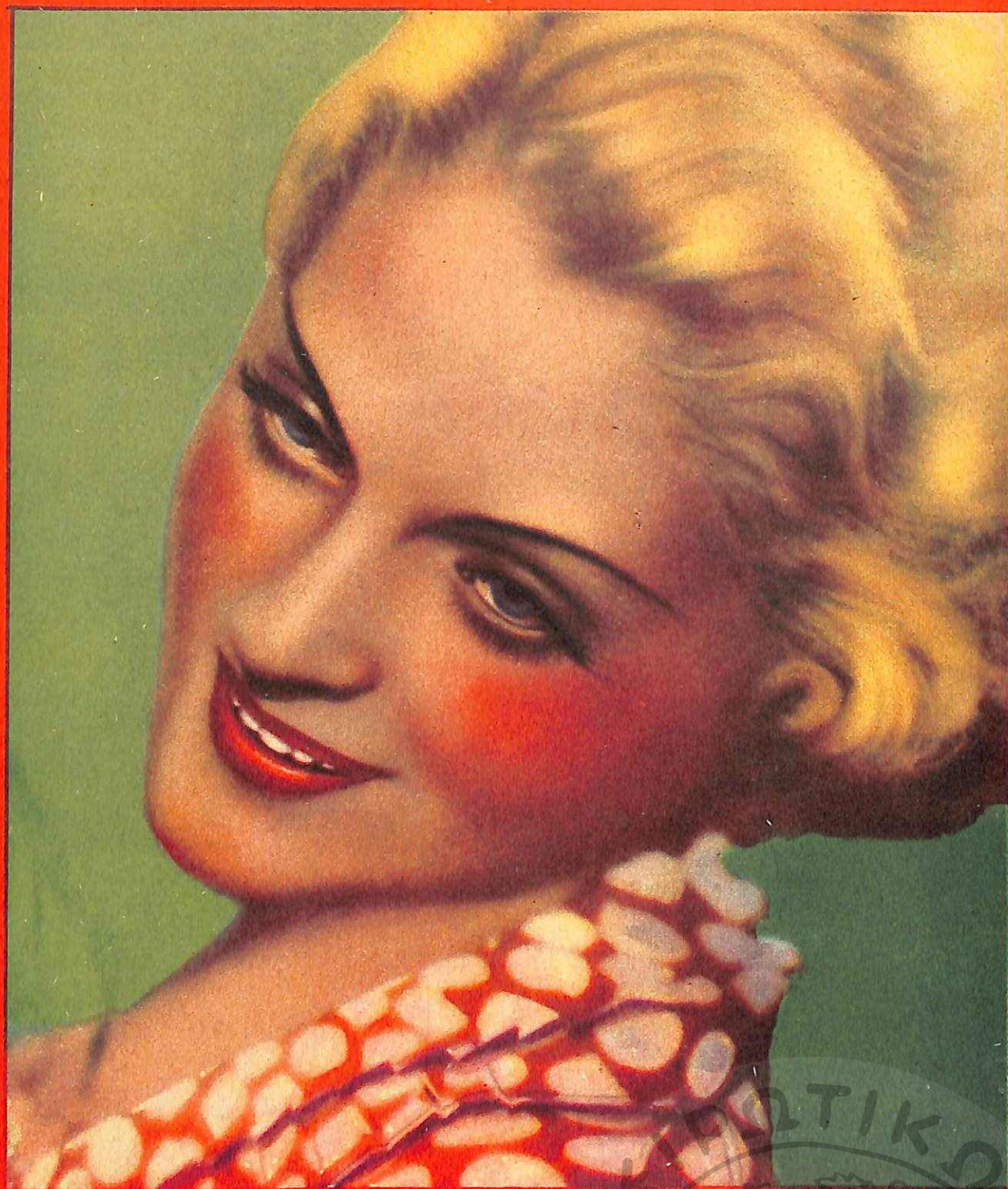
ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΣ

